

Tôi Là Con Cún Nhỏ Của Cậu

Contents

Tôi Là Con Cún Nhỏ Của Cậu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	18
5. Chương 5	24
6. Chương 6	28
7. Chương 7	36
8. Chương 8	39
9. Chương 9	46
10. Chương 10	52

Tôi Là Con Cún Nhỏ Của Cậu

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ (boy x boy), hiện đại, 1 vs 1, pink, HE
Biên tập: ZinniaBeta-reader : DanyaCậu đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-la-con-cun-nho-cua-cau>

1. Chương 1

Đêm đã khuya, đại đa số những ánh đèn hắt ra từ khu dân cư hoa lệ đều tắt hết, chỉ có lác đác vài ánh đèn vẫn còn sáng, sao đêm nay dường như cũng sáng hơn. Trong một gian phòng không lớn lắm, mảnh cửa lắt phất bay, hé lộ ra ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn vàng. Bùi Minh tự pha cho mình một tách cà phê đặc, có lẽ hôm nay lại phải thức suốt đêm.

Làm một nhà văn tự do, cuộc sống vốn không có quy luật gì. Có thể vài ngày cũng chẳng có cảm xúc, một chữ cũng viết không được, có thể bị áp lực đè nặng, đẩy nhanh tốc độ, suốt đêm không ngủ. Hiện tại, Bùi

Minh đang ở trong trường hợp thứ hai, tối nay, dù có thế nào cũng phải soạn ra được bản thảo mà giao nộp. Bùi Minh hối hận thở dài, bấm ngón tay tính toán, quanh năm suốt tháng, những lần không thể đẩy nhanh tốc độ quả thật rất đáng sợ. Làm việc đi! Uống một hớp lớn cà phê, Bùi Minh lấy lại được tinh thần một chút, một lần nữa ngồi vào trước mặt máy tính.

Mới vừa tập trung tinh thần, đầu ngón tay vừa đặt lên bàn phím, tiếng chuông cửa liền vang. Bùi Minh phiền não nhăn mặt nhíu mày, nửa đêm khuya khoắt ai còn đến nữa? Chẳng lẽ là cái kia tên?! Trong đầu lập tức hiện ra khuôn mặt cười vô cùng khả ố của ai kia. Chết tiệt, đồ Tiểu Thiên Vũ khốn kiếp, nếu cậu còn dám say khướt đến làm phiền tôi, tôi nhất định sẽ quăng cậu xuống Thái Bình Dương cho cá mập ăn! Bùi Minh cố dập lửa giận ra mở cửa, thật ngoài ý muốn, ngoài cửa không phải là vẻ mặt cười vô lại của kẻ-mà-cậu-biết-rõ-là-ai-đấy.

“Xin hỏi đây có phải là nhà số 15 chung cư Hạnh phúc phải không?” Đứng trước cửa là một thanh niên có dáng người hơi nhỏ, tay cầm một cái mũ, nói chuyện vô cùng khách khí.

Bùi Minh gật đầu: “Phải, xin hỏi anh tìm ai?”

“Chuyện là thế này, có một vị khách ngồi xe của tôi đã cho tôi địa chỉ này, hiện giờ anh ấy đã say khướt, tôi nghĩ anh ấy là người nhà của anh, anh nên đi xem anh ấy thế nào!” Người tài xế khó xử nói. Bùi Minh thở một hơi dài, tên khốn đó còn dám làm luôn cái trò này! Bản thân không thể tự mò vô hay sao mà còn bắt tôi phải ra đón cậu, được rồi, để coi lần này tôi có bẻ gãy chân cậu hay không

Không còn cách nào khác, Bùi Minh đành phải đóng cửa lại đi theo người tài xế. Một chiếc xe màu xanh đang đậu bên ngoài cửa tòa chung cư, Bùi Minh bán tín bán nghi bước tới gần chiếc xe, nhìn qua làn kính màu, kẻ đang nằm say quắc cần câu ở ghế sau taxi không ai khác chính là Tiểu Thiên Vũ!

Lửa giận trong Bùi Minh lập tức được thổi bùng lên, đồ khốn! Hắn quả nhiên dám làm như thế! Có uống rượu thì cũng uống vừa vừa thôi, còn nếu như lỡ uống quá ly thì cũng nên mò về nhà mình mà quây chứ, đời nào lại chạy tới nhà người khác quây phá người ta. Sao lại khai ra cái nơi này cho tài xế chứ! Tiểu Thiên Vũ chết bầm! Việc tôi làm bạn học của cậu đúng là chuyện xúi quẩy mà!

Bùi Minh nghiêng răng nghiêng lợi, cậu chỉ muốn bỏ mặc cái tên này cho xong, nếu không dạy dỗ cho tên cà chớn này một bài học thì hẳn chẳng bao giờ chịu nhớ đâu! Nhưng nếu thật sự mặc kệ hắn, đêm đã khuya lắm rồi, phải rút hẳn ở đây sao? Nếu thế thì phiền anh tài xế này quá. Một hồi thở dài, Bùi Minh cúi đầu mở cửa xe. Trong lòng thầm réo gọi tên mình, Bùi Minh ơi Bùi Minh: mi luôn mềm lòng, thật sự quá mềm lòng! Bà nội nó!

“Thiên Vũ! Cậu tỉnh cho tôi! Mẹ nó, cậu lại như thế nữa rồi!” Bàn tay đang vờ ăm ăm trên mặt người chẳng khác gì đang đập trên mặt bàn, Tiểu Thiên Vũ khò khè một vài tiếng coi như đáp trả. Bùi Minh nhụt chí. Con người này, say rồi thì chẳng khác gì một đại cầu chết bờ chết bụi, mặc kệ người ta đánh mắng cỡ nào cũng chẳng hay biết gì. Vận dụng tất cả sức lực, Bùi Minh nhe răng trợn mắt lôi Tiểu Thiên Vũ ra khỏi xe. Tuy Tiểu Thiên Vũ chỉ cao hơn cậu một chút nhưng hắn vô cùng khỏe mạnh, hơn nữa lại đang say như chết! Bùi Minh đau khổ tha hắn lê từng bước về phòng. Người tài xế ở phía sau đuổi theo: “Tiên sinh, tiền xe còn chưa trả!”

Bùi Minh phẫn nộ liếc nhìn kẻ vất vưởng bên cạnh, Tiểu Thiên Vũ! Cậu là đồ khốn kiếp chết tiệt!

Bùi Minh dìu Tiểu Thiên Vũ, nghiêng ngả lão đảo, phải nói là thập phần gian nan mới tới được phòng. Ném Tiểu Thiên Vũ lên giường, Bùi Minh xoa xoa cánh tay, sao lại phải rước khổ vào thân thể này? Từ khi vào đại học đã phải ở cùng một ký túc xá với người này, bạn bè quen biết qua lại, cuối cùng lại vô tình tạo thành việc cậu là hậu viện cho hắn. Hắn vẫn thường lui tới nhưng nhiều nhất đều là trong tình trạng say bí tỉ, đêm hôm khuya khoắt phải đón tiếp hắn thế này vốn là chuyện như ăn cơm bữa! Tiểu Thiên Vũ chết tiệt, cậu so với nuôi một con chó còn phiền hơn nữa đấy biết không?

Bùi Minh ôm hận cho Tiểu Thiên Vũ mấy đập vào đùi, Tiểu Thiên Vũ lảm nhảm vài tiếng ề a gì đó chẳng rõ. Thân mình giật giật, thống khổ cau mày, hai tay ôm lấy ngực. Bùi Minh thở dài, người này mỗi khi uống rượu vào là lại đau bao tử, ngực và bụng đều đau! Tội tình gì phải ra thế này! Xoay người vào nhà

bếp bưng ra một ly nước ấm, tay vòng ra sau đầu Tiểu Thiên Vũ, nâng hấn dậy, cho hấn dựa vào ngực: “Thiên Vũ, uống chút nước đi.”

Ly nước đặt ngay bên miệng, Tiểu Thiên Vũ nhắm mắt uống một vài ngụm nước, nói nhảm mấy câu rồi vùi đầu vào ngực Bùi Minh. Đại khái là bị rượu làm cho cả người nóng bừng cồn cào, Tiểu Thiên Vũ nắm áo Bùi Minh nhỏ giọng rên rỉ khó chịu.

Bùi Minh đặt tay lên trán hấn, mắng: “Mỗi lần đều là như vậy, biết rõ uống rượu vào thì bao tử sẽ nóng rất khó chịu, đầu cũng đau, vậy mà còn uống. Đáng đời!” Miệng thì mắng nhưng ngón tay vẫn đặt trên ấn đường (nơi giữa hai chân mày) Tiểu Thiên Vũ.

Từ ấn đường đến huyệt Thái Dương, từ đỉnh đầu đến bên tai, một chút một chút nhẹ nhàng mát xa. Phương pháp mát xa này đối với việc giúp người say rượu bớt đau đầu là vô cùng hiệu quả, kỹ năng này Bùi Minh vốn học được từ một thầy chuyên về mát xa. Đương nhiên Bùi Minh tuyệt không muốn cho kẻ đang nằm trên đùi cậu biết, Tiểu Thiên Vũ cũng chưa bao giờ dám tưởng tượng, thì ra khi hấn mê man bất tỉnh nhân sự còn được hưởng thụ loại đãi ngộ này.

Lông mày rậm và đen, đôi mắt cũng đen như thế, mũi thẳng, mắt đẹp. Nam tử anh tuấn trong tiểu thuyết cổ điển Trung Quốc cơ bản có thể tương tự như hấn. Aishhhh..... Khi người này đang ngủ, không làm phiền người khác, nhìn cũng có chút khí chất gì đó động lòng người. Tay Bùi Minh xoa nhẹ từ hai gò má Tiểu Thiên Vũ xuống dưới, ở trên ngực hấn cũng ấn ấn vài cái. Tiểu Thiên Vũ cả người thả lỏng, hừ một tiếng động dậy thân mình. Mặt cọ cọ vào đùi Bùi Minh, tiếp tục lẩm nhảm những câu từ tối nghĩa. Bùi Minh bĩu môi, nhẹ nhàng đặt đầu hấn lên gối, cởi giày đắp chăn cho hấn.

Ngồi xổm trên mặt đất, dùng khăn lau đi dấu giày của Tiểu Thiên Vũ, lúc vào cửa không có cách nào mà cởi giày hấn ra được nên trên sàn nhà lưu lại toàn dấu giày. Lau xong, Bùi Minh đứng dậy đầm đầm thắt lưng vài cái, quay đầu nhìn kẻ đang nằm ngủ, bộ dáng chẳng khác gì một con chó con, ngấm lại số phận bi thảm của mình, Bùi Minh bị ai muốn khóc. Đột nhiên, vừa muốn xoay người thì ống quần Bùi Minh bị một bàn tay nắm chặt, không đợi cậu hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, kẻ nằm trên giường đang nửa nằm nửa ngồi.

“Ừa
”

Chất nhầy lục đỏ tím vàng không rõ nguồn gốc ào ạt từ miệng Tiểu Thiên Vũ tuôn ra. Trên drap giường, trên chăn bông, và ngay cả quần của Bùi Minh, đều dính đầy thứ chất ấy. Bùi Minh trợn mắt há hốc mồm nhìn, mặt từ trắng chuyển sang hồng, từ hồng chuyển xanh rồi nhanh chóng thành đen.....

“Tiểu Thiên Vũ!”

Đền phòng toilet nhà Bùi Minh hình như mở suốt đêm.

“Họ Tiểu kia! Cậu đứng lên cho tôi!”

Tiểu Thiên Vũ từ từ mở mắt trong tiếng gầm đáng sợ. Ánh nắng buổi sớm đã giăng khắp phòng. Tiểu Thiên Vũ nâng tay dụi mắt, nhìn thấy kẻ đang ngồi trên bụng mình và bóp cổ mình chính là Bùi Minh, thì thào nói: “Cậu ngồi trên người tôi để làm gì? Định cưỡng bức tôi hả?”

Nhìn thấy mặt Bùi Minh từ hồng chuyển thành trắng, Tiểu Thiên Vũ mới chợt tỉnh ngộ chộp lấy cái gối đang chuẩn bị đập vào mặt mình trong tay Bùi Minh.

“Mẹ kiếp! Tôi thà cưỡng bức một con chó cũng không thêm ngó tới cái mặt cậu! Cậu là đồ khốn mặt dày vô liêm sỉ!” Bùi Minh hung tợn mắng, nắm tay một chút cũng không khách khí mà đập thẳng vào mặt Tiểu Thiên Vũ.

Bùi Minh vừa đánh vừa mắng, một hai ... không lưu ý bị xóc mạnh xuống, hai tay bị đặt ở trên đầu, trước mặt là vẻ mặt bi thương của Tiểu Thiên Vũ.

“Cậu làm tổn thương nghiêm trọng sự tự tôn của tôi đấy. Nói thế nào thì so với chó tôi cũng đẹp hơn chứ? Sao cậu có thể thà muốn một con chó cũng không muốn tôi?”

Bùi Minh yên lặng nâng lên một bàn tay chỉ ra ban công: “Ít nhất chó sẽ không quấy rầy tôi, sẽ không uống say, đêm hôm khuya khoắc chạy đến chỗ tôi làm càn, cũng chẳng ói ra sàn nhà cùng drap giường của tôi.”

Tiểu Thiên Vũ nhìn những thứ đang bay phấp phới trên ban công ngoài chần mản ra còn có quần áo của hắn, trầm mặc một chút, sau đó nhanh chóng xoay người leo xuống hướng cửa toilet mà chạy.

“Ai u không còn sớm, không còn sớm, giờ nào rồi mà cậu không gọi tôi. Tôi còn phải đi làm! Đúng rồi Bùi Minh, đem quần áo của cậu cho tôi mượn đi, không kịp nữa rồi. Ui da.....” Một chiếc dép lê phi thường chuẩn xác nện vào sau ót hắn. Tiểu Thiên Vũ nhanh như chớp chui vào toilet.

Tiểu Thiên Vũ vội vội vàng vàng ra khỏi thang máy, mang theo túi công văn đi vào công ty quảng cáo Thành Du. Bộ âu phục trên người chẳng vừa người chút nào, màu sắc lại đơn giản lại còn hơi bị xấu nữa chứ, Tiểu Thiên Vũ không còn cách nào khác đành phải tháo bỏ một vài cúc áo. Bùi Minh không thích âu phục, đây là bộ duy nhất cậu có. Nhưng mặc quần áo của người ta thì không thể nhiều lời kén chọn, nếu không Bùi Minh có thể sẽ cho hắn không mặc gì rồi đá hắn ra khỏi nhà. Tên kia vô cùng độc ác, nói được thì làm được. Tiểu Thiên Vũ khẽ nhếch môi sợ hãi khi nghĩ đến tình cảnh đó.

Đi vào văn phòng của mình, buông túi công văn xuống, mới vừa bưng lên cái ly uống miếng nước thì cách cửa văn phòng chợt mở ra. Giám đốc Trần Sóc đi vào, cười tủm tỉm vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Thế nào Thiên Vũ, tối hôm qua say đến như vậy tôi còn tưởng hôm nay cậu không lết dậy nổi. U ~~” Trần Sóc nhìn Tiểu Thiên Vũ từ trên xuống dưới: “Hắc hắc ~~xem chừng vừa chạy ra từ nhà Bùi Minh phải không? Cặp sách này, bộ quần áo này..... Là của người ta luôn phải hông?” Trần Sóc đặt mông ngồi lên bàn, một cánh tay nắm lấy bả vai Tiểu Thiên Vũ, tay còn lại thì kéo cravat Tiểu Thiên Vũ cười xấu xa: “May mắn mà tên ranh cậu vẫn chưa kết hôn, nếu không vợ cậu đã dẫn cho cậu một trận chết đi sống lại!”

Trần Sóc và Tiểu Thiên Vũ vốn có quan hệ họ hàng gần. Cho nên khi Trần Sóc vừa lập ra một công ty nhỏ nhỏ thôi, Tiểu Thiên Vũ liền nộp đơn vô đây giúp đỡ, dốc sức làm việc suốt mấy năm trời, công ty nhỏ bây giờ đã trở nên to lớn và mạnh mẽ hơn. Hai người tuổi xấp xỉ nhau, tính tình có thể nói là ngư tử ngư, mã tử mã. Trước mặt người ngoài là quan hệ giữa giám đốc và trưởng phòng, nhưng khi không có ai thì họ vốn là một đôi bạn thân ăn ý.

Tiểu Thiên Vũ giật lại cravat, lườm y một cái: “Đừng có nói chuyện không có lương tâm như thế! Tối hôm qua nếu không phải tôi chống đỡ thay cậu thì cậu có thể đứng dậy nổi mà bước chân ra khỏi đó sao? Sáu người năm chai rượu, bộ tướng dễ lắm hả? Thiết.....”

Trần Sóc khoát tay: “Biết rồi! Chuyện đó còn không phải là vì việc làm ăn hay sao? Không phải cậu đã dặn tôi cùng đối tác uống rượu thì luôn giữ chút tỉnh táo sao, cũng may uống xong cũng ký luôn được hợp đồng! Bất quá mà nói, từ nay về sau có chết tôi cũng không uống rượu với cái tên Đông Bắc Nhân ấy! Sáng nay đầu tôi vẫn còn đau đây này!”

Trần Sóc nói xong, đau khổ lắc đầu, Tiểu Thiên Vũ cũng khổ sở trong lòng, anh thì chỉ đau đầu mà thôi, sáng nay tôi vừa đau đầu vừa đau cả toàn thân! Bùi Minh coi tôi như bao cát luyến quyền anh!

Khi Trần Sóc bước ra đến cửa vẫn còn quay đầu lại nghiêm trang nói: “Tính tình Bùi Minh cũng thật là tốt, đêm hôm khuya khoắc cho cậu ngủ nhờ còn cho mượn luôn cả quần áo. Nếu là tôi thì đã vứt cậu ra đường cho cậu phơi nắng phơi gió rồi! Cậu ấy, đừng có mà không biết điều, suốt ngày âm ỉ làm phiền cậu ấy, sớm muộn gì cậu ấy cũng trở mặt với cậu cho xem.”

Tiểu Thiên Vũ lập tức ngẩn mặt lên xua tay chặn lại: “Không có khả năng! Tôi hiểu rõ tên ranh kia nhất, tôi nói đông cậu ta tuyệt đối không dám nói tây, tôi nói đánh chó cậu ta tuyệt đối không dám bắt gà. Đừng nói là ở nhà cậu ta ngủ một đêm, thậm chí tôi có đốt nhà cậu ta thì cậu ta cũng chẳng nói nửa lời trở mặt với tôi!”

Trần Sóc bĩu môi: “Cậu chỉ giỏi nói khoác! Dù sao thì nói khoác cũng chẳng phải nộp thuế mà phải không.” Anh xoay người ra ngoài.

Tiểu Thiên Vũ nhìn xuống bàn tay rồi thở dài, cậu ta sẽ không trở mặt với tôi, mà là trực tiếp cầm dao làm thịt tôi.

Ngồi ở ghế trên, Tiểu Thiên Vũ bắt đầu kiểm điểm bản thân, tối hôm qua hẳn quả thật đã hành hạ Bùi Minh một phen. Nhìn đám quần áo cộng chần bông phơi trên ban công ấy, khẳng định một đêm cậu cũng không ngủ, lại phải lau lau rửa rửa, như thế không nổi điên mới lạ! Bằng không sáng nay đám hắn cũng không nặng tay đến thế, bản mặt nhìn còn hung ác hơn cả Ninja Rùa. Tay vớ lấy điện thoại, rồi lại buông xuống. Bùi Minh hiện tại có thể đang ngủ, điện thoại gọi sang có thể đánh thức cậu, tội hắn đã nặng lại càng thêm nặng. Thế là coi như hết!

Tiểu Thiên Vũ chà chà bàn tay, làm sao bây giờ? Ngẫm lại, mỗi khi uống rượu say đều chạy đến nhà Bùi Minh quậy phá một phen rồi mới ra về. Không phải là hắn cố ý, chỉ là thần trí ... không ... rõ ràng, lúc nào cũng khai ra địa chỉ nhà Bùi Minh. Nhà số 15 chung cư Hạnh phúc, nói một cách rất trôi chảy là đúng khác. Tuy nói mỗi khi mặt dày lết sang ấy đều tránh không được sự thóa mạ hiểm ác của Bùi Minh, nhưng Tiểu Thiên Vũ cũng hiểu được, mỗi lần sáng sớm tỉnh lại bản thân đều ngủ trên giường của cậu, đắp chăn của cậu, quần áo của hắn thì đều được giặt sạch sẽ, xếp gọn đặt ở đầu giường, lại còn được uống canh giải rượu nữa.

Vuốt lại mái tóc, Tiểu Thiên Vũ nghĩ, hôm nay e lại phải chịu đòn nhận tội.

Hết giờ làm, Tiểu Thiên Vũ về nhà trước. Tay nhặt đôi tất dưới sàn lên ném vào trong toilet, giường vẫn bừa bộn như lúc hắn vội vàng mặc quần áo rời đi. Tối hôm qua không trở về, kỳ thật cũng chẳng khác bao nhiêu. Một người ở chính là như vậy, có đôi khi mệt mỏi quá, ba ngày cũng chẳng thêm dọn lại giường. Tiểu Thiên Vũ đối nhà của mình chẳng có chút cảm tình nào, nhà là thuê, vật dụng trong nhà đều là của chủ nhân thật lưu lại. Mọi thứ chẳng có gì thuộc về hắn. Bên ngoài mệt mỏi trở về, người có ra cái dạng gì thì cũng đều cô đơn một mình, uống say nôn mửa cũng chẳng có ai hỏi han một tiếng. Tiểu Thiên Vũ thở dài, số 15 chung cư Hạnh phúc vẫn giống một cái nhà hơn.

Tắm rửa xong, Tiểu Thiên Vũ mới cảm thấy thân mình khoan khoái, cả ngày bị bộ quần áo của Bùi Minh làm mệt chết. Dem quần áo Bùi Minh cẩn thận cho vào tủ quần áo, sau đó từ tủ quần áo lấy ra mấy bộ âu phục ướm thử lên người. Đi chiêu đãi Bùi Minh, mời cậu ta ăn bữa cơm uống chút rượu, làm cho con nhím kia vui vẻ thì đại công cáo thành! Phải mặc bộ nào mới được đây? Cậu ta hình như từng nói màu đen hợp với hắn.

Đứng trong khu phố mua sắm lớn nhất, tại con đường chuyên bán vật dụng trang trí nội thất, các loại màu sắc của giường gối làm người ta hoa mắt. Một thân âu phục đen nghiêm trang, Tiểu Thiên Vũ khí độ bất phàm đứng giữa một đồng khảm phủ giường đầy sắc màu, cẩn thận chọn lựa. Ngày hôm qua làm hư drap giường nhà người ta, như thế nào cũng phải mua một bộ đền lại. Sợ tên kia chướng mắt, màu sắc và hoa văn đều phải cho cảm giác tinh tế, Tiểu Thiên Vũ cẩn thận chọn lựa, tuyệt không dám qua loa.

Khó mà gặp được khách hàng chuyên tâm như vậy, cô bán hàng cười tươi như hoa. Nhiệt tình giới thiệu, lịch sự hỏi han: tiên sinh quả thật chọn không sai, đây là bộ chăn giường đẹp nhất và tốt nhất của chúng tôi. Có phải tiên sinh muốn kết hôn không? Chúc mừng a!

Tiểu Thiên Vũ thâm kêu khổ trong lòng: kết hôn..... Đừng có đùa chứ!

Mang theo bộ chăn, khăn phủ giường được đóng gói hoàn mỹ, Tiểu Thiên Vũ liền chạy vội đến số 15 chung cư hạnh phúc. Cung kính gõ cửa, cửa mở, Bùi Minh dựa cửa lạnh lùng nhìn Tiểu Thiên Vũ: “Sao cậu lại tới đây nữa? Còn ngại làm phiền tôi chưa đủ à!”

Tiểu Thiên Vũ buồn bã, tay dâng lễ vật lên cao qua đầu: “Bẩm ngài, tôi không phải vì đến cho ngài trị tội hay sao? Ngài hãy nhìn một mảnh thành ý này, xin vui lòng nhận cho!”

“Lạ nhỉ, cũng có lúc lương tâm Tiểu Thiên Vũ biết hối cải hay sao? Ok, tôi cũng chẳng phải là người nhỏ nhen gì, lễ vật tôi nhận. Còn cậu thì biến!” Tựa người vào khung cửa, Bùi Minh hí mắt cười, tay nhận lễ vật rồi nhanh chóng đóng cửa lại.

“Ngày tôi còn chưa ăn cơm đó” Tiểu Thiên Vũ tội nghiệp giữ cánh cửa lại.

Bùi Minh nhìn hắn đầy xem thường: “Ý của cậu là muốn nói tôi phải mời cậu ăn cơm?”

“Không phải, sao có thể để cậu tốn kém được? Hơn nữa từ lúc chúng ta quen nhau tới giờ, không phải đều là tôi chu cấp cho cậu hay sao?.” Tiểu Thiên Vũ nói xong lập tức bước lui, hai nắm tay ở trước ngực triển khai tư thế phòng hộ trong quyền anh, hắc hắc cười.

Bùi Minh cũng không nhào vô, dựa vào cạnh cửa hai tay khoanh ở trước ngực, nhúu mày đầy uy hiếp nhìn hắn: “Thế nào, muốn tính toán đòi lại àh?”

“Tôi nào dám? Tiểu nhân chỉ muốn thỉnh Bùi công tử, vui lòng đi ăn cùng, ăn bữa cơm rau. Người xem.....” Tiểu Thiên Vũ tươi cười khom người chào.

Bùi Minh đặc biệt cười long lanh: “Tôi không thích ăn cơm rau, lại càng không muốn cùng con ma men đi uống rượu. Bất quá tôi là người mềm lòng. Nếu cậu thật sự muốn chuộc tội, tôi cũng không phải không cho cơ hội.”

Tiểu Thiên Vũ cúi đầu: “Nói đi, phải làm thế nào?”

“Nhà bếp của tôi bị ngập nước.”

Tiểu Thiên Vũ giương miệng nhìn Bùi Minh đang cười tủm tỉm, lại bị tên tiểu tử này chơi khăm. Sao lại không sớm biết rằng phải đi thông ống thoát nước nhà bếp chứ? Tắm rửa xong còn dùng gel thơm cạo râu hết nửa tiếng đồng hồ, ăn mặt đẹp như người mẫu vậy mà bị cậu ta sai nha osin. Bất đắc dĩ mà gật đầu nói: “Ok!”

Cởi cravat ra, Tiểu Thiên Vũ cuộn tay áo sơ-mi lên tận khuỷu tay, chuẩn bị làm việc. Ống thoát nước nhà bếp hơi nhỏ, nhưng không nghĩ lại dễ dàng bị nghẹt như thế. Tiểu Thiên Vũ nghiêng nửa thân mình, cố sức dùng dây thép thật dài thông ống. Bùi Minh mặc trên người bộ áo ngủ, trong tay bưng một tách trà, thích ý vừa hớp từng ngụm trà thơm lừng vừa lười biếng dựa vào cửa nhà bếp nhìn Tiểu Thiên Vũ làm việc.

“Tôi nhớ rõ lần trước đã thu nhặt rác trong ống này sạch sẽ rồi mà, chưa được bao lâu sao lại bị nghẹt nữa?” Tiểu Thiên Vũ nghiêng mình gian nan khơi thông ống nước, liếc nhìn về phía Bùi Minh.

Bùi Minh cúi đầu nghĩ rồi, nhún nhún vai nói: “Tôi nhớ rõ tôi có bốn cái cái thìa nhỏ, hiện tại chỉ còn lại một cái. Cậu giúp tôi tìm xem bên trong có hay không?”

Tiểu Thiên Vũ dùng sức trở mình, nhìn người kia đầy xem thường.”Bùi Minh, tôi thường kêu cậu là vợ, nhưng cậu cũng không nên thật sự coi tôi như là chồng mà sai bảo chứ?”

Bùi Minh cười rạng rỡ: “Sao lại không thể? Chồng tôi luyến tiếc tôi như vậy, tôi nào dám đá hắn rớt xuống giường được chứ!” Nói xong hé miệng cười, Bùi Minh quay người ra ngoài. Không phải là muốn xem ai hạ lưu hơn ai sao? Đồ chết tiệt nhà cậu dám so với tôi sao?

Tiểu Thiên Vũ nhìn bóng dáng người kia, xấu hổ nuốt nuốt nước miếng. Đắc, tốt hơn hết là thành thật làm việc đi!

Ống thoát nước cuối cùng cũng thông xong, trời cũng tối hẳn. Tiểu Thiên Vũ cũng không chờ phân phó, biết Bùi Minh sẽ không ra ngoài. Đơn giản đeo tạp dề bắt đầu nấu cơm, bụng đều đói cả rồi.

Tiểu Thiên Vũ biết nấu ăn, vốn là gia truyền. Ông nội Tiểu Thiên Vũ chính là đại trù, tuy cha hắn không nhận tổ nghiệp, nhưng làm vài món nhón rượu là việc hết sức dễ dàng. Tiểu Thiên Vũ từ nhỏ đã biết nấu ăn, nếu không đến trường đi học, ra ngoài làm thành phần tri thức trong công ty, hiện tại nói không chừng hắn đã làm đầu bếp chính tại khách sạn!

Nhà Bùi Minh cái gì cũng không thiếu, chủ yếu là những “lễ vật” mỗi lần Tiểu Thiên Vũ chịu đòn nhận tội đưa sang. Muối đường bột ngọt dấm chua, tùm lum thứ đều là Tiểu Thiên Vũ đặt mua. Tại nhà bếp liên tục vang lên những thanh âm nấu nướng vui tai, Tiểu Thiên Vũ vô cùng hăng say nấu nấu xào xào! Hẹ tây xào, cá chiên giòn, thịt heo kho. Kỳ thật có thể tận tình làm một bữa ăn như thế cũng đã khiến bản thân vô cùng vui vẻ! Tiểu Thiên Vũ nhìn cả bàn thức ăn, vừa lòng hít hít mũi.

Trong phòng ngủ, Bùi Minh cảm thấy mỹ mãn mà bao lại giường. Con mắt thẩm mỹ của hắn cũng được đầy chứ, màu sắc của drap giường tương đối hợp với sở thích của cậu. Bao gối cũng rất đẹp, màu vàng nhạt, ôm thực thoải mái.

Bùi Minh ôm gối nằm trên giường, tối hôm qua bị con ma men làm phiền một đêm không ngủ. Không biết hần rốt cuộc uống hết bao nhiêu, nửa đêm bắt đầu quậy phá. Khó chịu ôm ngực, mặt trắng như tờ giấy. Làm hại cậu lo lắng chăm sóc suốt cả đêm. Tên khốn kiếp này, quậy đến thế là cùng! Bùi Minh thở dài thật mạnh. Con người này khi không uống rượu thì giống người, rượu vào thì lại giống chó!

“Thiếu gia ~ lên dùng bữa.”

Bùi Minh mở mắt ra, liền thấy Tiểu Thiên Vũ cọt nhả ghé vào trước mắt. Thức ăn cũng không nhiều lắm, chừng vài đĩa ở trên bàn. Nhưng đều rất tinh xảo, cho thấy tay nghề của người nấu rất công phu. Bùi Minh vừa ngửi thấy mùi liền chạy đến bàn ăn, mấy ngày nay, ngày nào cũng ăn cơm hộp không dinh dưỡng hoặc là mì tôm.

Cầm lấy chiếc đĩa liền vội ăn, cơm trắng phối hợp cùng thức ăn ngon, đúng là mỹ vị! Bỗng nhiên cậu trợn mắt nhìn thứ trong tay Tiểu Thiên Vũ, sắc mặt Bùi Minh liền thay đổi.

“Cái gì chứ?” Bùi Minh buông cái bát trong tay xuống. Tiểu Thiên Vũ một bên cầm một bình sứ nhỏ, một bên không chút để ý nói: “Tôi mang đến. Đỡ phải về sau ở nhà cậu ăn cơm không có rượu uống.”

“Cậu không có rượu thì chết à!” Bùi Minh hung tợn hét lên.

Tiểu Thiên Vũ ngẩng đầu cười: “Cũng không đến mức đó, bắt quá như vậy thì chẳng còn gì gọi là lạc thú của đời người! Cậu cũng nhâm nhi một chút đi, nói cậu hay, rượu này là hàng hảo hạng đấy.”

Bùi Minh nắm chặt hai tay, nghĩ muốn nổi giận. Buồn nửa ngày, tay mới giắt lấy bình rượu từ Tiểu Thiên Vũ, nhẹ giọng nói: “Thiên Vũ, cậu đừng uống rượu nữa có được không? Cậu có biết mỗi khi nhìn cậu say khướt đều khiến tôi sợ hãi, tôi sợ cậu sẽ không tỉnh lại. Nhìn cậu nôn ra, đau ngực, đau bao tử, tôi càng khó chịu! Cậu muốn uống say thế nào thì mặc cậu nhưng cũng đừng cho tôi nhìn thấy bộ dáng của cậu như thế! Nhưng cậu lại cố tình trưng ra cái vẻ mặt bị thảm ấy cho tôi coi, cho tôi biết cậu phải chịu tội như thế nào!” Bùi Minh xoay người sang hướng khác, thấp giọng nói.

Tay cầm bình rượu của Tiểu Thiên Vũ chợt dơ ra, gây người cả buổi. Bùi Minh chưa khi nào nói chuyện với hần như thế, tính cho tới bây giờ đều là không mắng thì chửi, còn nếu không thì động tay động chân dợt cho hần một trận nhừ tử. Da thịt Tiểu Thiên Vũ cũng vì như thế mà trở nên dày chắc, chịu lực vô cùng tốt. Từ lúc tốt nghiệp đại học đến nay đã nhiều năm, đều là mỗi khi không có việc gì làm liền chạy đến nơi này. Hiện tại đột nhiên ai đó vô cùng dịu dàng, Tiểu Thiên Vũ có điểm chống đỡ không được. Ngực đầy chua xót, mắt như sắp chảy nước tới nơi.

“Bùi Bùi, cậu đừng giận, cậu như vậy giống như tôi phạm nhiều sai lầm lắm vậy!” Tiểu Thiên Vũ cọt nhả nói, chỉ cần không có người ngoài Tiểu Thiên Vũ đều gọi Bùi Minh là Bùi Bùi, hần bảo gọi thế nghe tình cảm giữa hai người có vẻ sâu sắc nhưng mỗi khi gọi cái tên buồn nôn này hần đều bị no đòn. Nhưng lần này, Bùi Minh không thềm chấp nhất. Cúi đầu ngồi trong chốc lát, đột nhiên đứng lên đi vài bước vào buồng trong, đưa lưng về phía hần, dựa lưng vào bàn. Tiểu Thiên Vũ bị dọa cho choáng váng, không phải thật sự chứ? Bùi Minh thương tâm!

“Bùi Bùi ~~ cậu đừng giận mà, tôi không uống. Tôi không uống rượu, cậu còn muốn gì nữa?” Tiểu Thiên Vũ chợt dạ đứng dậy, hai tay xoa xoa. Trong lòng khó chịu muốn chết!

“Từ nay về sau kiêng rượu!” Đang nói bằng giọng mũi vô cùng đáng thương, Bùi Minh đưa lưng về phía Tiểu Thiên Vũ một bàn tay ôm lấy mặt. Tiểu Thiên Vũ lòng như lửa đốt, Bùi Minh thật sự đau lòng! Chính mình khiến cho Bùi Minh rơi nước mắt, đây đúng là chuyện hết sức kì lạ! Tiểu Thiên Vũ tự tát vào mặt mình. Lập tức gơ hai tay: “Bùi Bùi, tôi thề! Không phải chỉ cần không uống rượu thôi sao? Từ hôm nay trở đi tôi không bao giờ ...uống rượu nữa! Tôi không uống rượu! Cậu thấy thế nào?”

“Cậu có thể làm được sao?”

“Đương nhiên, nam tử hán đại trượng phu nói chuyện giữ lời!” Tiểu Thiên Vũ nói như đinh đóng cột.

“Thành công!” Bùi Minh lập tức buông bàn tay ôm lấy mặt kia, cười tủm tỉm quay lại nhìn Tiểu Thiên Vũ đang ngây ngốc đứng bên bàn ăn: “Nói miệng không bằng viết một tờ giấy làm chứng. Tôi nói cậu viết! Tiểu Thiên Vũ thề từ hôm nay kiêng rượu, nếu như vi phạm, thì sẽ biến thành con chó con!” Hắc hắc, kế hoạch thành công, về sau không bao giờ ... sợ này tên khốn này nửa đêm đến quậy phá! Bùi Minh cười còn

tươi hơn hoa, chỉ thiếu điều là không ở sau lưng Tiểu Thiên Vũ phe phẩy hai đầu ngón tay chúc mừng thắng lợi.

Tiểu Thiên Vũ bắt đắc dĩ cầm lấy bút, xem xét vẻ mặt Bùi Minh cười tủm tỉm, Bùi Minh ơi Bùi Minh, cậu đang chơi tôi đấy!

2. Chương 2

Rượu bị tịch thu, trả lại chứng từ cam kết kiêng rượu. Tiểu Thiên Vũ ngồi bên cạnh cửa sổ bằng thủy tinh lớn, uể oải nhìn dòng người bên dưới tấp nập qua lại. Tay chống cằm, ngồi than ngẩn thờ dài, Tiểu Thiên Vũ kiêng rượu! Đã ba ngày không uống lấy một giọt rượu, miệng có cảm giác ngứa ngáy khó chịu khôn cùng! Tiểu Thiên Vũ vốn là kẻ không có rượu thì không vui! Vấn đề nghiêm trọng nhất không phải là hẩn thêm rượu, mấy ngày nay tụ hội tiệc rượu đều lấy cớ từ chối, tạm thời có thể trì hoãn như thế. Nhưng còn sau này thì thế nào, chẳng lẽ cứ phải làm bộ làm tịch như thế mãi? Tiểu Thiên Vũ rất chi là buồn bực! Trước không nói đã biết mùi rượu từ lâu, song, rành rành chức vụ trưởng phòng như thế mà có thể không uống rượu sao? Thật sự hẩn rất rất muốn nuốt lời, nhưng giấy trắng mực đen đang nằm trong tay Bùi Minh! Nói lời phải giữ lấy lời? Ai u uy ~~ Tiểu Thiên Vũ ôm đầu, mình như thế nào có thể nói với người khác cơ chứ? Chẳng lẽ lại nói là do bị bạn học uy hiếp là từ nay không bao giờ uống rượu, nói ra ai tin????

Tiểu Thiên Vũ xụ mặt xuống, như con chó nhỏ đang có chuyện đau buồn, Bùi Minh à, cậu nghĩ đây là nhà trẻ sao, nhà nhà đều cấm rượu! Trước mắt xuất hiện khuôn mặt tươi cười vì quỷ kế đã được thực hiện của Bùi Minh, đôi mắt thì sáng lấp lánh, chớp chớp, chẳng khác gì tiểu hồ ly, còn có hai chiếc răng nanh trắng bóng, nhọn hoắt lòi ra bên khóe môi.

Đã hai mươi bốn tuổi rồi mà lại cứ như con nít, cũng vì tôi hiền lành nên mới bị cậu chơi đùa như búp bê, aiiii, tương lai, con gái nhà ai mà lấy phải cậu thì đúng là tội cho con nhà người ta! Trong lòng thì thầm mắng Bùi Minh, Tiểu Thiên Vũ bất giác thở dài, đổi tay chống cằm, rồi lại thở dài.

“Trưởng phòng Tiểu, không phải là anh sắp kết hôn chứ? Nếu không thì là ly hôn.” Cô thư kí vẫn luôn ở bên sắp xếp lịch trình công việc cho hẩn đang mỉm cười nhìn hẩn đầy thần bí.“Haaa ~~ đừng có đùa! Tôi đang tự hỏi mấy người bị gì vậy? Ở đâu ra một đám người hỏi tôi có phải là sắp kết hôn không, tôi còn chưa có bạn gái thì biết kết hôn với ai đây? Chẳng lẽ trên trán tôi có viết hàng chữ ‘Tôi muốn kết hôn’ à?” Tiểu Thiên Vũ vỗ vỗ trán mình, nâng thư kí cười nghiêng ngả, chòm người sang bàn làm việc của hẩn, kéo cầm hẩn lại gần, hỏi: “Vậy sao anh cứ như người mất hồn mất vía thế hả? Nhìn dáng vẻ của anh thì biết, là bệnh tương tư ~~”

“Đi đi đi đi! Làm việc đi!” Cũng tại hẩn ngày thường quản giáo không nghiêm, khiến cho một đám cấp dưới chẳng biết lớn bé trước sau gì. Tiểu Thiên Vũ phiền não phát tay, nhìn nhật trình trong tay. Hẹn, kế hoạch công tác đã lên lịch sẵn, mời khách dùng cơm.....mời khách dùng cơm! Tiểu Thiên Vũ ngồi ôm trán.

“Thiên Vũ, đêm nay chúng ta phải tiếp đãi khách hàng, cậu đấy, làm ơn lấy lại tinh thần cho tôi đi.” Trần Sóc, không biết từ đâu ra, gõ mặt bàn hẩn, nhìn hẩn đầy tức giận.

Tiểu Thiên Vũ vẻ mặt đau khổ cười làm lành: “Giám đốc à, đêm nay ấy, cái việc ấy ấy..... Tôi có việc, cậu có thể gọi Tiểu Lưu đi cùng không?”

Nâng thư kí bàn bên lập tức há mắt tròn mồm lên ngó hẩn. Trần Sóc cau mày: “Cậu bị gì thế hả! Cậu là trưởng phòng quản lý nghiệp vụ, cậu không đi thì ai đi? Đúng rồi, hai ngày này cậu toàn lấy cớ bệnh tật gì đấy là thế nào? Buổi tối cũng tìm không thấy cậu là làm sao?”

Tiểu Thiên Vũ ừ hử nửa ngày: “Chuyện đó, chuyện đó, tôi..... kiêng rượu.” Thanh âm so với tiếng vo ve của muỗi còn nhỏ hơn, Trần Sóc nghe vào tai, cười gập cả lưng, nhìn hẩn: “Cậu nói cái gì?”

“Tôi kiêng rượu! Từ nay về sau không uống rượu!” Tiểu Thiên Vũ bằng bất cứ giá nào chụp lấy cái bàn lớn tiếng nói. Trong phòng, mọi người thoáng chốc đều yên tĩnh, tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào hẩn, thấy Tiểu

Thiên Vũ cả người đang cố gồng gượng chống đỡ.

“Không phải là cậu vẫn chưa tỉnh ngủ chứ? Nói đùa kiểu gì vậy! Nhanh chóng liên lạc với ông chủ Triệu, buổi tối gặp mặt tại khách sạn.” Trần Sóc nói xong xoay người đi. Tiểu Thiên Vũ dập đầu xuống bàn, thở dài.

Trong khách sạn, mọi người ăn uống linh đình, khách mời và người đi (được??) mời đều có giao tình thâm sâu nên cũng chẳng ai khách sáo với ai làm gì, Tiểu Thiên Vũ niềm nở gấp thức ăn cho mọi người, trong khi trước mặt hắn là một ly nước trái cây, khách mời là ông chủ Triệu, người Thiên Tân, rất dứt khoát và thành thật. Ông chỉ tay vào cái ly của Tiểu Thiên Vũ: “Anh bạn trẻ, cậu phải giải thích chuyện này như thế nào đây? Khi nào thì sửa tính thế?”

Tiểu Thiên Vũ nhanh chóng bày ra bộ dáng tươi cười: “Chuyện là như vậy, tôi..... tôi kiêng rượu! Không có nguyên nhân gì khác, tự nguyện thôi, hắc hắc, tự nguyện!”

“Cậu đừng nói đùa kiểu này chứ! Cậu kiêng rượu? Nói cậu bỏ cơm thì tôi còn tin!”

“Tiểu Tiểu, không phải là vì ‘dận dờ’ của bà xã đấy chứ?” Một câu nói bông đùa khiến cả bàn cười vang, Tiểu Thiên Vũ xấu hổ đến mức túa ra cả mồ hôi. Đánh chết cũng không được nói thật, bà xã thì cứ cho là bà xã đi! Ông chủ Lưu ôm vai Tiểu Thiên Vũ, cười nói: “Thiên Vũ, tôi nói cậu nghe chuyện này. Những lời của bà xã không thể không nghe nhưng cũng không phải là nghe hết toàn bộ. Uống rượu là việc đại sự, phải do cánh đàn ông chúng ta làm chủ!”

Mọi người, mỗi người một câu bồi vào, quyết không buông tha Tiểu Thiên Vũ. Trần Sóc hung hăng đập hất một cốc dưới bàn, thẳng ranh này, đùa kiểu gì vậy? Tiểu Thiên Vũ lau mồ hôi, trường hợp như vậy nếu không bồi rượu thì chỉ có nước chết mà thôi, nhưng nếu uống rượu vào..... Trước mắt hắn hiện lên ánh mắt căm ghét của Bùi Minh. Hương rượu nồng đậm cứ tha hồ mà xọc vô mũi hắn trong khi hình ảnh chính tay hắn kí tên vào thư bảo đảm kia cũng ập đến. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Uống một chút chắc cũng không nhằm nhò gì? Mình không uống nhiều thì sẽ không có chuyện gì ghê gớm cả? Uống xong rồi thì chạy nhanh về nhà, sáng mai coi như cái gì cũng chưa phát sinh, Bùi Bùi sẽ chẳng thể nào biết việc mình vi phạm lời thề! Ha ha ha ha! Cứ như vậy đi! Tiểu Thiên Vũ nhất trí với quyết định này, bưng ly rượu lên trước mặt. Rượu tinh khiết và thơm lừng tiến vào yết hầu, a ~~ Đã quá!!!!

Ăn uống linh đình, đêm lạnh rượu lạnh, trời đất chứng giám a ~~ Tiểu Thiên Vũ không tính uống nhiều. Và trên thực tế thì hắn uống không nhiều, mà là...quá nhiều. Nhưng đầu óc Tiểu Thiên Vũ vẫn rất thanh tỉnh, phải về nhà! Tuyệt đối không thể đi số 15 chung cư Hạnh phúc! Lão đảo bước ra khỏi khách sạn, lão đảo ngoắc một chiếc taxi.

“Tiên sinh, xin hỏi đi đâu?” Tài xế khách khí hỏi. Tiểu Thiên Vũ cố gắng ổn định một chút tinh thần, nhất định phải thanh tỉnh, tuyệt đối không thể đi.....

“Số 15.....chung cư..... Hạnh phúc.....” Quẹo đầu sang một bên, Tiểu Thiên Vũ rơi vào giấc ngủ.

Gió đêm mang theo hương hoa khiến tâm tình con người vui vẻ, trong bụi hoa, một con chó nhỏ phe phẩy cái đuôi, đồng trở mình tây ngóng tìm. Đột nhiên, không biết cái gì từ trên trời giáng xuống, một vật gì đó rơi xuống cách nó không xa. Con chó nhỏ hoảng sợ, ánh mắt như hồ rình mồi trờn suốt nửa ngày, mới phe phẩy cái đuôi chạy lại nơi vừa phát ra tiếng động. Một chiếc bình tinh xảo nằm ngay tại nơi ấy, nắp đây bị bật ra nằm một bên, dòng chất lỏng không rõ là gì đang chảy tràn ra trên mặt đất, tản mát ra mùi hương kì lạ. Con chó nhỏ mới vừa hít vào liền xoay đầu bỏ đi, trên bề mặt chất lỏng chảy tràn vẫn còn in lại dấu chân be bé.

Không biết qua bao lâu thời gian, xe dừng. “Tiên sinh, đã tới rồi.” Tiểu Thiên Vũ bị lay dậy, mơ mơ màng màng xuống xe. Tieten tay mò khắp người moi ra hết tiền lẻ trả cho tài xế, Tiểu Thiên Vũ lắc lư thân người đi về phía trước, bị gió lạnh thổi tới, men rượu trong thân cũng vơi đi, người cũng tỉnh táo được một chút. Trong lòng hắn lại âm thầm gào thét, Tiểu Thiên Vũ ngẩn ngơ nhìn tòa nhà trước mặt. Cái gì thế này?? Tòa cao ốc này không phải là quá quen sao? Ánh đèn phát ra từ căn phòng kia còn quen hơn nữa đó! Ừa, mà đó không phải là.....nhà-của-Bùi-Minh!

Bước chân Tiểu Thiên Vũ bắt đầu loạn nhịp, không nên không nên àh, mình không thể vô trong đó! Uống rượu thế nào thì cũng phải giữ được chút lí trí, bộ dáng này mà lộ mặt ra trước mắt Bùi Minh thì chỉ có nước ăn ngay nguyên cây gậy bóng chày. Không được! Đứng sau quay!

Bản thân tự đọc khẩu lệnh, Tiểu Thiên Vũ nghĩ muốn đằng sau quay. Nhưng mức còn quá mức khiến hấn mất đi cân bằng, lập tức ngã nhào ra đất. Tiểu Thiên Vũ té ngã, nhìn thấy đủ các hành tinh, hừ vài tiếng rồi cũng mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Cách hấn không xa, chiếc bình nhỏ màu xanh biếc vẫn đang tiếp tục rỉ nước. Bất quá Tiểu Thiên Vũ không ngửi được mùi hương cổ quái kia, cũng nhìn không thấy từng đợt khí màu trắng đục đang nhẹ chui vào trong mũi hấn.

Không biết qua bao lâu, Tiểu Thiên Vũ tỉnh lại. Coi lại bản thân, nhớ tới vừa rồi là ngã sắp xuống. Tiểu Thiên Vũ muốn đứng lên, nhưng tứ chi chằm chằm đứng giữa trời cũng không có gì thay đổi, cảm cách mặt đất cũng vẫn cao ba tấc. Điều này khiến Tiểu Thiên Vũ có chút bối rối, vấn đề hình như hơi bị nghiêm trọng thì phải. Tốt xấu gì cũng là hình mẫu đàn ông áo vest giày da, đêm hôm khuya khoắc nằm ở trước cửa nhà người ta thì không có hình tượng cho lắm, nào, mau đứng lên nào.

Tay chân cùng dụng sức, rõ ràng cảm thấy bản thân đã đứng lên, nhưng dù thế nào vẫn thấy mặt đất gần rất gần! Nhìn cái gì cũng đều ngẩng đầu mà nhìn, còn cả người thì nhột gần chết. Tiểu Thiên Vũ sốt ruột, dùng sức đi về phía trước hai bước, thiếu chút nữa bị một đồng đồ vật này nọ làm té, cúi đầu nhìn kỹ, là một đồng quần áo đàn ông, còn có cả giày da và thắt lưng nữa. Nhìn lại lần nữa, ủa, ủa, ủa, đây không phải là mấy thứ trên người hấn sao? Tiểu Thiên Vũ đổ mồ hôi, dừng nói là hấn cởi quần áo, cong mông trần lên nằm ở ngoài đường nha?

Hay là nói..... Thật sự ứng với lời nói? Tiểu Thiên Vũ dùng sức lắc lắc đầu, đây là ảo giác, đây là ảo giác, đây là ảo giác.....

Chính là do rượu làm loạn trí a, Tiểu Thiên Vũ dùng sức tiếp tục lắc đầu, hít sâu một hơi cúi đầu nhìn chính mình, bốn cái cẳng chân bé bé đầy lông nằm ngay dưới cằm. Nâng tay, hai chân trước liền động động, đá đá chân, hai chân sau liền run run. Cúi đầu lần nữa, mơ hồ thấy đằng sau mông có một cái đuôi cũng be bé. Tim lập tức đập nhanh gấp bốn lần bình thường, Tiểu Thiên Vũ bực bội, chuyển mắt nhìn chung quanh nửa ngày cái gì cũng không có, xác nhận bốn chân động vật này rất có thể là của hấn sau này, Tiểu Thiên Vũ hoàn toàn té xỉu.

Bùi Minh ôm gối ngồi trên sô-pha xem TV, tiết mục TV nhàm chán làm cậu ngáp liên tục. Hôm nay đem giao nộp bản thảo đổi lấy vài ngày thoải mái vô ưu vô lự. Lên mạng chat chit, nằm phơi nắng, ngồi trên sô-pha ăn bỏng ngô xem tiết mục nghệ thuật tổng hợp.

Đây mới là những ngày mà con người ta sống a! Bùi Minh nhẹ nhõm thở ra, quan trọng là từ ngày ký kết lệnh kiêng rượu, con ma men phiền phức kia không nữa đêm chạy đến làm phiền nữa!! Thông minh thật! Bùi Minh lại tự bội phục trí thông minh của cậu.

Cửa nhẹ nhàng bị gõ nhẹ, Bùi Minh hoảng sợ. Theo bản năng ngẩng đầu nhìn, mười một giờ. Thằng trời đánh nào dám nhậu xỉn rồi chạy lại đây phá! Tiểu Thiên Vũ khốn kiếp! Cơn giận bùng lên tới tận đỉnh đầu, Bùi Minh ném gối ra đằng sau, vợ lấy cây gậy bóng chày cạnh cửa. Bùi Minh không biết chơi bóng chày, cây gậy này là do Tiểu Thiên Vũ mang đến. Kèm theo cây thước bằng này còn có súng cao su loại lớn, theo giọng điệu mà Tiểu Thiên Vũ nói lúc đó thì là: “một thân một mình ở nhà ít nhất cũng phải có vài công cụ phòng thân chứ!” Đúng là nhiều chuyện mà! Cái tính nóng nảy này của tôi cũng một phần là nhờ cậu mà thành đấy! Hôm nay cậu biết tay tôi!

Bùi Minh phun vào lòng bàn tay một ngụm nước bọt, chà chà, Tiểu Thiên Vũ, hôm nay, ngay tại giờ phút này, tôi sẽ cho cậu ném thử mùi vị của cây gậy này!!!!!!!

Cửa bị đẩy ra một chút, Bùi Minh cũng không thấy ai cả. Nhìn từ trên xuống dưới, Bùi Minh từ biểu tình phần nộ chuyển sang kinh ngạc rồi nhanh chóng hóa thành vui mừng triu mến, ném cây gậy trong tay đi, ngồi xồm xuống: “Ồ oa ~~ bảo bối a! Mi từ đâu tới đây vậy?”

Vươn tay ôm lấy con chó nhỏ đang ủ rũ ngay cửa, Bùi Minh mừng rỡ. Từ nhỏ cậu đã rất thích chó, mèo, phạm là động vật nào có lông thì cậu đều thích. Nhưng sau khi tốt nghiệp đại học đến nay cậu vẫn không

có cơ hội nuôi một con chó nào cả, hiện tại thấy một con chó con béo ù lông trắng như tuyết thế này, Bùi Minh rất chi là hân hoan!

“Ngoan ngoan ~ bảo bối ~” đem con chó nhỏ ôm vào trong ngực, yêu thích không ngừng vuốt ve, Bùi Minh dù vui thế nào nhưng cũng có chút lo lắng. Con chó xinh đẹp như vậy sao lại bị lạc? Là chó nhà người ta, ... không ...nếu như đã chạy đến đây rồi thì không phải là ý trời sao? Ông trời muốn cho mình có một con chó!? Mặc kệ, trước ôm một cái rồi nói sau!

Ôm con chó nhỏ vào trong phòng, Bùi Minh đem con chó đặt trên sô pha, một bên thuận tay mà vuốt ve lông nó, một bên cùng nó nói chuyện: “Ngoan nhé, mi chạy tới đây hả? Có đói bụng không? Khát không? Vậy mi về sau ở chỗ này được không? Ta sẽ chăm sóc cho mi thật tốt. Từ hôm nay trở đi, ta chính là anh trai mi..... Không, ta là ba ba mi!” Bùi Minh rạo rức tuyên bố quyền sở hữu của mình. Không có bạn gái, không kết hôn thì đã sao? Có ‘đứa con’ này là tốt rồi!

Tiểu Thiên Vũ đang lúc thần trí hỗn loạn cực độ, đứng trên bờ vực bị thương trầm trọng, khi thấy Bùi Minh mở cửa bước ra, đã vô cùng mừng rỡ nhưng sau khi “bị” âu yếm nồng nàn như thế vẫn chưa có phản ứng gì. Nhưng nghe thấy một câu này Tiểu Thiên Vũ lập tức phục hồi tinh thần lại, sự tình này đáng giá rất mật thiết tới tôn nghiêm của hắn! Bùi Minh so với hắn còn nhỏ hơn tám tháng mà đòi là ba ba hắn!

Ánh mắt đen láy thẳng ngoắc nhìn chằm chằm Bùi Minh, nói một cách đầy rõ ràng: “Tôi là ông chú của cậu.”

Nghe miệng chó rành mạch nhỏ ra tiếng người, Bùi Minh trợn tròn hai mắt, lệt từ trên ghế xuống té cái rầm.

“Bùi Minh! Bùi Minh! Tỉnh a, cậu tỉnh a!” Tiểu Thiên Vũ sợ hãi, giãy dụa, nghĩ muốn đứng lên. Nhưng hắn bây giờ vẫn chưa nhận thức đầy đủ được hiện trạng của bản thân, mới vừa bước xuống một chân thì đã lặn từ trên sô pha xuống. Sau cú ngã lộn tùng phèo, Tiểu Thiên Vũ cố gắng đứng lên, cố gắng không phát ra tiếng rên đau, tiến đến trước mặt Bùi Minh, cào cào mấy đường. Bùi Minh vẫn không nhúc nhích, bị dọa đến ngất đi luôn rồi.

Tiểu Thiên Vũ chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày gặp phải tình cảnh thế này, cho nên hết thấy kiến thức cấp cứu đều quên sạch sành sanh. Kỳ thật kiến thức cấp cứu của hắn không phải là thứ bỏ. Nhìn Bùi Minh ngưỡng mặt lên trời ngã lặn ra đất, gấp đến độ ở trước mặt gọi tới gọi lui. Chuyện của bản thân còn giải quyết không xong chứ đừng nói tới là lo thêm cho một mạng người.

“Tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh! Tôi dù có ra sao thì cậu cũng đừng thương tâm như thế chứ!”

Trong giây lát nhớ tới một việc, người bị bất tỉnh có thể dùng nước lạnh tạt vào mặt là tỉnh dậy ngay. Tiểu Thiên Vũ lập tức liền chạy vô phòng bếp. Nhưng vòi nước ở trên bàn, ít nhất cũng cao một thước. Tình trạng trước mắt, con chó nhỏ Tiểu Thiên Vũ vô luận cào cấu như thế nào cũng vô ích. Cào cấu không được thì không được, chó thì có biện pháp của chó. Tiểu Thiên Vũ nhìn ra ban công thấy một cái ghế nhỏ, liền dùng đầu mà đẩy nó vào phòng bếp. Dù sao hắn cũng không có thói quen dùng miệng tha đồ vật này nọ. Từ dưới đất, phóng lên ghế rồi lại vắt vả bò lên bàn, Tiểu Thiên Vũ khổ sở lắm mới ngậm được trong mồm một ngụm nước. Vui vẻ chạy lại bên cạnh Bùi Minh phun nước lên mặt cậu.

Thực không đơn giản tí nào! Bùi Minh tỉnh lại. Vừa mở mắt liền nhìn thấy chó, so với thấy sói còn sợ hãi hơn! Lùi người vào trong góc tường, lắp bắp nói: “Mi mi mi mi ~ mi rốt cuộc là quái vật phương nào? Sao mi có thể nói chuyện?”

Tiểu Thiên Vũ tức giận, ai là quái vật hả? Lớn như vậy rồi, ngoại trừ bà mẹ già, suốt ngày ca cẩm việc hắn không lấy vợ, cho bà đưa cháu bông chơi, mắng hắn là phế vật ra thì đi đến đâu, bất kể nam nữ già trẻ gì đều bảo hắn thật đẹp trai! Đi ở trên đường, người quay đầu lại nhìn hắn, nếu không phải là trăm phần trăm thì cũng là tám mươi. Ngồi trên bàn đàm phán, đối diện đối thủ, ánh mắt tràn đầy tự tin! Hơn nữa miệng lưỡi lưu loát khô hài, Tiểu Thiên Vũ hắn là Đại tướng quân công phá người khác trên bàn đàm phán! Ngay cả Trần Sóc cũng phải đặc biệt chăm sóc hắn. Vậy mà ngay lúc này đây, hắn lại bị gọi là quái vật. Một người đàn ông lại biến thành một con chó, một con chó biết nói tiếng người. Ngay cả người bạn tốt nhất cũng không nhận ra hắn, coi hắn là quái vật. Tiểu Thiên Vũ đột nhiên cảm thấy nhân sinh u ám, trong đầu khổ sở thầm nghĩ muốn rơi nước mắt. Chán nản cúi đầu, ngay cả tinh thần nói chuyện cũng không có.

Bùi Minh cào cào tóc, vẻ mặt có điểm hốt hoảng. Vừa rồi rốt cuộc là như thế nào? Con chó nhỏ trước mặt u thương cúi đầu, rất đáng thương. Nhìn thế nào cũng là một con chó nhỏ bình thường, như thế nào có thể nói chuyện! Vừa rồi có phải hay không mình bị mộng du? Có lẽ là mấy ngày nay không nghỉ ngơi tốt, xuất hiện ảo giác cũng không chừng. Chính là a, làm gì có con chó nào biết nói tiếng người? Vừa rồi thái độ của cậu nhất định là dọa nó.

“Ngoan ngoãn ~~ thực xin lỗi a! Ta vừa rồi nghĩ mi có thể nói. Làm ta sợ muốn chết, thực xin lỗi thực xin lỗi, đến cho ba ba ôm một cái!” Bùi Minh ngồi trên sàn nhà, vươn tay muốn ôm lấy Tiểu Thiên Vũ.

“Tránh xa tôi một chút! Tôi hiện tại không có tâm tư làm búp bê cho cậu chơi!” Tiểu Thiên Vũ ảo não nói, thái độ của Bùi Minh khiến lòng hẩn vô cùng khổ sở. Nào là bảo bối, nào là ngoan ngoãn, nào là đến đây cho ôm một cái

Sao trước đây khi tôi còn là người thì cậu không chịu làm như thế hả? ‘Oa!’” Bùi Minh quát to một tiếng lập tức dán người lên tường, hai tay ôm chặt ngực trái, linh hồn sắp nhảy ra khỏi ***g ngực. Nó – nói – chuyện! Không phải ảo giác! Nó thật sự nói chuyện! Hơn nữa thanh âm này nghe..... Như thế nào lại quen tai như vậy a! Tiểu Thiên Vũ..... Không có khả năng! Bùi Minh cảm thấy có lẽ tai cậu có vấn đề nghiêm trọng gì đấy, này tuyệt đối không phải thật sự!

“Đi ngủ thôi! Ngủ một giấc ngon! Mai dậy thì sẽ tốt đẹp hết thôi!” Bùi Minh thì thào tự nói, chống tay xuống sàn, quay lưng vào phòng ngủ.

Tiểu Thiên Vũ chạy nhanh đến, ngẩng đầu lên: “Bùi Minh! Cậu đi ngủ, còn tôi thì phải thế nào? Cậu nhẩn tâm mặc kệ tôi!”

Chân Bùi Minh mềm nhũn, ngồi xuống đất. Nhìn con chó nhỏ trước mặt, Bùi Minh nơm nớp lo sợ hỏi: “Mi rốt cuộc là thứ gì vậy?”

“Gì chứ, tôi không phải là thứ gì! Không đúng, tôi là thứ gì, tôi tôi tôi..... Tôi là Tiểu Thiên Vũ!” Tiểu Thiên Vũ gấp đến độ nhảy loạn xạ trên sàn nhà, cuối cùng cũng nói ra!

“Tiểu Thiên Vũ..... Mi thật là Tiểu Thiên Vũ?” Bùi Minh ngờ vực hỏi: “Vậy Tiểu Thiên Vũ kia đâu? Hẩn ở đâu!”

Tiểu Thiên Vũ cúi đầu: “Tôi cũng muốn biết a! Tôi chạy đến đây, xuống xe thì bị té ngã nằm sấp trên đất. Lúc tỉnh lại thì thành như vậy, quần áo của tôi còn ở ngoài kia kìa!”

Bùi Minh bán tín bán nghi đứng lên, mở cửa ra. Quả nhiên có một đồng lòng nhưng gì đấy nằm trước cửa, một bộ quần áo và đôi giày da. Bùi Minh đi tới, xem xét kỹ lưỡng, đúng vậy, chính là của tên kia. Tựa hồ còn mang theo nhiệt độ cơ thể của Tiểu Thiên Vũ, cảm đồ đặc cá nhân của người ta trong tay, bất giác Bùi Minh rơi nước mắt. Tuy rằng tên kia mê uống rượu là chuyện xấu, nhưng mỗi khi cậu cô đơn thì hẩn chính là người đầu tiên cậu nghĩ tới. Thân thể cậu không thoải mái là hẩn chạy ngay đến nhà cậu chăm nom, trong nhà có chuyện gì đều là do hẩn sang giúp đỡ. Nửa đêm chạy tới nhà cũng không phải là chuyện làm cậu chán ghét, ít nhất trong một đêm đông tố, tiếng đập cửa của hẩn trở nên đặc biệt ấm áp. Nhưng hiện tại hẩn ở đâu!

“Thiên Vũ

” Bùi Minh cầm quần áo bày ra tư thế khóc lóc, con chó nhỏ ở phía sau cắn áo cậu, dùng sức túm: “Tôi chưa chết đâu! Cậu khóc cái gì mà khóc a!”

“Mi đừng quần ta thương tâm mà! Thiên Vũ

”

“..... Cậu cho tôi vào nhà đã!”

Ôm quần áo Tiểu Thiên Vũ trở lại trong phòng, Bùi Minh chậm rãi bình tĩnh lại, tự hỏi hiện trạng trước mắt. Một người một cấu mặt đối mặt ngồi xuống, bắt đầu công tác đòi lại thân phận.

“Mi năm nay bao nhiêu tuổi? Chiều cao, cân nặng, cảm tình con gì và vân vân?” Bùi Minh nhìn tiểu bạch cấu, thâm nghĩ bộ dáng hiện giờ của cậu mà cho người ta thấy, xem chừng là sẽ bị mang vô bệnh viện tâm

thần.

“Mấy cái đó không phải cậu đã biết rành hết rồi sao? Hai mươi bốn tuổi, lớn hơn cậu 8 tháng; cầm tinh con chó, tôi là đại cậu cậu là tiểu cậu.” Tiểu Thiên Vũ tức giận nói.

“Mi mới là tiểu cậu! Mi là chó! Mi là chó!” Bùi Minh trừng mắt cãi lại.

“Nói chuyện chú ý dùm chút nha! Ai là chó! Tôi chính là một ... không ..., kia cái gì..... Con mẹ nó, tôi sao lại thành thế này a? Buổi tối tôi còn đang hoang là người, không lâu sau thì là như vậy!”

Con chó nhỏ màu trắng đáng yêu, nhưng thanh âm phát ra lại là của một ông chú. Nếu nhắm mắt lại, ai cũng không tin thanh âm này là từ miệng nó mà ra.

“Mi thật sự là Tiểu Thiên Vũ.....”

“.....”

Bùi Minh trầm mặc, cuối cùng cũng hiểu được, đây là thật sự.

Sau tình trạng hỗn loạn, màn hình TV phát ra ánh sáng mờ nhạt rọi lên tường bóng của hai người vô cùng mệt mỏi. Không, là một người một cậu, đều đang chống tay buồn bực.

Dưới ánh trăng, trong rừng cây u tối, một thiếu niên cao lớn xinh đẹp tuyệt trần gấp rút thở mạnh. Một thân cẩm bào hoa mỹ, búi tóc đen mượt được kim quan (mào vàng) bó chặt, hàng dây lụa dài rực rỡ buông xuống đầu vai. Nếu trong rừng cây này có máy chụp ảnh cùng kính phản quang, thiếu niên trên cơ bản có thể nói là siêu cấp thần tượng đang diễn kịch cổ trang. Sau đó bị một đám fan cuồng nhiệt vây quanh. Nhưng tại rừng cây trống rỗng thế này, thiếu niên cả người lộ ra một tầng ánh sáng quang mang màu bạc có điểm quỷ dị.

Thiếu niên đứng ở giữa rừng cây, nắm chặt hai tay vừa muốn khóc lại vừa không dám lớn tiếng khóc, bảo bối đã đánh mất! Quan trọng là không biết nó đang ở đâu, tìm hơn nửa đêm, trời cũng sắp sáng, một chút manh mối đều không có! Như thế nào trở về ăn nói với sư tổ a? Lục ngọc bình bảo bối của ta! [Phù li hoán hình thủy] của ta, người rút cuộc là đang ở đâu? Đây chính là thứ được sư tổ dùng xích kim đan vô cùng quý báu trao đổi với Giao Trì tiên nữ! Nó còn đang chờ phối được! Nếu biết ta đánh mất [Phù li hoán hình thủy], còn không nhanh chóng mà quảng ta và trong nôi được sao! Ai ô ô

3. Chương 3

Kết quả của một đêm buồn bực chính là ngồi ngủ gà ngủ gật trên sô-pha. Khi ánh mặt trời sáng choang rọi vào nhà thì Bùi Minh mới giật mình tỉnh giấc, nằm ngáp dài trên ghế, ý niệm đầu tiên hiện lên trong đầu Bùi Minh lúc bấy giờ chính là chuyện hôm qua phải chăng chỉ là một giấc mơ? Và nếu như đây chỉ là mơ thôi thì đúng là một giấc mơ quá mức ly kỳ. Vừa trở mình, Bùi Minh đau đớn phát hiện, kia không phải là mộng. Con chó nhỏ tên Tiểu Thiên Vũ không biết từ khi nào đã leo lên ***g ngực cậu mà nằm. Đại khái có thể do đêm qua trời lạnh nên con chó nhỏ mới tìm một nơi ấm áp để làm ổ, và cái ***g ngực mềm mại của cậu không may chính là cái ổ ấy, cu cậu nằm cuộn thành một khối tròn tròn bông bông. Bùi Minh vươn tay ôm lấy, yêu thương vuốt ve lông nó. Con chó nhỏ vẫn say giấc nồng, đôi khi phát ra những tiếng khò khè. Nếu như đây đúng là do Tiểu Thiên Vũ biến thành, thì, chà, đúng là một con chó con đáng yêu a! Tiểu Thiên Vũ!

“Ai u!” Đang lúc ngủ say mà lại bị kẻ ác nhân nào đẩy ném cái phịch xuống đất, tư vị chẳng dễ chịu gì. Tiểu Thiên Vũ đáng thương của chúng ta mặt nhăn mồm tru, đứng dưới đất mà ngóng nhìn lên Bùi Minh, đầy vẻ oan khuất “Cậu lại phát điên gì nữa! Không có việc gì cậu đá tôi để làm chi?”

Đang nói hăng say, Tiểu Thiên Vũ bỗng ngậm miệng lại. Nhìn bốn cái chân bé xíu đang đứng trên mặt đất, rồi lại quay mặt nhìn ra sau lưng, thấy cái đuôi cũng bé xíu đang ve vẩy, thần kinh lập tức như kẻ vừa rơi vào hầm băng. Cơn ác mộng ngày hôm qua vẫn còn tiếp diễn sao trời!!!!

“A!” Tiểu Thiên Vũ ngửa mặt lên trời tru dài, té ngã trên sàn nhà, bốn cái chân ngắn không thể ngắn hơn nữa trải rộng ra sàn trông rất chi là thiếu thẩm mỹ. Làm ơn giết tôi đi! Đến mà giết tôi đi! Để tôi chết quách cho rồi a!

Trời chập choạng tối, một người một chó lén lén lút lút chui ra khỏi nhà. Mọi sự đều xảy ra một cách vô cùng quái gở ở trên đường nên muốn tìm được nguyên nhân của kết quả hiện tại thì phải tìm từ nơi bắt đầu. Nếu có thể tìm ra được căn nguyên của vấn đề thì sẽ rất có thể giúp kẻ nửa người nửa...chó kia về lại bộ dáng ban đầu. Hai người, tạm thời cứ cho là vậy đi, cũng không có biện pháp gì khác, chỉ còn biết nghĩ ra được cách nào thì xài cách nấy.

Tiểu Thiên Vũ lon ton chạy trước, Bùi Minh lót tót đi sau. Hai người tìm tìm ngó ngó xung quanh, đi từ đầu đường đến cuối đường mà vẫn chưa tìm thấy cái gì đáng nghi, hết thấy đều vô cùng bình thường, ngoại trừ Tiểu Thiên Vũ.

“Hay là cậu đã gặp phải người ngoài hành tinh?” Bùi Minh uể oải ngồi ở ven đường, thời tiết đầu xuân vẫn còn rất lạnh, cả người cậu thì đổ đầy mồ hôi. Cho tới bây giờ cậu cũng chưa từng phải vận động nhiều như vậy, Bùi Minh mệt đến mức động cũng chẳng muốn động.

Khi còn đi học cậu ghét nhất là môn thể dục, tốt nghiệp xong, vài năm gần đây cậu chẳng mấy khi rớ tới đôi giày thể thao. Hiện tại lại phải cùng thằng ngốc nào đấy chạy tới chạy lui, Bùi Minh cảm thấy bản thân thực đáng thương! Tiểu Thiên Vũ hoang mang đến mức như phải bồng, cứ xoay vòng vòng một chỗ: “Sao lại có thể như thế? Sao lại có thể như thế chứ?”

Bùi Minh thở dài, chống cằm nhìn hắn mà lắc đầu ngán ngẩm. Trong khi đó Tiểu Thiên Vũ vẫn cứ vô tư...xoay vòng vòng.

Một ông bác tay cầm dây xích, chậm rãi dẫn một con con chó đi đến, đứng ở trước mặt họ, lo lắng nhìn con cún Tiểu Thiên Vũ đang hoang mang. “Cún của cháu cứ nhảy lòng vòng như thế, chẳng có chút tinh thần. Khẳng định là vì quá lạnh a! Cháu nên mau ôm nó vào nhà thì tốt hơn. Chó con rất sợ lạnh đấy. Nhìn mà xem, cún của bác còn phải mặc thêm áo choàng giữ ấm này.” Nghĩ cũng chả muốn nghĩ chứ đừng nói là nhìn, con chó nhà bên kia vận cái áo choàng đồ chóe, thông thoáng thả thả, ngó nghiêng ngăm nhìn cún Tiểu Thiên Vũ.

Tiểu Thiên Vũ đang phát điên mà không có chỗ phát tiết, liền hướng con chó nhà bên kia nhe răng trợn nướu. Mẹ nó! Nhìn cái gì mà nhìn! Cút ra xa một chút! Nếu không ông đây cắn cho một phát! Ánh nhìn hung ác, răng trắng sáng như tuyết, còn thêm cái giọng hăm he gầm gừ khiến cho con chó nhỏ vốn quen được nuông chiều nhà bên kia sợ đến mức cả thân co giật, sủa ăng một tiếng liền nhào vào lòng chủ nhân, hai mắt ươn ướt nhìn chủ của nó rồi quay sang nhìn cún Tiểu Thiên Vũ như đang nói “con chó kia bắt nạt em kia”. Ông bác cũng trở nên sợ hãi, tặc ngữ có câu Chó cắn là chó không sủa, con chó nhà bên ấy nhìn thật lợi hại a! Bùi Minh nhanh chóng nắm đuôi, lôi “chó” nhà mình về, xấu hổ cúi đầu “Thực xin lỗi! Thực xin lỗi.....”

Cúi đầu chạy về nhà, Bùi Minh đặt mông lên sô-pha, ca thán: “Tiểu Thiên Vũ! Rốt cuộc thì cậu đã phạm phải chuyện gì táng tận thiên lương!?”

Tiểu Thiên Vũ ngã đầu lên tay vịn sô-pha, khóc không ra nước mắt: “Tôi có làm gì đâu, tôi không phải chỉ là uống chút rượu thôi sao? Cho dù đã lập chứng từ cam kết thì cũng không thể làm khó dễ tôi! Từ đầu cũng đâu phải là tôi tự nguyện, chính là bị cậu áp bức mà ký đấy chứ!”

Chúng từ!

Giống như có một tia sáng chợt lóe lên, hai người nhảy dựng trên sô-pha. Bùi Minh nhìn Tiểu Thiên Vũ: “Cậu uống rượu? Cậu vi phạm cam kết.....”

“Bởi vì vi phạm mà biến thành con chó nhỏ..... A!”

Lấy từ trong ngăn kéo ra tờ chứng từ cam kết kia, tâm Bùi Minh giăng đầy trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Xem ra khi thể không thể thể bậy, ông trời trên cao đúng là có nhìn xuống a! Chỉ là ông trời này cũng quá nhiều chuyện rồi, trên đời này có bao nhiêu đại sự quốc kế dân sinh ông không đi mà quản, chạy tới đây

nhòm ngó tụi tôi làm gì! Nếu sớm biết sẽ linh nghiệm như vậy thì tôi đã sớm viết rằng nếu cậu ta vi phạm thì tôi sẽ có một núi vàng! Dù gì thì gì, vàng cũng có giá trị hơn là một con chó! Bùi Minh giậm chân đầm ngực hối hận.

Tiểu Thiên Vũ tru trời ô ô khóc: “Tôi đã nói là không lập, cậu lại ép tôi lập, mami ơi ~~ đứa con này không thể quay về gặp mami nữa rồi!”

Trong phòng ngủ, Bùi Minh cầm tờ chứng từ, quỳ trên mặt đất, đối diện Tiểu Thiên Vũ vẫn đang nằm úp sấp như trước, đôi mắt đầy trông mong nhìn Bùi Minh. Bùi Minh một tay cầm bật lửa, một tay cầm tờ giấy, miệng than thở cầu nguyện: “Ông trời trên cao có mắt, Tiểu Thiên Vũ là tên khốn, lời nói của cậu ta không linh, người nhìn mà xem, cậu ta bị phạt đã nhận ra cái sai của mình rồi, xin người hãy tha cho cậu ta đi! Bây giờ con sẽ đốt tờ giấy này, cầu người hãy biến cậu ta thành người trở lại.”

Tiểu Thiên Vũ dùng sức gập đầu, chỉ cần có thể biến lại bình thường, nói tôi là cái gì đều được.

Tờ giấy cháy được một góc, Bùi Minh xách cổ Tiểu Thiên Vũ lên.

“Biến

”

“Biến

”

“Cậu mau biến thành người cho tôi

”

“Oa nha!”

Tiểu Thiên Vũ chẳng những không thành người trở lại mà còn bị ngọn lửa đốt cháy đầu mũi, ăng một tiếng nhảy lùi ra xa. Bùi Minh chợt hoảng, tờ giấy rơi xuống tấm thảm, luống cuống tay chân dập lửa, cuối cùng đau lòng phát hiện trên thảm đã cháy thành một lỗ to thiệt to.

Bùi Minh vừa đau lòng vừa tức giận, cầm quyển sách gần đấy ném vào đầu Tiểu Thiên Vũ. Tiểu Thiên Vũ một bên chạy một bên hét: “Đó đâu phải là do tôi đốt, ui daaaa!”

Trong ánh chiều tà, một người một chó ngồi trên sô-pha uể oải nâng đầu. Đột nhiên, tiếng điện thoại vang lên trong đám quần áo bị ném bên cạnh. Bùi Minh lấy từ đấy ra điện thoại của Tiểu Thiên Vũ, nhìn con chó nhỏ mà ủ rũ: “Cậu tính tiếp điện thoại thế nào đây?”

Tiểu Thiên Vũ nhìn dòng tên hiện lên trên màn hình điện thoại, là Trần Sóc. Hôm nay hắn không đi làm cũng không nghe thấy tiếng, tên kia đương nhiên phải lo lắng mà tìm. Hôm nay chính là ngày ký hợp đồng a!

Tiểu Thiên Vũ khóc không ra nước mắt, Bùi Minh cũng mếu máo theo, thay hắn mở điện thoại, đặt nó phía trên tai hắn. May mắn là hắn còn có thể nói chuyện, bằng không ai có thể tin rằng con chó nhỏ này chính là Tiểu Thiên Vũ đẹp trai cao một mét tám mươi bốn chứ! Có chạy sang mấy nước cổ tích như Ả Rập, Ba Tư thì cũng chả ma nào thêm tin!

“Giám đốc ~~”

“Đồ chết tiệt Tiểu Thiên Vũ! Cậu chết bờ chết bụi đâu rồi hả! Cả ngày hôm nay không thấy cậu đâu! Có biết hôm nay quan trọng thế nào không! Lập tức cút trở về cho tôi! Khách hàng chỉ đích danh cậu đấy” Điện thoại bên kia, Trần Sóc đang hò hét vô cùng đáng sợ. Sóng mũi Tiểu Thiên Vũ cay cay, Trần Sóc cũng coi như là bạn thân nhất của hắn, cả hai trong công ty, bên ngoài là chủ-tớ, bên trong là chiến hữu. nhưng hiện tại, phải nói thế nào với anh bây giờ!

“Bạn hiền, thật xin lỗi. Tôi hiện có chút việc, tạm thời không qua được. Tạm thời cậu hãy tìm ai đó thay thế tôi, tôi xong chuyện bên này sẽ nhanh chóng trở về. Cậu đừng tìm tôi, cũng đừng nói với người khác chuyện này. Cứ như vậy đi!”

Vội vàng nói xong một câu, chẳng màn Trần Sóc bên kia có tức giận cỡ nào, Tiểu Thiên Vũ nhanh chóng dùng móng vuốt đập điện thoại. Nước mắt lăn chã rơi xuống, từng giọt, từng giọt rớt xuống nền đất. Bùi Minh nhìn mà lòng chua xót, vươn tay ôm lấy hắn: “Thiên Vũ, đừng buồn. Chắc chắn sẽ có biện pháp!” Đem con chó nhỏ ôm vào trong ngực vỗ về, hai mắt của Bùi Minh cũng nóng hằm hập. Tuy nói người này vô lại, vô đức, tức chết người không đền mạng, nhưng dù sao cũng là chỗ bạn bè gần gũi, hiện tại, cậu ta gặp phải tình cảnh như thế cũng thật đáng thương. Tể bào văn nghệ của Bùi Minh bắt đầu gia tăng giá trị tài sản.

Tiểu Thiên Vũ dựa vào trong lòng Bùi Minh, ấm áp và thoải mái. Đầu hắn cọ cọ vào người cậu: “Bùi Bùi, tôi nếu cả đời cũng như vậy, cậu sẽ nuôi tôi chứ?”

Bùi Minh khổ sở gật gật đầu: “Cậu yên tâm, chỉ cần tôi có cái ăn thì sẽ không để cậu đói.”

“Vậy trước tiên cậu mau đi nấu cơm đi! Nhớ kỹ tôi không ăn mì tôm.”

“Đi chết đi!”

Bùi Minh đứng trong bếp, đau khổ nhìn tấm thớt và con dao, mấy thứ này thật sự không biết dùng a! Bình thường chỉ có người kia đến thì mới đụng vào, mỗi khi ở một mình thì cậu toàn ăn mì tôm. Hiện tại, không phải nấu cơm vì mình mà là vì một con chó!

Tiểu Thiên Vũ ngồi xổm bên chân Bùi Minh, hiện tại hắn đã quen với tư thế chuyên dụng của chó, ngồi chồm hổm như thế trông cũng đẹp mắt a! Nhìn Bùi Minh thái rau mà chán nản chỉ đạo.

“Thái rau đừng thái cái đoạn ở trên, ăn không được. Chờ dầu nóng! Ai, bỏ muối ít thôi, mặn chết!”

“Câm miệng cho tôi!”

“Tôi câm miệng thì sẽ chả có cơm mà ăn!”

“Đây đều là ai làm hại a!”

“Chứng từ kia là cậu buộc tôi viết, kết quả thế này, cậu phải có trách nhiệm với tôi.....” Tiểu Thiên Vũ bị ai ngăn đầu nhìn Bùi Minh.

Bùi Minh đứng thẳng người, con dao trong tay quơ qua quơ lại trước mũi Tiểu Thiên Vũ: “Cho cậu một giây, hoặc là biến mất hoặc là tôi chém chết cậu!”

Tiểu Thiên Vũ ngay cả một giây đồng hồ cũng chưa xài hết, xoay người bỏ chạy. Bùi Minh tràn ngập cảm giác thắng lợi phe phẩy con dao. Phòng bếp, tại mặt đất, cách cửa ba tấc, con chó nhỏ quay đầu lại, hướng về phía Bùi Minh nhỏ giọng nói thầm: “Đồ con trai dã man.....”

“Đi chết đi!”

Đồ ăn cuối cùng cũng được dọn lên, có điều bề ngoài nhìn không được mắt lắm, nhưng đã đói bụng thì cái gì ăn cũng tốt. Tiểu Thiên Vũ ngồi trên bàn, Bùi Minh xụ mặt xuống, đôi đũa dằn lên bàn: “Hắc hắc! Cậu có bao giờ thấy chó nhà ai ngồi lên bàn ăn cơm chưa? Cậu ngồi táp táp thức ăn trên đây thì tôi biết phải ăn gì?”

Tiểu Thiên Vũ lắc lắc đầu: “Cậu còn có gì không hài lòng nữa hả? Tôi bị như vậy không phải đã đúng ý cậu rồi sao.”

“Tôi không hài lòng! Tôi không hài lòng việc phải cưu mang cậu..... Tôi tôi tôi còn nấu cơm cho cậu! Tôi thậm chí còn chưa từng nấu cơm cho mình nữa là!” Bùi Minh nổi cáu.

Tiểu Thiên Vũ bước từng bước thông thả đến trước mặt cậu, đem móng vuốt đặt ở trên tay cậu: “Bùi Bùi a, tôi nếu không biến thành như vậy, cậu nghĩ rằng tôi nguyện ý cho cậu nấu cơm sao? Nhìn cậu cầm con dao thái rau thôi mà đã run như vậy, thực sự cậu ... không ... Lưu ý mà đem thức ăn chạy làm thành thức ăn mặn. Sự tình đã muốn như vậy, cậu cũng nên nén bi thương đi, chỉ cần cậu đối tôi thật tình chân ý, tôi sẽ không yêu cầu cao với cậu làm gì.”

Bùi Minh nhanh tay tóm lấy cổ Tiểu Thiên Vũ, đè xuống mặt bàn, bỗng phía sau chuông cửa vang lên. Bùi Minh phần nộ buông Tiểu Thiên Vũ ra, đi mở cửa, trước khi đi vẫn không quên quay lại trừng mắt nhìn hần.

Cửa mở, một cô gái xinh đẹp đứng đợi sẵn, nhẹ nhàng cười: “Bùi Minh, anh ở nhà a! Vốn không ôm hy vọng gì nhiều lắm!”

Bùi Minh thở sâu, lập tức vẽ ra nụ cười khách khí: “Phương Phương a, có chuyện gì sao?”

Phương Phương cũng không đợi mời, tự ý bước vào, thuận tay cầm lên một quyển sách “Cuốn sách lần trước anh cho em mượn, em xem xong rồi, thực cảm động a! Lần này anh định giới thiệu cuốn nào cho em?” Cô gái nhỏ chấp tay sau lưng bày ra bộ dáng đắn đo suy tư. Bùi Minh nhận lại quyển sách, ngẩng đầu sâu kín thở dài, tôi vốn không hề muốn cho cô mượn!

“Phương Phương a, sách mà tôi có không nhiều, hơn nữa cũng không hợp với sở thích của cô. Không bằng như vậy đi, tôi giới thiệu cô.....” Bùi Minh đang suy nghĩ để nhớ ra tên nhà sách xa nơi này nhất là gì, chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng kêu sợ hãi!

“A! Nhà anh sao lại có con chó nhỏ lấy thìa ăn cơm a!” Một tiếng kinh sợ vừa thốt ra, không đợi Bùi Minh phản ứng, Phương Phương đã tự chạy đến trước bàn ăn. Hai tay để ở trên bàn nhìn chằm chằm Tiểu Thiên Vũ, vô cùng kích động hô hào: “Giỏi quá! Đúng là giỏi quá!”

Tiểu Thiên Vũ đang dùng hai móng vuốt ôm thìa ăn canh, phía sau từ đâu lại xuất hiện một kẻ vô cùng ồn ào, thật sự rất khó chịu. Đang muốn quay đầu mắng cho kẻ đó một câu “Bộ nhà mấy người thích bị người ta nhòm ngó khi ăn lắm hả?” Ngấm lại thân phận mà mình đang mang, đành nuốt giận ngậm miệng lại, như thế sẽ tốt hơn.

Người đứng trước mắt có dáng người vô cùng ốm yếu, vạm vỡ dọa cho cô ta hôn mê xong còn phải tốn phí thuốc men, tốt nhất là cứ im lặng.

“A nha anh xem nó còn biết chọn thịt ăn! A nha còn biết một ngụm cơm một ngụm đồ ăn! A nha còn có thể lấy khăn tay lau miệng!” Trong mắt Phương Phương giờ đây đã lấp lánh như sao trời. Tiểu Thiên Vũ bị cô nhòm ngó đủ thứ như thế một ngụm cũng ăn không vô, đem giấy ăn vứt sang một bên, đang định nhảy xuống. Không nghĩ tới cô gái này đã duỗi tay ôm lấy hần, ôm vào trong ngực mà xoa mà nắn.

“Trước kia không nghe nói anh nuôi chó, như thế nào đột nhiên có con chó nhỏ đáng yêu như vậy! Ngoan nào ~ cho chị hôn một cái! Cục cưng đáng yêu ơi, cưng từ đâu đến vậy!?” Tiểu Thiên Vũ bị xoa nắn như thể sung sướng vô cùng, hai mắt nhanh chóng nhắm chặt lại hưởng thụ, môi Phương Phương cứ như vũ bão ào ạt đổ bộ lên đầu, lên thân con chó nhỏ, Tiểu Thiên Vũ chỉ muốn ngất mà thôi.

Bùi Minh bấy giờ mới hoảng hồn, thấy tình cảnh Tiểu Thiên Vũ đang nằm trong móng vuốt của Phương Phương, liền lao đến. Đứng trước mặt Phương Phương, đoạt lại Tiểu Thiên Vũ, xách cổ cậu lên, mỉm cười nói “Một người bạn tặng, hôm nay vừa mang về, vẫn chưa chính thức! Cô tốt nhất cùng nó bảo trì khoảng cách, nó thích nhất chính là cạp tay mấy người lắm hơi thừa lời.”

“A? Nó thích cắn người a! Thật vậy sao?” Phương Phương có chút khiếp đảm, dù sao thì bị chó cắn cũng thực phiền toái vả lại cũng rất đau. Bùi Minh lập tức trưng ra vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng “Chính là...nó thật sự đã cắn rất nhiều người, nếu không như thế nào lại tặng cho tôi? Cũng chỉ có tôi mới có thể trị được nó! Hắc hắc hắc ~”

Tiểu Thiên Vũ giãy ra, chậm rãi leo lên bả vai của cậu, thở thê: “Mẹ nó, cậu nói dối ngay cả mí mắt cũng không chớp! Vậy thì cậu có thể cho phép tôi để cô gái xinh đẹp này ôm không?”

Bùi Minh hung hăng đập vô đầu hần, cắn răng nói thẳm: “Thằng ranh cậu có bản lĩnh thì tự đi mà tán gái, đừng có ở đây ăn của tôi, ở của tôi và tôi còn phải của gái giúp cậu.”

“Anh nói gì thế?” Phương Phương nghiêng đầu nhìn Bùi Minh, Bùi Minh nhanh nhẩu cười nói: “Không có gì, không có gì, tôi chính là phải ăn cơm. Phương Phương, nhà cô có lẽ cũng đã đến giờ cơm rồi, cái kia.....”

Phương Phương bĩu môi, đứng dậy: “Được rồi, em đi về trước. Cún con à, chị về rồi lại đến thăm em nha!”

Đưa Phương Phương ra cửa, Bùi Minh đóng sầm cửa lại, quay vào, chỉ thẳng mặt đứa đang ngồi trên sô-pha: “Cậu đã biến thành bộ dáng này rồi mà cái tính háo sắc vẫn chẳng chừa! Nhìn cái vẻ hả hê của cậu lúc này, thiếu điều đã nhào tới liếm mặt cô ta!”

Tiểu Thiên Vũ cười hì hì nhìn cậu: “Cậu ghen à? Bất quá hỏi trước rõ ràng, cậu rốt cuộc ăn dấm chua của ai? Là cô ấy hay là tôi? Đây là hàng xóm của cậu, ngẩng đầu không thấy, cúi đầu lại gặp, thật là tốt a, vài năm nay hình như cậu không để ý ai hết phải không? Nếu cậu không muốn bị cô ta tranh giành tôi từ tay cậu, muốn có được toàn bộ con người tôi, yên tâm, tôi sẽ chiều theo cậu, từ nay về sau giữ thân như ngọc.”

“Tôi khinh! Cậu bớt ghê tởm chút! Cút qua một bên đi!” Bị Tiểu Thiên Vũ nói thế Bùi Minh có chút đỏ mặt, liền nổi giận dùng dùng máng mỗ, ngồi vào bàn tiếp tục cầm đũa ăn cơm. Bỗng nhiên thấy thức ăn trên bàn, từ thịt cá đến canh đều bị động qua.

“Tiểu Thiên Vũ! Ai cho cậu ăn ở trong chén hả! Đồ khốn nhà cậu định để tôi không ăn được gì phải không!” Ném chiếc đũa đi, Bùi Minh nhảy ra khỏi chỗ ngồi, chạy tìm túm lông kia. Tiểu Thiên Vũ đã sớm chạy đến phòng ngủ, chui vào dưới sàng.

4. Chương 4

Trên mặt đất ngổn ngang toàn sách và sách: Harry Potter, Sinh vật ngoài hành tinh thần bí, Tuyển tập câu chuyện về những vị thần, Chuyện lạ đêm mưa, Bí mật các vị thuốc Đông y, Chiêm tinh bói toán..... Tiểu Thiên Vũ trở mình, nhìn chúng đây xem thường: “Toàn mấy thứ nhảm nhí!”

“Nhảm nhí? Trong đây không biết chừng có phương pháp giúp biến từ chó thành người đấy, chẳng lẽ cậu không muốn thoát khỏi cái lớp chó con này sao?” Bùi Minh liền tiếp ném tất cả những quyển sách li kỳ trên giá sách xuống.

Như thế nào không muốn? Bộ cậu nghĩ mỗi ngày nằm úp sấp thế này ngó người ta thì sung sướng lắm hả? Tiểu Thiên Vũ không nói, việc cấp bách trước mắt chính là nghĩ biện pháp cởi bỏ cái vỏ cầu này!

Đến khi sách đã chất thành một ngọn núi cao dưới đất, Bùi Minh mới thôi không ném những cuốn còn lại trên giá xuống nữa, đi đến bên cái đồng lòng nhùng ấy. Tiểu Thiên Vũ cũng leo đèo bên cạnh, móng vuốt của chó không có cách gì lật sách nên hắn bèn dùng lưỡi liếm, bất chấp hành động ấy là đẹp hay khó coi. Xoay sở nửa ngày, phương pháp từ chó biến thành người đâu không thấy, chỉ thấy đồng hồ lớn bí phương đan được. Hai người ngồi bên cạnh đồng sách, thở dài, phải làm sao bây giờ a?

Bùi Minh ôm một đồng lớn gì đó lảo đảo mở cửa vào nhà, một hai ném xuống đất. Tiểu Thiên Vũ chạy nhanh đến nghênh đón, nhỏ giọng hỏi: “Cậu đi lục tìm khắp nơi đấy hả? Mấy thứ này là gì?” Nhìn qua nhìn lại cái bị to nằm trên đất, mặt cũng càng lúc càng trắng bệch ra. Vội sống, cổ khô, nước dãi ngửa..... Tiểu Thiên Vũ hét toáng lên: “Mấy thứ này là cậu tìm hả?”

Bùi Minh tu nước ừng ực, thở hổn hển lấy hơi: “Thế chả lẽ đi cướp về, tất cả cũng vì cậu mà tôi đã lục tung cả cái thành phố này lên! Thứ này trong siêu thị làm gì có, tôi phải chui vào hang cùng ngõ cụt mà mò ra đấy! Tôi có cảm giác cứ như mình bị người ta hạ độc êm bùa lên người không bằng!”

Cảm giận nói xong, Bùi Minh đặt mông ngồi lên sô pha.

“Đồng này.....là cho tôi ăn hả?” Âm thanh của Tiểu Thiên Vũ biến dạng hết như bị ai bóp méo, còn có vẻ run rẩy.

Bùi Minh gật gật đầu: “Chưa hết đâu, còn có cả thần lằn sống, chuột sống, da rắn, phân dơi, mấy thứ này cũng khó tìm lắm. Tôi sẽ lên mạng đặt hàng cho cậu.”

“Đừng! Không cần!” Tiểu Thiên Vũ lắc đầu như vũ bão, làm ơn chừa đường cho tôi sống với!

Bùi Minh khoát tay ngăn lại: “Sao lại không, cái gì cũng phải nhanh chóng, dứt khoát mà làm, khó lắm mới có dịp mà ha!”

“Bùi Bùi, trước đây tôi có chút không phải với cậu, cho nên nếu cậu muốn bào thù, thì hãy đến đây mà bóp cổ để tôi chết một lần cho xong.” Tiểu Thiên Vũ bi thương, đem hai móng vuốt nhét vào miệng.

Trên sàn nhà bày la liệt bình, chai, lọ, hủ, Bùi Minh ra vẻ nghiêm trọng ngồi dưới đất hí hoáy. Bùa cũng vẽ, mặc kệ trên đây viết quái gì, cứ thế mà dán lên trán Tiểu Thiên Vũ. Giấy vàng cũng đốt, coi như là Tiểu Thiên Vũ đốt cho Ngọc Hoàng đại đế —— Bùi Minh niệm trong miệng: Jesus à, chúa cứu thế à, tâm tốt hay xấu gì có lẽ ngài nhìn đã biết, xin ngài rủ lòng thương chữa cho hần ta một con đường sống đi mà!! Hổ nháo hơn nửa ngày cũng chẳng thấy chút hiệu quả gì, Bùi Minh bắt đầu loay hoay với cuốn ‘Harry Potter và viên đá phép thuật’.

“Một chút muối~~ lông khổng tước~~ một chút vôi~~ nửa cái lỗ tai lừa.....” Bùi Minh một bên đọc y như trong sách ra, một bên ném mấy thứ được nhắc đến vào chén thủy tinh. Tiểu Thiên Vũ với gương mặt khủng bố chòm vào nhìn ngó, màu nước trong chén thủy tinh trên tay Bùi Minh đã chuyển từ trong suốt sang đen ngòm. Mấy thứ không rõ nguồn gốc gì đây đang nổi lênh bênh bên trong.

“Còn chưa giống lắm, a, máu chó

” Bùi Minh vừa nói xong liền bắt gặp ngay ánh mắt lạnh buốt của Tiểu Thiên Vũ, nhanh chóng lắc đầu ngoay ngoay: “Không có cũng không sao.”

Khuấy nửa ngày, Bùi Minh vừa lòng nhìn thành phẩm trong tay, cẩn thận đưa cho Tiểu Thiên Vũ: “Ngoan, uống hết đi! Sẽ nhanh chóng có hiệu quả!”

Tiểu Thiên Vũ lui về sau ba bước, nhìn cái thứ dị hợm kia: “Nói nghe nè, cậu nếu thật muốn cái mạng này thì không cần phải rắc rối vậy đâu, chạy đi lấy cọng dây thừng đến, thắt cổ tôi là xong, khỏi màu mè”

“Cậu còn muốn biến trở lại thành người không? Thử đi, biết đâu lại có hiệu quả?” Bùi Minh kiên nhẫn khuyên giải, hai tay bưng chén nước đến, Tiểu Thiên Vũ sợ hãi, càng lui nhanh về phía sau.

“Cậu không nhìn thấy à! Như thế làm sao mà uống?”

“Tôi mất nửa ngày mới làm ra được nó, cậu dám không uống!”

“Cậu uống trước đi rồi tôi uống!”

“Vô nghĩa! Biến thành chó là cậu! Đây, đứng lại đó cho tôi!”

Tiểu Thiên Vũ thực thông minh đã nhanh chóng cong đuôi trốn dưới gầm giường, giường Bùi Minh hơi thấp, có cố vươn dài tay ra cũng với không tới Tiểu Thiên Vũ. Bùi Minh ngồi lên giường, thấp giọng: “Thiên Vũ, ra đi mà! Cậu trốn dưới đó để làm gì chứ!”

Tiểu Thiên Vũ nằm trong vành đai an toàn, cao giọng đáp: “Nam tử hán đại trượng phu, nói không ra là không ra!”

Ầm ỉ nửa ngày, trời cũng nhanh bị mang đi nhuộm đen. Bùi Minh đem vứt hết mấy thứ hằm bà lằng kia, tất cả đều là gạt người! Tiểu Thiên Vũ cũng chui ra khỏi gầm giường, uể oải nằm dài trên sô-pha.

Bùi Minh bước ra từ nhà tắm, đến cạnh sô-pha, xách đầu Tiểu Thiên Vũ lên.

“Làm gì vậy?”

“Tắm rửa!”

“Oa!” Không đợi Tiểu Thiên Vũ kịp phản đối, đã bị ném vào một chậu nước ấm. Tiểu Thiên Vũ ngoi lên khỏi chậu nước: “Tôi nói có sai bao giờ, cậu chả dụi dằm gì sất!” Bùi Minh nhấn đầu hần xuống: “Đối với cậu..... Không cần!”

Đổ dầu gội lên đầu, chà từ trên xuống dưới. Tiểu Thiên Vũ được xoa nắn như thế thoải mái vô cùng, híp mắt ngã vào tay Bùi Minh.

“Nhìn không ra à, cậu phục vụ cũng thành thực quá hen.” Tiểu Thiên Vũ được mát-xa thư thái, liền bắt đầu trêu chọc.

Bùi Minh liếc hắt một cái: “Nhà tôi từng nuôi chó! Sau khi tôi ra trường thì không nuôi nữa, ai ngờ tôi lại nhặt được một con thế này! Lại còn là một con chó mặt dày vô sỉ nữa chứ!”

Tiểu Thiên Vũ lắc lắc đầu: “Này cũng là duyên phận, đúng hay không? Nga u ~”

Đột nhiên, Tiểu Thiên Vũ trợn tròn hai mắt, hai chân chó ôm lấy tay Bùi Minh, thân mình nằm yên không nhúc nhích.

Bùi Minh một bên tẩy một bên nhìn hắt: “Làm sao vậy?”

Bỗng dưng, Bùi Minh đỏ mặt. Thứ ở giữa hai chi sau của chó nhỏ đang nằm trong tay cậu. “Chó lưu manh!”

“Ồi trời! Sao lại mắng tôi, còn không phải do cậu xoa nắn à! Ai u! Nhẹ tay a!” Tiểu Thiên Vũ gào khóc thảm thiết, cái thứ “kia kia” bị áp bức dưới bàn tay Bùi Minh, đau đến mức chỉ còn biết cầu xin tha thứ.

Đêm đã khuya, Bùi Minh bị một ngày huyên náo làm cho mệt mỏi, vừa ngã người lên nệm đã chìm sâu vào giấc ngủ. Trên chiếc gối bên cạnh, Tiểu Thiên Vũ cuộn thành một trái cầu, cũng say giấc mộng.

Thân mình bị ôm lấy một cách mạnh mẽ, có đôi tay đang nhẹ nhàng mơn trớn. Sức nóng từ thân thể chạy vọt lên trên mặt, hừng hực thiêu đốt. Bùi Minh há to miệng thở hổn hển, không biết làm sao. Gò má, môi đều bị hôn, trên cơ thể là đôi tay đang sờ lung tung. Tại sao có thể như vậy? Không phải vừa mới cùng một chỗ ăn cơm sao? Như thế nào lại đột nhiên bị đè ở dưới? Không biết, cũng không muốn biết. Nhưng bị ôm hôn như thế, thực thoải mái. Tựa hồ chuyện mà bản thân mong chờ cuối cùng cũng xảy đến.

Thằng bạn thân nhất cũng là thằng trời đánh nhất, Tiểu Thiên Vũ chết tiệt! Hiện tại đang nằm đè lên người cậu làm cái chuyện hết sức là bất chính. Thứ giữa hai chân đang được vuốt ve, thật chịu không nổi mà! A ~ Bùi Minh khê hừ một tiếng, từ trong mơ tỉnh lại.

Tim đập điên cuồng, Bùi Minh ôm lấy hạ thân, thở cũng chẳng dám thở. Ông trời ơi!

Muốn dọa chết người sao! Tại sao lại nằm mơ một giấc mộng như thế, dọa người mà..... Xuất tinh trong mơ cũng không phải việc mới mẻ, tốt xấu gì cũng là người trưởng thành rồi. Nhưng sao lại mơ bị cái thằng kia ôm vào lòng như thế chứ, huh chết người đó!

Lặng lẽ đứng lên đi vào toilet, thay một cái underwear mới, Bùi Minh lòng tràn đầy xấu hổ mà nằm lại vào giường. Nhất định là ban ngày chịu quá nhiều kích thích mới có thể nằm mơ một giấc mộng hoang đường như thế. Nhìn vào cái gối bên cạnh, con chó nhỏ đang nằm cuộn thành một túm bông, lớp lông trắng xấp xỉ lên, chóp mũi ẫm đen vùi trong mớ lông mềm, ngủ say sưa! Mẹ nó! đều do cậu làm hại! Tắm mà cũng lên cho được, thực \$\$\$%&&\$!

Nâng bàn tay lên, thật muốn nhào vô mà bóp chết hắt cho nhẹ nợ. Thở dài, Bùi Minh bỏ tay xuống, kéo chăn lên. Ngủ đi! Ngủ sâu là yên chuyện.

Nhưng càng muốn ngủ thì lại càng ngủ không được, cả người cứ bứt rứt khó chịu. Ngọn lửa đốt cháy cả thân người vừa rồi như vẫn còn dư âm, đang bắt đầu le lói trở lại. Bùi Minh tức đến cắn răng nghiến lợi, đem chăn phủ quá đầu. Trong chốc lát, Bùi Minh lại chui từ chăn ra, cắn môi do dự nửa ngày, vươn tay ôm lấy con chó nhỏ, mang vào trong ổ chăn. Chóp mũi ướt sũng cọ vào ngực, thân mình nho nhỏ chôn sâu vào lòng cậu, thoải mái hơn rồi. Bùi Minh thở dài, nhắm hai mắt lại.

Tiểu Thiên Vũ tỉnh dậy, trong phòng đã sáng choang, mặt trời ngoài cửa sổ cũng lộ ra rồi! Bùi Minh vẫn còn ngủ, hàng mi dài khẽ lay động theo từng nhịp hít thở phập phồng. Những khi Bùi Minh không mắng mấy lời thô tục, không đánh người dã man, nhìn cũng được mắt lắm. Tiểu Thiên Vũ kê sát đầu lại quan sát Bùi Minh. Trên lưng hắt là tay của Bùi Minh, bị ôm mà ngủ như thế, Tiểu Thiên Vũ tuy không rõ vì sao Bùi Minh lại làm như vậy, bất quá bị cậu ôm như thế, cảm giác thực thoải mái, cũng không muốn động đây làm gì. Bùi Minh thích chó, có phải ngày xưa cũng thường ôm chó ngủ cùng?

Tiểu Thiên Vũ ngủ không được, lại không muốn đánh thức Bùi Minh, liền ngoan ngoãn nằm bất động. Bùi Minh chỉ mặc độc mỗi cái quần tam giác kia, thân thể trần trụi trắng nõn nhẵn nhụi. Tiểu Thiên Vũ dựa sát vào, môi dán vô ngực Bùi Minh, liếc mắt lên là nhìn thấy hai điểm tròn tròn kia. Hắn từng nhìn thấy rất nhiều lần mỗi khi Bùi Minh tắm rửa thay quần áo, nơi đó có màu phấn hồng. Không biết cho vào miệng thì có cảm giác gì?

Tiểu Thiên Vũ bị chính ý niệm như thế mà dọa cho sợ. Mấy cái ý nghĩ này mà không mau tiêu trừ là không xong, Tiểu Thiên Vũ liều mạng đấu tranh với ý đồ bất lương của mình. Lúc tắm bị cậu xoa xoa nắn nắn làm cho nó lên, thiếu chút nữa đã bị đánh cho tàn phế. Hiện tại nếu mà há mồm ra làm thử, bị cậu phát hiện còn không bật người dậy thiên hán? Không nên không nên, hậu quả thật là đáng sợ.

Tiểu Thiên Vũ nhắm mắt lại, mắt không thấy tâm không phiền. Nhưng chóp mũi lại áp sát rạt vào da Bùi Minh, cứ ngửi thấy từng đợt hương thơm. Cơ thể này vốn luôn tỏa ra mùi hương thanh nhẹ ấy, thứ hương vị vô cùng hấp dẫn.

Tiểu Thiên Vũ cố nhào người lên, nằm lên gối của Bùi Minh, như vậy chắc là ổn rồi. Bùi Minh ngủ thật rất sâu, mũi thẳng, môi mỏng, gương mặt cậu khi nhắm mắt vào, ngủ yên bình như thể nhìn đáng yêu hơn khi thức nhiều lắm.

Môi rất mềm, mọng nước. Tiểu Thiên Vũ chưa bao giờ phủ nhận Bùi Minh có bộ dạng xinh đẹp, nhưng cái dáng vẻ xinh đẹp này cũng rất nguy hiểm, y như hồ ly, gian tà hết chỗ nói a! Ngày xưa khi còn học đại học, ở cùng một phòng trong ký túc xá, hắn vẫn thường ôm Bùi Minh hô to gọi nhỏ ‘Vợ ơi! Vợ ơi!’. Bùi Minh cũng cười tùm tùm đáp ứng, sau đó trấn lột sạch sẽ phiếu ăn của hắn, rồi lại còn thanh minh thanh nga rằng ‘Đó là nghĩa vụ của chồng đối với vợ’. Sau đó mỗi lần đến giờ ăn, Tiểu Thiên Vũ đều trợ mắt nhìn Bùi Minh lấy phiếu ăn của hắn mua thịt kho tàu, lại còn làm bộ làm tịch gấp cho hắn mấy mẩu thịt vào chén, nói cái gì là ‘cái này gọi là tình cảm gia đình thân thiết’. Hứ ~ Tiểu Thiên Vũ neho mắt nhìn Bùi Minh, lấy tay véo mũi cậu.

Véo tới véo lui, ngón tay đã chạm đến môi Bùi Minh. Mềm mại, ấm áp, đầy đặn. Tiểu Thiên Vũ như bị ma quỷ ám ảnh, cứ vuốt, cứ vuốt a, càng lúc càng mãnh liệt. Có thể đến gần từng nhịp thở nhẹ nhàng của Bùi Minh, có thể cảm nhận được sự ấm áp tỏa ra từ cơ thể, có thể..... Hôn lên làn môi mềm mại.

“Ân ~” Bùi Minh giật mình, mở hai mắt. Trước mắt là gương mặt phóng đại của Tiểu Thiên Vũ, đang tràn ngập say mê hôn cậu, đầu lưỡi đã vói vào khoang miệng cậu, mạnh mẽ cắn mút! Tiểu Thiên Vũ cũng thấy Bùi Minh mở ra hai mắt, ngây dại. Nhất thời không có phản ứng, hai người duy trì tư thế trừng mắt hôn môi như thế.

“Thiên Vũ, cậu đã biến hình? Thiên Vũ, cậu thành người rồi!” Bùi Minh giật mình trợn trừng hai mắt, như thể nào cũng không dám tin sự thật đang bày ra trước mắt. Trong lòng cậu không còn một chú cún nhỏ nữa mà đã thay vào là Tiểu Thiên Vũ, nhưng... trên dưới không có mảnh vải che thân.

“A?” Tiểu Thiên Vũ sững sốt nửa ngày mới phản ứng, ngơ ngác nhìn tay mình, đúng vậy, chính xác là tay người. Lại nhìn cơ thể mình, ôi, là cái cơ thể mà hắn đã mang hai mươi mấy năm, thấy mà muốn rơi nước mắt!

“A!” Tiểu Thiên Vũ gào to một tiếng, vội nhào ra phòng khách, soi người vào chiếc gương to đặt nơi ấy. Trên gương đang rành rành phản chiếu thân thể trần trụi trụi của Tiểu Thiên Vũ. Nó là của người, vô cùng mạnh mẽ đầy nam tính, tỉ lệ kích thước cân đối, nhìn thế nào so với cậu đều đẹp hơn. Tiểu Thiên Vũ cho tới bây giờ chưa khi nào cảm thấy thân thể hắn lại đẹp đến như vậy, vuốt ve toàn thân thì trào tự nói: “Trời ạ trời ạ! Cuối cùng đã trở lại! Cảm ơn trời đất cảm ơn trời đất.....”

Bùi Minh nằm ở trên giường, thở sâu. Bình thường lại rồi, thật tốt quá! Hết thấy những chuyện này có lẽ chỉ là một cơn ác mộng, hiện tại tỉnh mộng, mọi thứ đều khôi phục lại bình thường, không thể tốt hơn. Nhưng, vừa rồi..... Vừa rồi hắn đang làm gì?

Ô ~ Bùi Minh lập tức ôm chặt miệng mình. Vừa rồi bọn họ đã..... hôn nhau! Ngoài cửa sổ, trời nhất định đang đổ mưa hồng, bọn họ nhất định là do tinh thần thác loạn.

Bùi Minh đặt tách cà phê lên bàn, bánh mì đã nướng xong, trứng đã luộc xong, cũng được đặt lên bàn. Ngồi bên bàn, Bùi Minh cố gắng quên buổi sáng đầy xấu hổ kia. Coi như cái gì cũng chưa xảy ra, quên đi! Quên đi!

Tiểu Thiên Vũ từ phòng tắm bước ra, nhìn Bùi Minh mặt có chút hồng, trông đầy ám muội, ngồi bên bàn mà cười haha. Quần áo đã mặc vào, Tiểu Thiên Vũ lại là nhân vật đẹp trai số 1 như ngày nào. Tâm tình hẳn tốt vô cùng, Tiểu Thiên Vũ sửa sang lại cà- vạt, ho khan một tiếng: “Bùi Bùi ~~”

Thanh âm có chút chột dạ, Tiểu Thiên Vũ xoa xoa mũi, khụ một tiếng. Bùi Minh dùng sức cắn bánh mì, nói qua loa: “Nhanh đi đi, cậu không tính quay lại công ty à? Bằng không Trần Sóc lại nghĩ cậu bỏ của chạy lấy người.”

Tiểu Thiên Vũ hắc hắc cười: “Đã biết. Lát nữa tôi sẽ đến công ty. Khẳng định có không ít người mong chờ sự xuất hiện của tôi, còn phải giải thích lý do nhiều ngày mất tích thần bí sao cho thật hợp lý, ai ~~” Tiểu Thiên Vũ gãi gãi đầu, khó xử nhìn Bùi Minh.

Bùi Minh bưng tách cà phê lên, vẻ mặt ra ý không sao cả nói: “Có gì đâu khó khăn, cứ nói mấy ngày nay cậu bị nắm ngứa, da nổi mề đai trông vô cùng khủng khiếp, không thể đi làm, hôm nay, lành bệnh, lên da mới nên lại xuất hiện trước mặt mọi người. Nói không chừng Trần Sóc rũ lòng thương sẽ không trừ lương cậu.”

Tiểu Thiên Vũ đi đến cạnh cậu, ghé sát vào tai, thì thầm: “Cậu cứ tự nhiên mà chà đạp tôi, không sao cả, chúng ta ai với ai, cậu đối tôi thế nào, trong lòng tôi đều rõ, không cần bày đặt làm gì! Cậu yên tâm mà thẹn thùng đi, không ai thấy đâu.” Tiểu Thiên Vũ phóng ánh nhìn quỵn rũ của hắn sang, khoe miệng mang theo ý cười đầy hạ lưu.

Bùi Minh cũng chẳng vừa gì, ném chiếc đĩa ăn trên bàn qua, cắn răng hét: “Cút!”

“Tối nay, tôi quay về ăn cơm chiều.” Người đã chạy ra đến cửa nhưng vẫn ghé đầu vào nhẩn nhủ lại, nói xong cười làm duyên. Bùi Minh nhanh tay chụp lấy cái chén, lần nữa ném ra, nhưng chỉ nện được vào mặt cửa đã đóng.

Trong lòng thực bối rối, đây là việc chưa từng xảy ra. Cùng cái tên lưu manh này, không nhẹ không nặng, nói giỡn thành thói quen, nếu cách vài ngày không mắng vài câu, không gây sức ép một chút liền cảm thấy như thiếu cái gì. Nhưng hôm nay lại cứ bồn chồn không yên, chẳng muốn nghĩ đến nụ hôn hoang đường ban sáng, song, sâu tận đáy lòng lại không thể giả vờ như không có gì xảy ra.

Tiểu Thiên Vũ đi rồi, trong phòng khôi phục sự im lặng vốn có. Trải qua vài ngày om sòm loạn xà ngầu, nay lại yên tĩnh như thế, có chút không quen.

Lẳng lẳng ngồi, lẳng lẳng nghe hô hấp của chính mình, Bùi Minh đột nhiên có một loại cảm giác kỳ lạ —— cô đơn.

Dùng sức lắc lắc đầu, khẳng định đầu bị nước vào. Lúc trước cố ý xin phép gia đình ra riêng, thuê phòng sống một mình, không phải là vì muốn có không gian yên tĩnh như vậy sao? Trải qua vài ngày nhốn nháo nhiều sự, giờ lại khôi phục bình tĩnh, đột nhiên cảm thấy cô đơn. Bất quá hắn nói, trở về ăn cơm chiều. Hừ ~~ còn lạ gì nữa! Con cún lưu manh ấy vạn lần ngàn lần đuổi cũng không chịu đi, nay chẳng lẽ lại mong quay lại?

Bùi Minh thở phì phì đứng dậy, cũng không biết vì sao lại giận, chỉ thấy vô cùng không thoải mái. Dọn hết mấy thứ trên bàn, sau đó lại bật máy đĩa đặt cạnh cửa sổ, để chút âm nhạc len vào nhà, nhưng chẳng được bao lâu cậu lại tắt máy, căn phòng nhanh chóng chìm vào tĩnh lặng, Bùi Minh tựa vào cửa, thở dài. Vuốt ve môi mình, thứ cảm giác tê dại như vẫn còn đọng lại. Tại sao có thể như vậy, hắn sao lại hôn mình?

Hắn bị biến thái mà! Bùi Minh tức giận trở mình xem thường, thỏa mãn với ý nghĩa trên kia, cậu chẳng qua là đã nằm mơ mà thôi! Quen biết hắn mấy năm trời, cãi nhau, đánh nhau, càng lúc lại càng thân, e rằng không dùng biện pháp chưa ngoa hơn, độc ác hơn thì hắn sẽ không sợ.

Vỗ về khuôn ngực, Bùi Minh thở dài thở ngắn, việc lạ hàng năm đều có, năm nay đặc biệt nhiều. Tiểu Thiên Vũ biến thành con chó nhỏ, bạn bè nhiều năm đột nhiên cảm giác có chút thay đổi. Ai ~~ ai?

Bùi Minh như bị điện giật ngẩng đầu dậy, vừa rồi, thoáng qua khe cửa, cậu chợt thấy một thân ảnh thiếu chút nữa làm cậu ngừng thở. Bên ngoài kia, hình như có một con chó nhỏ nhìn vào đây với ánh mắt đầy đau khổ, vẻ mặt vô cùng tuyệt vọng.

Bùi Minh lập tức mở cửa ra, Tiểu Thiên Vũ lại trong hình hài chú chó nhỏ lao vào lòng Bùi Minh với vận tốc ánh sáng, khóc rống lên. Bùi Minh ôm lấy hân, chạy vào nhà, đóng cửa lại.

“Sao lại thế này? Sao lại thế này a? Cậu sao lại thành như vậy nữa!” Bùi Minh kinh hoảng cầm lấy hai chi trước của Tiểu Thiên Vũ. Tiểu Thiên Vũ bị ai phe phẩy đầu nói không ra lời.

“Cậu đừng khóc! Nói chuyện đi!” Bùi Minh cả người đổ mồ hôi, cầm hai chi kia mà lắc lắc thân cún của Tiểu Thiên Vũ. Tiểu Thiên Vũ thống khổ nửa ngày, lúc này mới dứt quãng nói ra ngọn nguồn.

Mười phút trước, Tiểu Thiên Vũ chỉ dắc ý mẫn, không ~ là đường làm quan rộng mở, anh tuần bước ra cửa của khu chung cư Hạnh Phúc. Người ta nói đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời, tuy rằng chuyện xảy ra không tính là khảo nghiệm sinh tử, nhưng cũng là leo trên đầu sóng ngọn gió a! Nếu không may cả đời coi như phải sống kiếp súc sinh! Ngẫm lại cứ như là ác mộng. Tiểu Thiên Vũ nhẹ nhàng thở ra, bất quá ông trời phù hộ, cuối cùng cũng đã biến hình trở lại. Hơn nữa.....

Nghĩ đến màn sáng này, Tiểu Thiên Vũ cười tủm tỉm, trong lòng lại dạt dào vị ngọt. Gương mặt đỏ bừng của Bùi Minh, tư vị rằng môi quần quít vẫn còn vươn vắn đầu đây! Ai ~ trước kia chỉ biết nghĩ muốn cùng cậu ở chung một chỗ, nhìn cậu cười, nhìn cậu vừa ngấm hân vừa mức nước quét rác đều cảm thấy trong lòng thoải mái, cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới nguyên lai còn cả cảm giác thế này! Tiểu Thiên Vũ sờ sờ môi mình, nụ hôn này, muốn giữ thật lâu. Hôm nay, buổi tối.....

Từ khoe môi đến đuôi mắt Tiểu Thiên Vũ đều toát lên ý cười sung sướng, dọc theo đường đi, mặc kệ gặp phải nam nữ già trẻ gì, đều đặc biệt nhiệt tình gật đầu chào hỏi: “Sớm a! Hôm nay thời tiết không tồi a!” Khiến biết bao người nhìn hân đầy cảnh giác.

Tiểu Thiên Vũ một chút cũng không cảm thấy được hình tượng bản thân đang có vấn đề gì, vô cùng cao hứng đứng bên đường gọi taxi. Như thế này rồi đến công ty, trước khéo léo mà giải thích với Trần Sóc, đương nhiên không thể nói hân bị biến thành cẩu được. Bằng không chả ai thêm tin, còn phải bị chê cười một phen. Nói không chừng còn trừ lương nữa. Phải mau mà tìm cách nói dối cho tốt, sau đó xử lý công việc của mấy hôm nay. Buổi tối tranh thủ, tan ca sớm một chút, đi chợ, làm món mà Bùi Minh thích ăn nhất. Đương nhiên còn có thể mua một bình rượu ngon về, dụ Bùi Bùi uống chút chút, sau đó hắc hắc hắc ~ Tiểu Thiên Vũ, vẻ mặt hạnh phúc ngây ngô cười, tìm nằm trong ***g ngực đập như điên.

Nụ hôn mơ hồ ban sớm khiến hân hiểu ra vài chuyện, mấy năm nay vẫn cứ quần lấy cậu không rời, ngay cả lúc đi làm cũng cố tình thuê một căn phòng không xa nơi cậu, không có việc gì làm thì mò sang bên cậu, chọc cậu giận, nhìn cậu cười, dù hân có bị đánh cho tơi bời nhưng vẫn rất vui vẻ. Đại khái, đây cũng có thể gọi là tình yêu! Tuy rằng việc yêu thương thẳng bạn thân có chút kỳ dị, nhưng chuyện đồng tính luyến ái thời đại này đã không còn là chuyện hiếm lạ. Thiết ~ Tiểu Thiên Vũ khinh thường bĩu môi. Nếu sớm sáng tỏ tình ý này, thì đã không bỏ lỡ nhiều năm như thế. Sai lầm thật mà! Nghĩ đến việc về sau có thể ôm Bùi Minh vào lòng, hôn nhẹ, hôn sâu, mỗi tối ngủ cùng một giường, sáng chui ra từ một chỗ. Tiểu Thiên Vũ cũng có chút đỏ mặt, thẹn thùng nhìn đồng hồ tây, sao taxi vẫn chưa đến nhỉ?

Hoảng hốt một trận, Tiểu Thiên Vũ còn chưa kịp nghĩ lại đã xảy ra chuyện gì, trở mắt ngó bàn tay người nay lại hóa thành chi thú! Không tốt!

Một tiếng không tốt vẫn chưa kịp thốt lên, một Tiểu Thiên Vũ giấy trước còn đẹp trai ngồi ngời ngời, giây sau đã hoàn toàn biến mất. Một đồng quần áo đang phủ quanh thân chú chó nhỏ cực kỳ bị thương. Đúng cách Tiểu Thiên Vũ không xa, một ông lão rất kỳ quái ngó hân đầy chăm chú, nhưng trong nháy mắt quay đầu lại ông lão đã hoàn toàn biến mất?

5. Chương 5

Mọi thứ lại trở về điểm khởi đầu, Bùi Minh cùng Tiểu Thiên Vũ uể oải ngồi trên sô-pha, nghĩ mãi cũng chẳng ra biện pháp nào.

Sự tình đã như vậy, dù có chán nản thế nào thì cũng vậy. Bùi Minh bèn lôi Tiểu Thiên Vũ đi tìm mấy kiện quần áo hần bỏ lại trên đường. Nói gì thì nói, giày da áo vest còn thêm cả túi công văn, nhiều đó cũng chẳng ít tiền, sao có thể nói bỏ là bỏ? Nhưng khi đi đến con đường nhỏ nằm gần công viên, tìm thế nào cũng chẳng thấy áo quần đâu, Bùi Minh lo lắng tìm lại lần nữa, Tiểu Thiên Vũ cũng sốt ruột, dò tìm khắp bụi hoa lùm cỏ, song, không thấy được dù chỉ là một mẩu vải.

Phỏng chừng là bị người ta nhặt đi rồi, nghĩ tới phương án này, Tiểu Thiên Vũ càng bi phần hơn. Không thể nói một lời, ngồi xồm xồm xuống đất, rằng nanh nghiêng nghe reng róc.

Bùi Minh vươn tay ôm lấy hần, đến ngồi trên ghế đá, thở dài nói: “Quên đi, đừng nóng. Cứ coi như là vận xui! Mẹ nó, biết đứa nào trộm đi, đợi nó bước ra cửa liền báo cảnh sát đến tóm đầu nó!” Bùi Minh vừa thở hồng hộc vừa mắng, bộ vest đó là cậu mua cho hần. Giá không rẻ đâu!

Tiểu Thiên Vũ ghé đầu vào vai Bùi Minh, mặt mũi thều thào: “Tôi không biến lại thành người được nữa! Đây có thể gọi là đùa tui không?”

Bùi Minh vuốt ve lông trên lưng hần, lại thở dài. Đây cũng là đang đùa tui đó!? Bà nó, đúng là chẳng có gì hay ho!

Mặt tựa vào lưng con chó nhỏ, cọ cọ, Bùi Minh cũng chán nản thở sườn sườn. Bỗng nhiên chỗ ghế trống bên cạnh có người ngồi vào, Bùi Minh cũng không chú ý, tiếp tục đắm chìm trong tâm trạng buồn bực. Trên vai chợt thấy có luồng khí nóng, Bùi Minh giật mình ngẩng đầu lên nhìn, liền thấy gương mặt xa lạ đang cách mặt cậu không quá một tấc!

“Anh là ai?” Bùi Minh nhanh chóng lui ra xa, người đàn ông vẻ lên nụ cười đầy cợt nhả. Dáng người gầy nhỏ gầy như cọng tăm, khi cười thì trưng ra bộ răng vàng ươm “Đừng khấn trương như vậy, anh không làm gì cứng đầu! Nhìn chừng một người ngồi buồn bã như thế, muốn đến chuyện trò cùng cứng mà thôi, không biết hai ta có thể làm quen không?” Bùi Minh tiếp tục lui ra xa, lạnh lùng nhìn “Cây tăm” trước mặt. Hiểu được ý đồ của gã, Bùi Minh liền cau mày trợn mắt, tỏ ý chán ghét. Người như thế cũng không phải chưa từng gặp qua, Bùi Minh cảm thấy vô cùng ghê tởm.

“Cút!” Dứt khoát một chữ, ánh mắt Bùi Minh lạnh như băng, toàn thân toát đầy khí chất hùng dũng oai vệ của đàn ông, liếc mắt sơ qua cũng biết đang bực bội, huống chi tâm tình đang không tốt sẵn. “Ồ! Có cá tính, anh rất thích.....” Nói còn chưa dứt lời “Cây tăm” liền hét thảm một tiếng, trên gương mặt nham nhở in rõ một vết móng vuốt đỏ au. Tiểu Thiên Vũ đem một bụng oán giận phát tiết hết lên mặt gã.

Nhảy xuống khỏi người Bùi Minh, từng bước một, bước đến gần đối tượng trút giận. “Cây tăm” chưa từng gặp qua con chó nhỏ nào mà lại hung hăng như vậy, trong mắt tỏa ra sự lạnh lùng đáng sợ. Kìa không phải lá ánh mắt của chó, là sói mới đúng!

“Thằng khốn, ban ngày ban mặt mà lại đi trêu ghẹo con trai nhà lành, ông đây hôm nay sẽ đập chết mày!” Đột nhiên, một giọng nam trầm thấp, vô cùng uy lực vang lên, chậm rãi lại đằng đằng sát khí. Giống như một người cao lớn uy mãnh đang nhíu mắt nhìn gã đầy khiêu khích.

Nhìn chằm chằm con chó nhỏ, “Cây tăm” trở nên hoảng sợ, hiển nhiên, âm thanh này không phải được thốt lên từ miệng của cậu trai xinh đẹp, xán lạn kia. Xung quanh còn ai khác sao? Xoay đầu nhìn nửa ngày, một người cũng không có.

“Còn nhìn đâu nữa! Thằng ranh! Đang nói mày đấy!” Lại một tiếng rõ ràng được thét lên. Gã thanh niên kinh sợ nhận thức được, chủ nhân của âm thanh kiêu căng này chính là —— con chó nhỏ trước mặt!

“AAaaaaaa

~” hét lên một tiếng, “Cây tăm” lẩn đùng ra ngất xỉu.

Dưới ánh mặt trời ôn hòa, muôn hoa đua nở, bướm ong uốn lượn, chim muông hót véo von, hơn nữa, trước mặt là một cậu trai xinh non mơn mớn. “Cây tắm” choáng váng run rẩy đứng dậy, hoảng hốt nhìn Bùi Minh. Cậu trai trẻ này...có một-con-chó-biết-nói!

“Con con conchó chó chó chókia kia kia kia kia

~”

“Chính là người này, tự dưng chạy đến chỗ tôi ngồi nói chuyện với không khí rồi còn hàn huyên với cún nhà tôi, lại còn la hét nói cún nhà tôi biết nói chuyện. Sau đó bỗng nhiên ngắt xủ, tôi sợ anh ta có chuyện gì nên gọi các vị đến đây.”

“Cây tắm” kinh ngạc phát hiện hai tay gã đang bị hai người mặc áo blouse trắng giữ chặt, phía sau lưng còn cả một đội cảnh vệ. Không đúng a, tôi không phạm tội a! “Buông ra! Là hần! Hần có một con chó biết nói tiếng người! Tôi nói thật đó, này, mấy người muốn đem tôi đi đâu?”

Bùi Minh cười tủm tỉm nhìn “Cây tắm” bị lôi lên xe cứu thương của viện tâm thần, khi thấy không ai để ý còn vui vẻ vẫy tay tạm biệt “cây tắm” bị hại kia.

Tâm tình tốt hơn nhiều, Bùi Minh hai tay ôm ví chậm rãi quay về, Tiểu Thiên Vũ thì đi lon ton bên chân cậu “Tôi nói này Thiên Vũ, cậu về sau nếu còn muốn ra oai nữa thì đừng có mà đại nói ra tiếng người, vạn nhất có chuyện gì xảy đến tôi cũng sẽ mặc kệ cậu luôn.”

Tiểu Thiên Vũ hừ, nhe răng dọa: “Cậu là đồ bất lương, vừa rồi nếu không phải có tôi thì cậu nghĩ mình sẽ thoát được sao? Tôi không bảo cậu phải nước mắt ngắn nước mắt dài nhào vào lòng tôi dùng thân đền đáp thì thôi, cậu còn dám nói mặc kệ tôi.....”

Bùi Minh liếc nhìn hần đầy khinh bỉ: “Bởi vì có tôi? Tôi thềm vào! Muốn đập cái thằng lúc này không cần nhờ đến cái mặt cậu? Bộ dạng của cậu lúc này không biết là ai phải bảo vệ ai đâu!”

Tiểu Thiên Vũ ngẩng đầu ... Dừng loại ánh mắt tội nghiệp nhìn Bùi Minh: “Hình dáng hiện tại của tôi đúng là nhục nhã thật, nhưng cậu có biết cái gọi là lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó là thế nào không.....”

“Tôi sẽ biến cậu thành chó cách thủy!”

Tiểu Thiên Vũ lệ chân vọt trước, Bùi Minh dứng mảnh rượt theo phía sau.

Quần áo mất, túi công văn cũng mất nốt, lại thêm điện thoại không biết hiện đang ở chốn nào, Tiểu Thiên Vũ sầu sã nằm dài trên sô-pha, lúc ấy hoảng quá, có quên mấy thứ lẻ tẻ ấy cũng chẳng có gì là không đúng cả! Nhưng, tinh thần đã tổn thương nghiêm trọng rồi, ngay cả vật chất cũng thương tổn luôn thì đúng là bị kịch! Aishh!

Bùi Minh đứng trong bếp, sắc mặt âm trầm mà nấu cơm, đáng giận! Mình còn phải nấu cơm cho con cún kia ăn tối khi nào đây!

Sau khi dùng xong cơm chiều, Bùi Minh cố ý chạy sang nhà Tiểu Thiên Vũ mang mấy bộ quần áo qua cho hần. Theo tình trạng hiện tại, ai biết hần khi nào thì biến thành người, khi nào thì hóa chó? Tiểu Thiên Vũ không dám tái tùy tiện ra khỏi cửa, Bùi Minh cũng chỉ loay hoay trong nhà với hần.

An ủi Trần Sóc xong, nhẹ nhõm buông điện thoại, Bùi Minh quay đầu lại nhìn Tiểu Thiên Vũ đang nằm bên cạnh: “Làm thế nào đây? Trần Sóc hiện tại đang tìm cậu khắp nơi, gặp ai cũng hỏi cậu. Dù sao thì tôi cũng không cách nào nói dối chuyện này giúp cậu, cậu tự đi tốt hơn!”

Tiểu Thiên Vũ lắc lắc đầu: “Tôi thật sự cũng chẳng biết phải nói gì! Chẳng lẽ lại nói tôi đã xuyên không, vượt thời gian rồi, hay là nói bị người ngoài hành tinh bắt đi, đem biến thành chó!?”

“Thế cậu cứ như vậy mà biến mất?” Bùi Minh trừng mắt nhìn Tiểu Thiên Vũ. Có nghĩ nát nước cũng không nghĩ ra loại tình cảnh này, không biết đến khi nào chuyện hoang đường thế này mới có thể chấm dứt! Tiểu Thiên Vũ bị phần lấy móng vuốt cào lớp lông trên đầu. Bùi Minh tức giận kéo căng thú kia của hần ra khỏi đầu: “Cậu có cào trọc đầu cũng vô dụng thôi!” Thở dài thật sâu, Bùi Minh cũng bất lực.

Bùi Minh thờ ơ ngồi xem TV, Tiểu Thiên Vũ ngã đầu lên đùi cậu mà gật lên gật xuống. Trong TV vẫn đang chiếu chương trình văn nghệ tổng hợp nhạt như nước lã. Một đôi trai gái buông lời chêm chọc cười đùa, bỗng nhiên dừng một cái lại chuyển sang cảnh ôm hôn mãnh liệt. Như sét đánh ngang giữa bầu trời quang đãng. Tiểu Thiên Vũ ngóc đầu dậy.

“Bùi Bùi ~~” thanh âm như có chút tủi thân. Bùi Minh chợt thấy xót xa, ngồi sát lại gần Tiểu Thiên Vũ: “Gì vậy?”

Hai chân bé bé của Tiểu Thiên Vũ vắt ngang qua đùi Bùi Minh, nghiêm mặt nhỏ giọng năn nỉ: “Bùi Bùi, tôi muốn hôn cậu.”

Tim Bùi Minh nện bình bình trong ngực, mặt lập tức đỏ gay, vung tay đẩy hắt ra “Đi chỗ khác! Khi nào thì cậu lại có cái ý nghĩ điên rồ đó!”

Tiểu Thiên Vũ không biết sống chết là gì, dững cằm bò lại gần, ôm lấy tay Bùi Minh: “Không phải điên rồi, Bùi Bùi! Tôi nói thật. Cậu nhớ lại xem, sáng hôm đó, tôi có thể biến trở về hình người, không phải là khi đang hôn cậu sao! Biết đâu bây giờ làm lại vẫn có tác dụng như thế!”

Mặt Bùi Minh đỏ như muốn xuất huyết, nghiêng răng nghiêng lợi nhả ra từng chữ: “Cậu câm miệng cho tôi!”

Đôi con ngươi Tiểu Thiên Vũ ngập tràn mong chờ nhìn Bùi Minh: “Bùi Bùi, xin cậu đấy, cho tôi hôn cậu lần nữa đi, tôi cam đoan lần này sẽ không để bản thân biến lại thành chó nữa. Hôn một chút, một chút thôi!”

Bùi Minh nắm chặt hai tay, tên cà chớn này lại giở trò gì nữa đây? Mơ mơ hồ hồ bị hắt hôn một lần đã quá lắm rồi, hiện tại hắt còn muốn nữa!

Nhưng ngẫm kỹ lại, Tiểu Thiên Vũ nói cho cùng cũng có chút đạo lý, sáng ngày đó hắt quả thật biến trở về thành người. Chính là lúc cậu có cảm giác như đang bị hắt hôn a! Chẳng lẽ trong khi cậu đang ngủ thì hắt đã hôn rất lâu rồi? Chết tiệt! Bất quá nụ hôn kia thực thoải mái, thực ngọt..... Trời đất! Mi đang nghĩ bấy bả gì vậy! Bùi Minh tức giận cắn môi.

Nếu thật có tác dụng, cứ hy sinh cho hắt hôn lần nữa..... Cuối cùng mọi chuyện sẽ tốt đẹp trở lại!

“Cũng được thôi nhưng chẳng qua là tôi muốn giúp cậu, cậu đừng ăn dứa bỏ dứa nhé!” Bùi Minh đỏ mặt trình bày. Tiểu Thiên Vũ thiếu chút nữa đã giơ chân cún lên thề nhưng may mắn suy nghĩ lại, hôn trước đi rồi tính!

Bùi Minh chậm rãi cúi người xuống gần Tiểu Thiên Vũ. Thử vài lần nhưng vẫn không hạ được quyết tâm. Tuy rằng nói là đồng ý, song, phải cùng môi kề môi với một con cún, lòng cũng có chút hăm hiu!

“Bùi Bùi, cậu nhắm mắt lại, coi như anh đừng hiến thân!” Tiểu Thiên Vũ vô cùng nóng lòng mong chờ, Bùi Minh cắn răng một cái, triệt để buông bỏ bản thân. Một lần thôi, cũng không mất gì. Bùi Minh cố gắng nhắm mắt lại chờ, hơi thở ấm áp kia càng lúc càng dựa sát lại, tim Bùi Minh đập mạnh. Sáng sớm mở mắt ra đã nhìn thấy cảnh tượng hết sức dọa người, đôi môi nóng rực cùng vòng tay ôm siết của Tiểu Thiên Vũ, cảm giác ấm áp ướt át làm con tim như muốn tan đi. Tại sao có thể như vậy, chẳng lẽ thật sự thích cùng hắt.....

Bùi Minh chậm rãi mở to mắt, dính sát vào cậu vẫn là gương mặt nhỏ nhắn đầy lông lá kia.....

“A! Đồ khốn Tiểu Thiên Vũ!”

Kèm theo tiếng rống giận tựa tiếng sét ấy là hình ảnh Tiểu Thiên Vũ bị đá văng lên không trung, lộn một cú ngoạn mục và đáp xuống mặt đất vô cùng thảm hại, tọt cùng bị ai nhìn Bùi Minh vọt vào toilet. Tại sao lại không linh? Tại sao chứ? Nếu có mất linh đi chẳng nữa thì cũng nên để lâu lâu một chút chứ! Ông trời ơi, tôi không muốn sống nữa!

Trong toilet, Bùi Minh kịch liệt đánh răng. Tự nhiên lại đi hôn một con chó, ghê tởm chết được! Chà tới chà lui, đánh ngang đánh dọc, răng sắp long ra mà cơn giận vẫn chưa vơi, Bùi Minh hung tợn mắng mỗ: “Tiểu Thiên Vũ khốn kiếp, chờ đó! Tôi sẽ ném cậu vào nồi nước sôi!”

Trên thảm, trong phòng sách, Tiểu Thiên Vũ khóc không ra nước mắt, nằm úp sấp. Bị Bùi Minh nổi giận dùng đòn ném vào trong đây, cửa cũng khóa trái. Lúc này dùng nói biến trở về thành người, ngay cả địa vị của một con cún cũng không giữ được. Sao số tôi lại khổ thế này hả trời?

Đánh răng, tắm rửa xong, Bùi Minh bị làm phiền thế cũng có chút mệt mỏi. Bật bếp gas, bắt nồi nước lên, bị con chó kia xỏ mũi như vậy, chẳng còn tâm trạng nấu mà nấu cơm, trong tủ lạnh còn mấy túi bánh sủi cảo, tùy tiện ăn một chút lót dạ. Ngã lưng xuống sô-pha, Bùi Minh nhắm mắt nghỉ ngơi, đợi nước sôi. Tiểu Thiên Vũ chán nản dạo một vòng quanh phòng, sau đó cũng nằm lên cái ghế Bùi Minh thường ngồi đánh đàn bầu.

Nước trong nồi sôi lên, tràn ra ngoài, chảy dọc theo mép nồi, chảy xuống ngọn lửa xanh, kêu xèo xèo. Trên sô pha, Bùi Minh ngủ rất sâu, trong phòng, Tiểu Thiên Vũ rụt người lại, vo người thành một cục bông, càng tròn càng tốt.

Không biết qua bao lâu, Tiểu Thiên Vũ bị mùi khí gay mũi đánh thức. Cau mày nghe ngóng, sao lại khó chịu như vậy, ngực còn cảm thấy đau tức. A! Gas! Không tốt, Bùi Minh!

Tiểu Thiên Vũ vọt mạnh tới cửa liều mạng cào cấu, lớn tiếng kêu Bùi Minh. Nhưng cánh cửa không chút sụt mẻ, Bùi Minh cũng không hề phản ứng. Tiểu Thiên Vũ nóng nảy, mùi gas từ cửa truyền vào càng lúc càng nồng, chắc chắn bên ngoài còn dày đặc hơn!

Bùi Minh đang ở đâu? Cậu ấy sẽ không..... Tiểu Thiên Vũ không dám nghĩ tiếp, như kẻ mất trí dùng chính thân mình tông cửa. Nhưng đây là thân thể của một con cún nhỏ, dù hấn dùng hết toàn lực cũng không phá được cánh cửa kiên cố này.

Như vậy không được, phải nghĩ biện pháp khác! Tiểu Thiên Vũ thở phì phò nhìn xung quanh, xoay người liền nhảy lên cửa sổ. Đẩy ra cửa sổ, Tiểu Thiên Vũ đứng trên bệ cửa. Thực may mắn, cửa sổ của giữa ban công và phòng sách mở, chỉ cần chuẩn xác nhảy qua, là có thể theo ban công thoát ra!

Khoảng cách hai cửa sổ không quá xa, dùng sức một chút là có thể qua được. Phi thân nhảy ra, dưới chân là mặt đất xa xôi, không cần thận ngã xuống chỉ sợ ngay cả xương cốt cũng nát như bèo! Nhưng hiện tại Tiểu Thiên Vũ không có tâm tư lo nghĩ nhiều như thế, thở sâu, nhắm thẳng cánh cửa sổ phía bên kia!

“Oa!” Hai chân trước gắt gao bám trụ trên bệ cửa sổ, Tiểu Thiên Vũ chảy đầy một thân mồ hôi lạnh. Bốn chân đều dùng để bám víu mà bò lên cửa sổ, Tiểu Thiên Vũ tiến vào trong ban công. Bất chấp không khí cay nồng ngột ngạt, Tiểu Thiên Vũ chạy ào vào phòng khách. Trên Sô-pha, Bùi Minh vẫn duy trì tư thế ngủ lúc đầu, gần như đã hôn mê.

Tiểu Thiên Vũ ghen khí, chạy vào nhà bếp, leo lên tắt gas. Nhanh chóng mở cửa sổ, lại hốt hoảng chạy về phía Bùi Minh, dùng toàn bộ sức lực cào cấu để lay tỉnh Bùi Minh: “Bùi Bùi! Bùi Bùi! Mau tỉnh lại!”

Cơ thể Bùi Minh lặng hẩn đi, khí gas đã làm cậu lâm vào hôn mê, vô lực hồi tỉnh. Tiểu Thiên Vũ sắp điên rồi, phải lập tức đem cậu ra khỏi nơi này, cậu cần bầu không khí trong lành hơn! Tiểu Thiên Vũ chưa từng hận bản thân như vậy, đáng lẽ bản thân có thể thoát mái ôm Bùi Minh mang đi, lập tức đưa cậu ra khỏi nơi nguy hiểm, nhưng ngay lúc này hấn làm không được! Biến thành con chó nhỏ, cái gì cũng đều làm không được!

“Có ai không! Cứu người a!” Tiểu Thiên Vũ điên cuồng hô gào, lao ra cửa, dùng móng vuốt cào cửa. Phía đối diện chắc sẽ có người, họ sẽ đến cứu giúp! Nhưng sẽ bị người khác phát hiện, xảy ra chuyện gì cũng mặc, mẹ nó, hết thấy cũng không trọng yếu, chỉ có Bùi Minh thôi! Cửa cuối cùng cũng đã mở ra, Tiểu Thiên Vũ dùng hết toàn lực lấy thân ném vào cửa sắt nhà đối diện. Âm thanh nặng nề vang lên trong đêm đầy đau đớn.

Ngoạm lấy vai áo Bùi Minh, liều mạng tha cậu xuống sô-pha, đôi con người Tiểu Thiên Vũ đổ au, co rút mạnh mẽ, dùng răng cùng bốn chân cố sống cố chết tha Bùi Minh đi, nhích từng chút một về phía cửa ra vào.

Ngoài cửa truyền đến tiếng kêu đầy hoảng sợ, hàng xóm bị kinh động. Nhìn thấy một con chó nhỏ đang cố gắng lôi Bùi Minh về phía cửa, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Ba chân bốn cẳng đem Bùi Minh đến khoảng không bên ngoài, có người đã kêu xe cứu thương. Tiểu Thiên Vũ bám mặt Bùi Minh, nhẹ nhàng cộ lên hai gò má, bờ môi cậu. Hô hấp mỏng manh của Bùi Minh như xoa dịu trái tim đang gào thét của Tiểu Thiên Vũ, Bùi Bùi, cậu sẽ không sao cả!

Tiếng còi xe cứu thương vang lên inh ỏi, nhóm hộ tá nhanh chóng đặt Bùi Minh lên cang, đưa vào xe, đeo bình dưỡng khí lên miệng Bùi Minh. Tiểu Thiên Vũ theo sát phía sau, nhảy lên cang Bùi Minh nằm, cũng leo vào xe cứu thương.

“Gì thế? Con chó này sao lại lên đây được? Đi xuống mau!” Một bàn chân thô lỗ đá vào bụng Tiểu Thiên Vũ, Tiểu Thiên Vũ đập người vào cửa sau xe. Nghiến răng nghiến lợi đứng lên, Tiểu Thiên Vũ cố không so đo kẻ hộ tá đã đá hấn xuống xe kia, lại nhảy đến bên người Bùi Minh.

Kẻ hộ tá kia lập tức nổi giận, cần lập tức đưa bệnh nhân vào bệnh viện, con chó này còn ngoan cố bám theo! Tiện tay quơ lấy cây gậy lớn bên cạnh, vừa định giáng xuống thì có tiếng ai đó ngăn cản “Không được đánh nó! Chính nó đã cứu Bùi Minh! Mau xuống đi, mày không thể đi theo!”

Tiểu Thiên Vũ dùng bốn chân bám chặt vào cang Bùi Minh, cổ cùng chân sau đều bị người khác túm lấy.

“Đi xuống đi!”

“Cẩn thận nó cắn người!”

“Buông! Bùi Minh ~”

Rốt cuộc, Tiểu Thiên Vũ vẫn bị ném xuống xe. Xe cứu thương nhanh chóng rẽ hướng chạy thẳng đến bệnh viện. Trong xe, Bùi Minh vẫn hôn mê bất tỉnh, bác sĩ cẩn thận kiểm tra mạch đập của cậu, điều chỉnh bình dưỡng khí.

“Vừa rồi, con chó kia.....” Một vị bác sĩ xoa cằm trầm tư.

“Con chó đó lạ quá, như hiểu tiếng người ấy. Nó giống như biết chủ nhân bị nguy hiểm, chết sống muốn đi theo, thật sự là kỳ dị a!” Một bác sĩ khác cảm thán.

“Không phải Hình như, lúc này, tôi nghe thấy nó nói chuyện!”

“.....” Bác sĩ kia nhìn đồng nghiệp, không nói gì. Người vừa phát ngôn cảm thấy câu nói của mình có chút hoang đường nên vội cúi đầu nhìn bản ghi chép trên tay.

“Khụ! Cậu nhìn kia!” Ngoài cửa sổ xe, rất xa ở phía sau, một con chó nhỏ đang liều mạng đuổi theo.

Dưới lòng bàn chân không biết bị cái gì đâm vào, Tiểu Thiên Vũ ngã quỵ trên mặt đất. Đầu văng mắt hoa, chẳng rõ bản thân đã chạy một đoạn rất xa, mệt đến mức chỉ muốn sùi bọt mép. Cả đời này, chưa từng mệt đến như vậy, cảm giác giống như tim gan phèo phổi gì đều vọt ra ngoài.

Nhưng Bùi Minh thế nào rồi? Cậu ấy tuyệt đối không thể có chuyện gì! Mình phải ở cạnh cậu ấy, tận mắt nhìn cậu ấy không sao! Tiểu Thiên Vũ chống chọi đứng dậy, vừa rồi, phía sau xe cứu thương viết —— bệnh viện Đồng Ái.

Biết rõ vị trí của bệnh viện kia, đường xa, hấn lại chạy bộ, không biết phải chạy đến bao lâu!

Tiểu Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn dòng xe cộ trên đường, sẽ không có khả năng có một chiếc xe dừng lại cho một con chó nhỏ đi nhờ, không thể chậm trễ thêm nữa, chạy đi!

6. Chương 6

Bùi Minh từ trong hôn mê tỉnh lại, khi mở to mắt nhìn thì trước mắt là bốn bức tường trắng xóa cùng mùi thuốc sát trùng khiến cậu có chút mờ mịt. Đây là đâu? Chuyển mắt nhìn khắp nơi lại thấy trên tay mình mỗi kim tiêm, là đang tiếp nước biển. Trời đất, bệnh viện, mình đang yên đang lành sao lại chạy tới đây

nằm? Cửa mở, y tá áo trắng tươi cười khả ái vui vẻ tiến vào: “Anh tỉnh rồi! Có chỗ nào không thoải mái không?”

Bùi Minh mặt nhăn mày nhú, đầu thì cứ u u, cả người cứ như bị người ta đánh gãy xương cốt, đau nhức khó chịu. Nhưng việc mà cậu muốn nhất là biết chính xác chuyện gì đã xảy ra.

“Tôi bị sao thế?”

“Anh trúng độc gas, may mắn phát hiện đúng lúc, bằng không a, anh đã có thể lừng lẩy mà hy sinh rồi! Về sau nấu nước nên cẩn thận chút!”

Gas, nấu nước? Bùi Minh có chút nhận thức được vấn đề, đúng là cậu có nấu nước để chử bánh sủi cảo. Kết quả thì ngu quên. Gas bị rò rỉ, cậu bị trúng độc. Vậy....

“Tiểu Thiên Vũ! Thiên Vũ đâu!” Bùi Minh đột nhiên hoảng sợ kêu la, cô y tá ngơ ngác hỏi: “Tiểu Thiên Vũ, đó là ai a?”

Như bị đã kích thật lớn đập vào người, Bùi Minh hoảng loạn đập tay xuống giường, la hét điên cuồng: “Cậu ấy vẫn còn ở trong phòng, tôi nhốt cậu ấy ở trong phòng! Thiên Vũ!”

Kim tiêm trên tay bị rơi ra, máu cũng theo đó mà rỉ ra ngoài. Y tá sợ hãi, cố giữ chặt lấy cậu: “Anh sao thế! Mau nằm xuống, anh hiện tại không thể đi đâu cả!”

Bùi Minh ôm đầu ngã quỵ trên mặt đất. Hơi độc vẫn còn chưa tiêu trừ hết đầu đau đến như muốn nổ tung, Bùi Minh nôn khan, thở một cách khó khăn. Y tá phải vất vả lắm mới có thể lôi kéo cậu quay về giường, vừa thở hổn hển vừa giáo huấn: “Anh không được kích động, anh vừa mới thoát ly nguy hiểm không thể lộn xộn như thế.”

“Cứu người! Thiên Vũ còn ở bên trong!” Bùi Minh cắn răng chịu đựng cơn đau đầu kịch liệt mà kêu lên.

“Anh muốn nói trong nhà anh còn có một người nữa? Không thể nào, bọn họ đã vào kiểm tra là không còn ai cả. Anh không phải bị xuất hiện ảo giác chứ?” Y tá một bên an ủi, một bên lo lắng lấy tay hươ hươ trước mặt Bùi Minh.

Bùi Minh bắt lấy tay cô, lo lắng nói: “Không phải, không phải người. Đó là..... con chó của tôi! Cô có thấy một con chó nhỏ không? Nó thế nào rồi, cô mau nói cho tôi biết!”

Y tá “A” một tiếng, cười rộ lên: “Con chó nhỏ a! Sao lại đặt cái tên lạ lùng thế? Còn có cả tên lẫn họ. Tôi nghe nói hàng xóm của anh khi đem anh ra còn khen anh nuôi được một con chó khôn ngoan lanh lợi nữa! Nếu không phải nó cứu anh, anh thật sự đã xong rồi.”

Bùi Minh chăm chú lắng nghe: “Cô nói, nó không có việc gì đúng không?”

Y tá khanh khách cười: “Nó đương nhiên không có việc gì, bằng không nó như thế nào cứu được anh!”

Bùi Minh thở một hơi nhẹ nhõm, ngã đầu xuống cái gối phía sau “Cám ơn trời đất, không có việc gì là tốt rồi.”

“Anh lạ thật, một chủ – một tớ nhà anh đúng là khác người, anh sao không lo bản thân mình bị gì mà lại cảm tạ trời đất khi con chó nhỏ không có gì. Bất quá lại nói tiếp, chó nhà anh thực rất giỏi, nghe nói nó liều mạng kéo anh ra bên ngoài, lại mở cửa gọi người, lúc anh được đưa lên xe cứu thương về sau nó còn không yên tâm, đuổi theo xe chạy đã rất xa! Khiến cả bác sĩ cũng phải mềm lòng mà rơi nước mắt.” Y tá vừa nói vừa thay một bình nước biển khác cho cậu “Anh vừa thoát ly nguy hiểm, thân thể cần được nghỉ ngơi thật tốt. Ngày mai buổi sáng bác sĩ sẽ đến khám cho anh, cứ ngủ một giấc đi, nếu có gì thì cứ nhấn chuông gọi tôi.”

Y tá đi ra ngoài. Bùi Minh quay đầu, một giọt nước mắt rơi xuống. Vừa rồi phải cố lắm mới không để nước mắt chảy ra trước mặt cô y tá. Khi nghe thấy Tiểu Thiên Vũ một đường đuổi theo cậu, lòng cứ đau đớn khó chịu. Hẳn hiện tại ở đâu? Không ai chăm lo cho hắn, hắn sẽ phải chịu khổ cho coi! Vạn nhất đừng có mà hồ đồ để người khác phát hiện hắn biết nói, nếu không họ sẽ coi hắn như quái vật. Thiên Vũ, cậu bây giờ thế nào?

Càng nghĩ càng lo lắng, không được, mình phải về nhà! Bùi Minh xốc chăn muốn đứng dậy nhưng thân thể này dường như không còn là của cậu nữa rồi, đầu choáng váng chỉ muốn bức ra cho xong, toàn thân trên dưới thì không có chút sức lực. Không ngờ trúng độc gas lại lợi hại đến cỡ này! Cố nén sự khó chịu, Bùi Minh gian nan đứng dậy khỏi giường.

Cửa lặng lẽ được mở ra, một con chó nhỏ lông trắng muốt không chút tiếng động tiến vào. Bùi Minh kinh ngạc nhìn, sau đó kinh hỉ mở ra hai tay: “Thiên Vũ!”

Tiểu Thiên Vũ nhanh nhẹn nhảy vọt vào vòng tay Bùi Minh. Bùi Minh ôm cổ hần, muốn khóc lại muốn cười, cuối cùng lại nén chặt vào trong bụng.

Tiểu Thiên Vũ gối đầu lên bả vai Bùi Minh, giọng nói có chút khàn khàn: “Bùi Bùi, cậu không có việc gì. Thật tốt quá! Cậu làm tôi sợ muốn chết.”

Bùi Minh ôm hần, vuốt ve sống lưng hần, thanh âm nghẹn ngào: “Cậu có khỏe không? Sao cậu lại tìm được đường đến đây?”

Tiểu Thiên Vũ híp mắt suy nghĩ, vô lực trả lời: “Tôi đuổi không kịp xe cứu thương, lại tìm không thấy xe nào có thể đưa tôi đến đây, tôi đành chạy bộ đến. Nhưng sau khi tới được rồi thì lại chỉ thấy toàn người với người, tôi thử vài lần đều bị người ta đá ra. Cũng may mà tôi lên chờ ở bên ngoài, đi tới đi lui tìm cơ hội lên vào. Thật vất vả mới chờ được thời cơ mà nhảy vào.”

“Nói vậy là cậu chạy đường trường đến đây! Cậu bị điên hay đầu cậu bị hư hử! Ngoan ngoan ở nhà chờ tôi không được sao?” Gắt gao ôm hần, nước mắt Bùi Minh cứ từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Tôi muốn gặp cậu, tôi lo mà.”

Bùi Minh hấp hấp cái mũi, thấp giọng mắng: “Ngu chết được.”

“Bùi Bùi, ôm tôi một cái đi, tôi mệt muốn chết luôn.” Tiểu Thiên Vũ nhắm mắt lại tựa vào vòm ngực Bùi Minh. Bùi Minh đem hần ôm thật chặt vào lòng, cọ vào mớ lông xù trên ót. Trước kia có rất nhiều lúc bị hần làm tức giận đến sôi gan, hần không thể bóp chết hần. Hiện tại, vẫn là lần đầu tiên vì hần cảm thấy đau lòng. “Ngủ một lát đi, cậu đã mệt lắm rồi.” Nhẹ nhàng thì thầm vào tai hần. Tiểu Thiên Vũ nghe lời nhắm mắt lại, thực mệt a!

Trong lòng ngực, con chó nhỏ đang ngủ rất yên ổn, hơi thở khò khè khò khè nghe thật ngọt ngào. Vuốt ve sống lưng hần, Bùi Minh tựa mặt vào đầu hần, trong lòng dâng lên cảm giác hạnh phúc nồng nàn chưa bao giờ biết đến. Bỗng cảm thấy chú chó mình đang ôm hôm nay có chút khác lạ, ôm có chút không thuận tay, Bùi Minh đang muốn thay đổi tư thế, chợt phát hiện chó nhỏ đang phình to ra! Một mảng lông đã hoàn toàn biến mất, biến thành làn da trơn bóng, Bùi Minh kinh ngạc mở to hai mắt, cậu đang ôm sâu vào ngực một Tiểu Thiên Vũ – người mệt đến mức chẳng còn biết trời trăng gì.

“Thiên Vũ!” Bùi Minh vừa mừng vừa sợ, vuốt mặt Tiểu Thiên Vũ, nhằm đánh thức hần. Tuy nói là biết rõ hần thường bị biến tới biến lui, nhưng lần đầu tiên tận mắt chứng kiến! Thật sự là thần kỳ a!

Tiểu Thiên Vũ từ trong cơn mơ ngủ tỉnh lại, cũng phát hiện bản thân đã biến hình, cúi đầu nhìn toàn thân rồi lại nhìn Bùi Minh, ngạc nhiên nói: “Trời ạ, tại sao có thể như vậy a? Tự nhiên lại biến thành người đúng lúc này!”

Bùi Minh vừa vui lại vừa vỗ đầu hần: “Lúc cần thì lại không biến thân, lúc không cần thì lại biến lung tung! Nhìn cái bộ dạng cậu thế này, tôi biết tìm quần áo ở đâu cho cậu thay?”

Tiểu Thiên Vũ cũng ý thức được vấn đề này, nhưng cũng không có biện pháp nào khác.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân sần sật, Bùi Minh nhanh tay lẹ mắt lập tức lấy chăn trùm Tiểu Thiên Vũ lại. Vô duyên vô cớ, trong phòng bệnh có người thì không có gì đáng bàn nhưng nếu có một tên đàn ông thân cao thước tám, trần như nhộng nằm trên giường, Bùi Minh dù có mười cái miệng cũng không thể giải thích.

Y tá mở cửa bước vào, thấy Bùi Minh nửa nằm nửa ngồi, hai chân đùn chăn lên cao.

“Có người tới sao? Tôi vừa rồi giống như nghe thấy có người nói chuyện.” Y tá nhìn quét qua phòng bệnh không lớn cho lắm, sau đó lại quay về nhìn Bùi Minh.

Bùi Minh ấp úng đáp: “Không, không có ai cả! Có lẽ cô nghe lầm rồi?” Tim cứ đập ầm ầm trong ***g ngực, Bùi Minh siết chặt chặn lại, sợ lộ ra dấu vết của Tiểu Thiên Vũ đang được dấu trong ấy. Y tá nhìn Bùi Minh đã đỏ bừng mặt mày, mỉm cười tha thiết hỏi: “Có phải hay không không thoải mái? Ngủ không được sao không? Muốn hay không tôi giúp anh lấy một ly nước?” Khó mà gặp được một bệnh nhân nào ưa nhìn như thế, ngay cả trong bộ dáng có chút lồi thối cũng khiến người ta cảm thấy được hưng phấn a!

Về mặt tủm tủm cười của y tá khiến Bùi Minh ra một thân mồ hôi, nhanh chóng lắc đầu: “Không cần, không cần, cảm ơn cô.” Trời ạ, mau buông tha tôi đi! Đây là tình huống gì vậy!

Trong chần, Tiểu Thiên Vũ ôm sát Bùi Minh, thở cũng chẳng dám thở. Nếu như bị bắt gặp ngay tại hiện trường, bản thân hẳn chẳng có biện pháp đâu mà giải thích, trực tiếp nhảy lầu coi như còn dễ dàng hơn. Khoan đã, lấy đâu ra một y tá chu đáo thế nhỉ, còn đòi đút người ta uống nước? Còn dám đến gần? Bùi Bùi, tôi đang có mặt ở đây đó! Đừng quên chúng ta đã.....đã ...cái kia! Đừng có đùa nha! Tôi sẽ không nhảy lầu đâu đó! Mà sẽ giết người diệt khẩu đó!

Tiểu Thiên Vũ căng lỗ tai ra mà nghe động tĩnh bên ngoài. Trong chần rất tốt, hai má dán vào bụng Bùi Minh, nơi đó mềm mại bằng phẳng, mang theo hương vị thân thể của người trẻ tuổi. Tuy rằng cách một tầng vải hơi mỏng, Tiểu Thiên Vũ vẫn nóng đến mức máu cũng muốn bốc hơi. Tay không tự chủ được mà vuốt ve cặp đùi thon dài cùng thắt lưng rất gầy của ai kia. Bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình rất nhanh và cũng vô cùng dễ dàng được vén lên, làn da mềm mại liền hiện ra.

Cảm giác được thân mình phía dưới rục rịch, Bùi Minh sợ tới mức mồ hôi lạnh mồ hôi nóng cùng nhau xông ra, dừng cản lộn xộn a! “Thực xin lỗi, tôi muốn ngủ.” Dưới tình thế cấp bách, Bùi Minh hướng về phía y tá, ai oán thốt ra.

Y tá có chút ngại ngùng: “Vậy anh nghỉ ngơi đi!”

Cửa cuối cùng cũng đóng lại, chung quanh khôi phục im lặng. Bùi Minh kinh hồn chẳng nói ra lời, tên trời đánh này, làm vậy mà cũng không biết lựa thời điểm, lộ ra dấu vết nên như thế nào giải thích a!

Đôi tay đặt trên lưng vẫn giữ nguyên, sức nặng ở phần bụng biểu hiện cho việc đầu Tiểu Thiên Vũ đang đè lên. Bùi Minh không hề động, trong chần Tiểu Thiên Vũ cũng không động. Hai người cứ duy trì cái ôm này lâu rất lâu. Bùi Minh nhịn không được cong khóe miệng, cùng người kia nhận thức từ đó đến giờ, chưa khi nào mà bình yên cùng nhau trải qua. Cho đến bây giờ đều là cãi nhau quyền cước vung tán loạn, mỗi lần cậu còn chưa đánh đập hẳn hã dạ thì chưa bỏ qua. Cho dù hẳn có trưng ra cái bản mặt cười tươi rói thì chỉ càng khiến cậu điên tiết. Tính đến thời điểm này, cả hai chưa từng lặng im mà ngồi ôm nhau thế này, sự dịu dàng và ngọt ngào của thời khắc này cứ vậy lấy thể xác và tâm hồn.

Bùi Minh nhẹ nhàng xoắn chần lên, kẻ đang tựa vào cậu đã ngủ say rồi.

Dưới ánh đèn yếu ớt, Bùi Minh cẩn trọng nhìn Tiểu Thiên Vũ đã say giấc. vết tím xanh trên tấm lưng trần đập vào mắt, trên đùi, trên cánh tay đều bầm xanh. Đây có thể là do bị người ta đá, bọn khốn chết tiệt! Cho dù là một con chó thì cũng biết đau a! Nhẹ nhàng vuốt ve, tim vừa xót vừa đau. Tinh tế xê dịch lại tấm chần, Bùi Minh nằm xuống bên cạnh hắn. Ngắm nhìn gương mặt quen đến mức không thể quen hơn được nữa, tim đập thình thịch. Chậm rãi vuốt ve ... môi nhẹ nhàng dừng trên hai gò má của Tiểu Thiên Vũ rồi lại chần chừ trên môi hắn.

Ánh mặt trời bên cửa sổ cùng tiếng bước chân ngoài cửa phòng nhanh chóng đánh thức hai kẻ đang say giấc nồng, Bùi Minh chớp chớp mắt cho quen với ánh sáng rồi lập tức trợn mắt há mồm hoảng sợ phát hiện tình huống không ổn tí nào. Tiểu Thiên Vũ còn người trần trụi nằm bên cạnh cậu, mà cửa phòng có thể tùy thời được mở ra! Trời ạ, đây không phải là muốn dọa người chết khiếp sao!

Tiểu Thiên Vũ cũng tỉnh, thấy cơ thể vẫn còn đầy đủ tay chân, vừa cao hứng được một chút rồi lại bình tĩnh phát hiện bản thân đang ở trong tình trạng thập phần khó xử a “Tôi sẽ mặc quần áo của cậu rồi chuẩn ra khỏi đây, sau đó tôi lại trở vào!”

Không biện pháp khác, cũng chỉ có cách này thôi, may mà Bùi Minh còn có bộ đồng phục bệnh nhân này.

Bùi Minh nhanh chạy đến tủ quần áo đặt ở góc phòng, cánh cửa tủ vừa mới mở ra thì cánh cửa phòng bệnh cũng đồng thời được đẩy ra. Một cô y tá khác mang thuốc bước vào: “Giường mười bảy, chích thuốc.”

Bùi Minh bối rối nhảy vào trong tủ đồ, ngồi im bên trong, Tiểu Thiên Vũ cũng không kịp né, sợ tới mức dùng chân trùm kín người mình. Y tá mặt không chút thay đổi mang khay thuốc đặt bên cạnh, kiểm tra kim tiêm, sau khi chuẩn bị xong lại quay sang bệnh nhân, ra lệnh: “Cởi quần ra.”

Chôn người nằm ở trong chăn, Tiểu Thiên Vũ kêu khổ không ngừng, không có biện pháp, đành phải ngoan ngoãn nhấc chân lên cho người ta ngó nó chút thôi, thật cẩn thận hé một mảng mỏng ra ngoài. Bông thuốc tẩm dịch lạnh gì đó vừa chà chà trên mông nhỏ xong thì cây kim nhọn dài liền đâm vào. Tiểu Thiên Vũ há răng cắn chặt gối, má ơi!

Cô y tá lạnh lùng sau khi tiêm thuốc xong liền quay ra, Bùi Minh nơm nớp lo sợ bước ra khỏi tủ, xốc chân lên, khẩn trương nhìn Tiểu Thiên Vũ đang vui mặt vào gối: “Thiên Vũ, không có việc gì chứ?”

Mặt mày Tiểu Thiên Vũ đã nhăn không ra dạng gì, chậm rãi hé răng nói: “Bùi Bùi a, chúng ta về nhà đi! Không ở cái lò sát sinh này nữa đâu U___U!”

Bùi Minh ngậm ngùi, thực bị thương trả lời: “Thiên Vũ, nói cho cậu nghe tin không được tốt cho lắm này. Quần áo của tôi, không có trong tủ.”

Tiểu Thiên Vũ trợn to mắt nhìn Bùi Minh, không thể nào!

Vậy phải làm sao bây giờ? Đồ bệnh nhân thì chỉ có một bộ, hai thằng đàn ông lại không thể ban ngày ban mặt cùng nằm trên một cái giường! Người lui người tới, biết thế nào mà giải bày? Tiểu Thiên Vũ hoảng loạn đến độ lăn lộn bầy nhầy trên giường, thế này thì chẳng thà đừng có biến về thành người! Làm chó thì có thể quang minh chính đại mà trần truồng, còn làm người thì phải che che dấu dấu, bằng không thì chính là người không được bình thường, bị người ta nhìn thấy thì coi như cả đời này cũng đừng mong ngóc mặt lên nhìn đời!

“Cô y tá ơi, Bùi Minh đã tỉnh lại chưa? Tôi đến thăm anh ấy, còn mang theo rất nhiều thức ăn nữa.” Ngoài cửa truyền đến tiếng cười nói đầy nũng nịu, là Phương Phương! Hai người liếc mắt nhìn nhau, Tiểu Thiên Vũ giống như kẻ đang trốn nợ, nhanh chóng vọt vào trong tủ, Bùi Minh đợi hán đã hoàn toàn trốn kỹ thì mới nằm lại vào giường, nhắm mắt vờ làm người vẫn còn ngủ say.

Cửa nhẹ nhàng được đẩy ra, người lúc nào cũng nguy trang thành cô gái tí mĩ dịu dàng ôm gối to gối nhỏ bước vào. Thấy Bùi Minh còn đang ngủ, cười tủm tỉm đứng ở trước giường, hạ thấp lưng, cúi người ngắm nhìn gương mặt tinh tế đoan trang đang ngủ của Bùi Minh. Bộ dáng thanh tú khi ngủ của nam nhân thực làm cho người ta động tâm, mà đã động tâm rồi thì lại muốn hôn nhẹ vào hai gò má kia một chút. Phương Phương quay đầu lại nhìn cửa phòng đã khép chặt, bạo dạn cúi xuống.

Qua khe hở cửa tủ, Tiểu Thiên Vũ vô cùng lo lắng, đồ chết bầm kia, cậu còn làm bộ cái gì! Chẳng lẽ mong con nhỏ đó nó hôn cậu lắm à? Hay là nói, căn bản đây không phải lần đầu tiên? Bùi Minh à Bùi Minh, hôm nay cậu mà không giải thích rõ ràng thì không yên với tôi đâu! Còn kém một chút, ai nha

~~“Khụ hừ!” Một tiếng ho nhẹ vang lên. Quảng cáo đúng là không có xạo a, có đôi khi ho khan là một loại phương thức vô cùng tốt đẹp để phá hỏng cái gì đó!? Dù sao thì một tiếng ho này cũng khiến Tiểu Thiên Vũ yên lòng, Phương Phương sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hoang mang rối loạn nhìn xung quanh, ai? Ai thấy?

Trên giường, Bùi Minh cố không cười đến bụng cũng thấy đau, không tiếp tục giả vờ nữa, dụi mắt ngồi dậy: “Ừa? Phương Phương, sao cô lại tới đây?”

Phương Phương cười làm nũng: “Sao em lại không thể đến đây? Em đã sớm đến đây! Vừa nghe nói anh bị đưa đến bệnh viện, em sợ tới mức còn chưa hoàn hồn lại được. Ngày hôm qua khi anh còn chưa tỉnh em đều ở đây trông chừng anh, biết anh đã qua cơn nguy hiểm rồi em mới yên tâm được chút. Nếu không phải quay về chuẩn bị chút thức ăn cho anh thì em đã ở đây luôn với anh rồi.”

Bùi Minh ngượng ngùng gãi đầu: “Phiền cô rồi.”

“Nói gì vậy, nghe xa lạ quá!” Phương Phương hờn dỗi liếc cậu một cái, bắt đầu lôi mấy thứ gì đó ra “Em đặc biệt hầm canh gà cho anh, còn có điểm tâm, anh ăn tạm mấy thứ này trước đi. Còn nhà cửa thì anh cứ yên tâm, em đã khóa lại kỹ càng rồi. Đúng rồi, quần áo của anh, hôm qua em đã thay anh giặt sạch rồi, còn đây là em mang từ nhà anh vào, quần áo, giày, còn có vận dụng hàng ngày, bác sĩ nói anh còn phải ở lại đây vài ngày nữa.” Nói xong liền quay người hướng đến tủ quần áo.

Bùi Minh sợ tới mức mặt trắng bệch, nhanh gọi lại: “Phương Phương, cô làm gì vậy?”

Phương Phương kỳ quái quay đầu lại: “Treo quần áo lên, sao vậy?”

“A, không không không ~~ không cần. Cô cứ để đây được rồi. Phương phương a, cô lại đây ngồi đi! Hắc hắc ~~ chúng ta trò chuyện.” Bùi Minh như sủng tiểu liên, phụt một cái đã nhảy xuống, đứng chắn trước mặt Phương Phương, lo lắng mỉm cười.

Phương Phương cười nhẹ: “Anh nhìn anh kìa, gấp cái gì? Để em treo quần áo lên trước không được sao? Thật là.” Nói xong tay đã đặt trên cửa tủ. Bùi Minh lo sợ rút mồ hôi, nếu cô ta mở cửa, nhìn thấy Tiểu Thiên Vũ đang *** thì phải làm sao? Cậu nhanh nhẩu chen người chắn trước tủ quần áo “Đừng! Hắc hắc ~~ tôi tự mình làm được rồi! Cô sang bên kia ngồi đi, tôi có lời muốn nói với cô. Thật sự, tôi cảm thấy tôi có thật nhiều chuyện muốn nói!”

“Thật không?” Phương Phương e thẹn nhìn mũi chân mình.

“Thật sự, thật sự! Kỳ thật tôi đã sớm muốn nói ra rồi nhưng mãi vẫn không có cơ hội thích hợp.”

“Ghét quá đi ~~”

Mảnh “thâm tình chân thành” kia làm Bùi Minh nhẹn không được run run vài cái, da gà nổi đầy người. Bất quá có run cũng phải gắng mà chịu đựng, “Đến đến đến, chúng ta sang kia ngồi xuống nói a!” Bùi Minh vừa nói vừa đưa tay giành lại mở quần áo từ tay Phương Phương.

Cửa mở, bác sĩ tiến vào: “Người bệnh đâu? Đây, cậu vẫn còn chưa khỏe hẳn đâu, đừng có đi lung tung! Mau lại đây ngồi để tôi kiểm tra.” Bùi Minh đau khổ thu hai tay trống trơn lại, bác sĩ ơi, anh đến chậm một chút không được sao?

“Nhanh lên, nhanh lên, nghe lời ngồi xuống đi mà!” Phương Phương giúp Bùi Minh trở lại giường, bác sĩ lấy ống nghe ra chuẩn bị kiểm tra. Bùi Minh trơ mắt nhìn Phương Phương đang bước gần đến tủ.

“Đừng mở!”

Lời còn chưa dứt, Phương Phương đã thành công đại phá cánh cửa. Bùi Minh tuyệt vọng ôm mặt, xong rồi. Thế là hết! Phương Phương kinh ngạc sững sốt trong chốc lát, nhanh chóng khép hờ lại ngăn tủ. Xoay người lại nhìn hai người đang kinh ngạc nhìn mình, xấu hổ cười. Bác sĩ khó hiểu nhìn đôi trai gái: “Sao vậy? Sao lại đừng mở, trong ngăn tủ có gì à?”

“Không không. Không có gì a! Chỉ là tôi tính treo quần áo lên thôi!” Phương Phương hắc hắc cười bắt tay vào việc treo quần áo nhanh như điện giật. Bùi Minh ngược lại mơ hồ, khó hiểu nhìn cô.

Bác sĩ kiểm tra xong thì lại quay đi, Phương Phương nhanh chóng chạy đến đóng chặt cửa phòng rồi lại chạy đến tủ cây mở cửa ra: “Xuất hiện đi, bé con! Em cứ tự hỏi sao anh lại cứ thần thần bí bí, nguyên lai là anh đem nó giấu ở bên trong!”

Nhìn Phương Phương ôm trong tay con chó nhỏ giống Bắc Kinh, Bùi Minh không biết là may mắn hay là uế oải, thờ dài. Phương Phương ôm tiểu Thiên Vũ yêu thích đến không buông tay, ngồi bên cạnh Bùi Minh mà xoa xoa mõ lông xù trắng bông ấy: “Con chó nhỏ của anh bây giờ rất nổi tiếng trong khu nhà của chúng ta đấy! Tất cả mọi người đều nói con chó nhỏ mới là người cứu anh một mạng, đừng cảm, thông minh lại trung thành, ngay cả chó nghiệp vụ so ra cũng không bằng nó! Bùi Minh a, có con chó nhỏ này là phần phúc của anh đấy! Đúng hay không a, bé ngoan?” Phương Phương dùng tay nâng Tiểu Thiên Vũ đứng trên chân mình.

Bé ngoan ~~ trên mặt Bùi Minh cùng tiểu Thiên Vũ đều là một mảnh tối đen.

Bùi Minh ngồi ở trên giường ăn điểm tâm, Phương Phương đặt Tiểu Thiên trên đùi đút hán ăn thịt bò, nói: “Ăn ngoan nha, đây là thưởng cho em đó. Ngày mai chị sẽ mua xương thịt đến cho em!”

Tiểu Thiên Vũ thực đói bụng, cũng bắt chấp cái gì hình tượng hay không hình tượng, ăn vô cùng hoành tráng. Bùi Minh giương mắt ngó hán, rửa thềm trong miệng: “Ăn ngon ghê nhỉ, coi chừng nghẹn chết bây giờ!”

Phương Phương cười nhìn cậu: “Anh nhìn anh xem, ghen với cả con chó nhỏ!”

Bùi Minh không nói gì nhìn bầu trời, Tiểu Thiên Vũ hự hự cười.

“Đúng rồi, anh không phải nói có thật nhiều chuyện muốn nói với em sao? Anh nói đi.....” Xấu hổ cúi đầu, Phương Phương cật lực vuốt ve cổ Tiểu Thiên Vũ. Tiểu Thiên Vũ trừng mắt nhìn Bùi Minh, đúng vậy, nói đi! Tôi xem cậu sẽ nói cái gì! Bùi Minh cứng họng, tôi nói cái gì? Tôi nào biết nói cái gì a?

“Kỳ thật..... Cái kia..... Chính là..... Tôi là nói.....Cô có mua bảo hiểm không?”

Yên tĩnh. Ngoài cửa sổ, quạ đen bay qua hai ba con.

Rốt cuộc cũng về nhà! Bùi Minh bước chân vào ngôi nhà thân yêu của mình, được bầu không khí hạnh phúc vây quanh khiến hốc mắt rất nhanh đã ướt át. Ở bệnh viện mấy ngày nay thật không phải là những ngày dành cho con người mà, mỗi ngày bị Phương Phương tràn ngập tình yêu mà hầm canh nấu cháo, cái này tạm thời không bàn tới đi, điểm chết người chính là Tiểu Thiên Vũ đúng giờ mỗi ngày canh giữ ở cửa nhà Phương Phương, cùng nàng đến bệnh viện.

Mỗi ngày đều bị Tiểu Thiên Vũ phùng man trộn mắt canh chừng rồi còn bị ánh mắt quan tâm nồng nàn của Phương Phương chiếu tướng, tư vị này khổ còn hơn cả chết a!

Cuối cùng cũng được giải thoát a! Bùi Minh nằm trên sofa, thoải mái thở ra. Tiểu Thiên Vũ lủi thủi ngã đầu lên ngực Bùi Minh: “Lúc này có thể dễ chịu rồi phải không? Mấy ngày nay bị cô vợ nhỏ kia chăm sóc tận tình như thế. Hắc hắc! Nghĩ mà phát ham chứ gì? Bùi Bùi, không phải cậu định để người ta cầu hôn xong rồi rước đi luôn chứ?”

Bùi Minh gối hai tay sau đầu, cười nhẹ mà nhìn trần nhà: “Cậu nghĩ sao? Tôi ngay cả hôn còn bị lấy đi nữa là. Tôi nghĩ không biết lấy vợ thì có tốn nhiều tiền không? Bất quá, tính thế nào cũng có lợi, nuôi vợ so ra nuôi một con cún vẫn tốt hơn nhiều. Có người khi tôi khát thì rót nước, đói bụng thì nấu cơm, không chọc tôi giận cũng không gây phiền toái cho tôi. Tối buổi tối.....”

“Bùi Minh!”

Bị một tiếng quát này làm giật mình, Bùi Minh ngẩng đầu nhìn Tiểu Thiên Vũ. Đứng trên ***g ngực cậu, Tiểu Thiên Vũ đứng thẳng bốn chân, cái đuôi nhỏ cũng dựng thẳng, lông quanh thân cũng xù cả lên. Đôi mắt đen to bắn ra tia nhìn tức giận nhìn chằm chằm vào cậu, răng nghiến răng rắc. Bùi Minh không tự giác rụt lui về phía sau: “Cậu, cậu bị sao vậy?” Chỉ đùa một chút thôi, cậu không đến mức cắn tôi chứ? Nghe nói gần đây vắc-xin phòng bệnh của chó có chút thoái hóa!

Chậm rãi rũ bộ lông xuống, cái đuôi cũng buông thông, đầu cũng dần dần gục xuống. Tiểu Thiên Vũ ủ rũ nhìn ngực Bùi Minh: “Bùi Bùi, tôi thích cậu.”

A? Bùi Minh bị chấn động mạnh mẽ, lập tức ngồi dậy, Tiểu Thiên Vũ thiếu chút nữa bị hất ngã xuống đất. Bùi Minh nắm lấy hán, lắp bắp hỏi lại: “Cậu nói cái gì? Cậu nói lại lần nữa xem!”

Tiểu Thiên Vũ cúi đầu, như kẻ thất thủ, muốn giết để làm thịt chó thì cứ tự nhiên mà ra tay! Hôm nay ông đây không sợ gì sắt.

“Tôi biết tôi nói lời này cậu có thể không tiếp thu được, bộ dạng hiện tại của tôi không cách nào có thể khiến cậu tin tưởng cả. Cậu nếu cảm thấy buồn cười, coi như tôi đang kể chuyện cười cho cậu giải khuây đi! Tôi tự biết tôi không có tư cách mà..... Ô ô ô ~” Tiểu Thiên Vũ bị những xúc cảm trong lòng chi phối, khiến đầu óc rối cả lên.

“Hãy bớt nói nhảm đi! Tôi hỏi cậu lúc này cậu nói cái gì?” Bùi Minh trừng mắt nhìn, tiện tay bóp luôn cổ hần. Hai chân trước của Tiểu Thiên Vũ liều mạng quào tay Bùi Minh, nhẹ chút a, đừng nổi điên mà!

“Tôi, tôi nói cái gì?”

“Cậu nói cậu không có nói?”

“Tôi nói, tôi nói..... Chúng ta có phải hay không nên nấu cơm?”

“Tiểu Thiên Vũ!”

Bị chọc đến tức giận, Bùi Minh không kiêng nể gì, đem Tiểu Thiên Vũ đè lên bàn, phần nộ mà nhỏ lông hần, Tiểu Thiên Vũ gào khóc thảm thiết: “Bùi Bùi! Bùi Bùi, tôi thật sự! Ô ô ô

tôi thật sự thích cậu.”

Bùi Minh thở hắt ra, nhìn Tiểu Thiên Vũ đáng thương nằm dài trên bàn, hít hít mũi, chậm rãi phủ đi móng dính trên tay. Thích thì thích đi! Đồ tồi, nói ra khó đến như vậy sao?

Toilet, trong bồn tắm lớn, hơi nước nghi ngút, ở bệnh viện chưa bao giờ có thể thoải mái mà tắm rửa, hiện tại Bùi Minh thư thả ngâm mình trong làn nước ấm, khói nóng nhẹ bay ra từ trong nước, đốt nóng mặt Bùi Minh, cậu lại lấy tay xoa xoa gương mặt đã đỏ bừng của mình.

Bùi Bùi, tôi thích cậu.

Bùi Minh nhin không được, khoe miệng cong lên, mặt con chó nhỏ nhìn không ra biểu tình gì, nếu là gương mặt của Tiểu Thiên Vũ..... Bùi Minh bỗng nhiên thấy có chút mất mát, nghe từ miệng một con con chó mấy lời này, một chút cũng không lãng mạn, lại còn phải dùng vũ lực mà bắt ép nữa chứ, Tiểu Thiên Vũ, cậu có biết hay không tôi muốn thiên cậu! Bùi Minh hung tợn lấy tay làm ra tư thế cắt cắt thứ gì đó, khiến Tiểu Thiên Vũ vừa mới ló đầu vào sợ tới mức lại lúi đầu về.

“Cậu vô đây làm gì? Không thấy tôi đang tắm sao?” Bùi Minh tức giận thu tay về. Tiểu Thiên Vũ nấp ở phía sau cửa, hé ra một con mắt nhìn Bùi Minh: “Thấy, cho nên mới nghĩ muốn giúp cậu chà lưng.”

Hô! Trên mặt đỏ như quả cà chua, Bùi Minh bỗng nhiên cảm thấy bầu không khí chung quanh trở nên nóng lên, hô hấp cũng thực khó khăn.”Chà, chà chà lưng gì chứ! Dùng móng vuốt chó của cậu à?”

Tiểu Thiên Vũ chậm rãi tiến vào: “Ai nói tôi không làm được, cậu thử xem sẽ biết.”

Nhìn thấy Tiểu Thiên Vũ thật cẩn thận đặt chân lên thành bồn tắm, như người diễn xiếc đi trên dây, rồi lại dựa vào người Bùi Minh. Làn nước trong suốt một chút cũng không che dấu được thân thể của Bùi Minh, thân mình trắng như tuyết, đôi chân thon dài, vì chiết xạ của bề mặt nước lại càng khiến chúng xinh đẹp động lòng người hơn. Tiểu Thiên Vũ lão đảo đứng, mắt ngó đăm đăm. Đột nhiên, cổ bị Bùi Minh nhéo, Tiểu Thiên Vũ quát to một tiếng, bị ấn vào trong nước.

Nhất thời bọt nước văng khắp nơi, Tiểu Thiên Vũ giãy dựa trời lên, Bùi Minh vui vẻ cười lại ấn hần xuống. Một người một cầu ở bồn tắm lớn nghịch nước, vui cười âm ỉ. Tiểu Thiên Vũ lấy hai chân trước hất nước lên cao, bọt nước bắn vào mặt Bùi Minh. Bùi Minh kêu to, dùng hai tay che đi tầm mắt để nước không vào khoe mắt. Trong nước, Tiểu Thiên Vũ lau bọt nước, nhìn thấy hai tay mình.

“Bùi Bùi.....” âm thanh Tiểu Thiên Vũ có chút run rẩy.

“Sao vậy?” Bùi Minh tức giận dùng sức phun ra mấy ngụm nước do vô ý đã tràn vào miệng.Đột nhiên, thân mình bị một đôi cánh tay mạnh ôm vào trong lòng, Bùi Minh kinh ngạc trừng mắt nhìn: “Thiên Vũ ~” một đôi môi nóng rực hôn xuống. “Ồ ~” mạnh mẽ mút vào, răng cũng bị liếm qua, đầu lưỡi xông vào không kiêng nể gì mà càn quét trong khoang miệng. Lưỡi của bản thân bị quấn lấy, được dẫn dắt vào vòm miệng của đối phương, cắn mút, giống như đó là mỹ vị có một không hai trên đời.

Đầu có chút choáng váng, thân mình cũng có chút mềm oặt đi. Cũng không phải lần đầu tiên hôn môi, chỉ là lúc này, cảm giác này rất lạ. Tim đập càng mạnh, máu càng nóng, còn có sự ngọt ngào ấm áp gì đó rất

vào. Bùi Minh vòng đôi tay này giờ vẫn rảnh rỗi của mình sang cổ Tiểu Thiên Vũ, cả người hoàn toàn dựa vào vòm ngực của hắn.

Dùng sức vuốt ve làn da mềm mại của người trong lòng, Tiểu Thiên Vũ bị cảm giác sung sướng làm đầu óc choáng váng. Môi Bùi Minh mềm mại ngọt ngào, mút càng chặt trong lòng càng nhộn nhạo. Dùng sức mà mút, đầu lưỡi vói vào thật sâu, hận không thể đem cậu tươi sống ăn vào trong bụng mới đỡ cơn khát thèm.

Môi chuyển dần xuống ngực, Tiểu Thiên Vũ không quan tâm hết thấy, nhiệt liệt hôn và hôn. Bùi Minh dùng đầu óc choáng váng đến mức thở dốc, hai tay vẫn cố chống lên thành bồn tắm mới miễn cưỡng trụ lấy thân thể, không để cả hai cùng ngã vào trong nước. Làn nước trong suốt lần nữa phơi bày mọi thứ, đem phần ửng vô cùng tự nhiên của ai đẩy khoe ra, phần thân dưới của Bùi Minh bị một thứ vừa to vừa nóng nào đó quấy nhiễu.

Rầm một tiếng, Bùi Minh thất kinh chạy ra khỏi bồn tắm lớn. Chỉ còn lại Tiểu Thiên Vũ vẫn đắm chìm trong xúc động, sau một lát mới có thể thoát ra rồi ngáy ngồ cười.

7. Chương 7

Tiểu Thiên Vũ lau khô thân thể, rón ra rón rén bước ra khỏi phòng tắm. Phòng khách mở đèn sáng trưng, màn cửa thì buông rũ kín mít trong khi phòng ngủ lại tối om, một chút âm thanh đều không có. “Bùi Bùi ~” chợt dạ gọi một tiếng, trong phòng ngủ khê truyền ra một tiếng “Hứ”, Tiểu Thiên Vũ liềm liềm môi, chậm rãi tiêu sái đi vào.

Trên giường, trong chăn, Bùi Minh ôm tâm tình hoảng loạn mà nằm. Cho dù không ăn qua thịt heo nhưng cũng thấy qua heo chạy. Hai thằng đàn ông cùng biểu hiện sinh lý kia, chẳng có gì mới lạ cả, ít nhiều gì cậu cũng hiểu sơ sơ. Chỉ là không ngờ có ngày bản thân lại được trải nghiệm thực tiễn như vậy, không phải là hối hận, nhưng có chút bối rối. Bùi Minh cắn môi, càng chôn sâu trong chăn hơn.

Bỗng nhiên, góc chăn phía chân bị xốc lên, một đôi tay mò vào, bắt lấy chân cậu, nhẹ nhàng vuốt ve, dịu dàng vỗ về chơi đùa khiến cậu như thấy có dòng điện chạy thẳng từ đầu ngón chân lên đến đại não rồi lại quay về tìm khiến trái tim non nớt cứ run bần bật một cách khó hiểu. Bùi Minh chợt giật mình, làn môi ướt át nào đấy đang lả lướt xung quanh vùng mắt cá chân cậu.

Biết hắn theo chăn ngằm mò vào, Bùi Minh ảo não phát hiện bản thân lại đang khản trương đến mức hơi thở rối loạn không đều. Nằm thẳng đờ không một chút khí lực, tựa hồ đang chờ mong được vuốt ve ôm ấp. Cảm giác được cơ thể kia đang từng chút một bao trùm lấy mình trong bóng tối, Bùi Minh sống chết cố cắn môi mới miễn cưỡng nhịn không kêu ra tiếng.

Trong chăn giăng đầy hơi thở ấm áp của Bùi Minh cộng thêm mùi hương tắm khi nãy. Ai đấy chậm rãi bò lên, tách đôi chân thon dài kia ra, nhẹ nhàng đem nó quấn qua hông mình. Tinh tế vuốt ve, Tiểu Thiên Vũ thỉnh thoảng lại dùng đầu lưỡi liềm mỏng da non mềm bên trong đùi ấy. Bùi Minh nhịn không được hừ ra tiếng. Quá đáng thật! Mọi hành sự đều giấu kín trong chăn, cũng bởi tại như thế mà càng thêm kích thích mãnh liệt, khiến cậu không tự chủ được càng dang hai chân rộng hơn, tay cậu chặt xuống drap giường, cố chống đỡ cơ thể đang bị tấn công dồn dập. Vùng đất bí ẩn được bao bọc bởi một lớp vải mềm, cậu ta mặc quần lót khi nào nhỉ? Tiểu Thiên Vũ cúi mặt vào đó, dùng chóp mũi hít hà dụng chạm phần đã nhô cao. Nơi ấy tựa hồ đã chịu không nổi, run rẩy đến đáng thương. Gần thật, vươn đầu lưỡi ra là có thể chạm vào. Nếu chạm vào thì sẽ có vị gì? Tiểu Thiên Vũ tuôn mồ hôi như mưa, trong chăn nóng quá lại thiếu không khí nữa!

“Ồ ~” Bùi Minh đột nhiên mở to hai mắt, hai tay gắt gao che miệng lại. Sao..... Sao lại thế này? Ấm ả, nóng nóng, giữa hai chân như đang bị thứ gì mềm mại ấm áp trêu đùa. Chiếc quần lót mỏng manh tội nghiệp đã ướt đầm, thứ cảm giác mãnh liệt này có thể khiến người ta phát điên a! Bùi Minh thở dồn dập, nhẩn nại không được đành nức nở chui ra khỏi chăn.

Bùi Minh nhanh lói đầu tên đầu sỏ kia ra, bất chấp hoàn cảnh mà định giáo huấn hần nhưng đôi môi không ngoan ngoãn đã khô khát kia lại chớp thời cơ kiếm tìm bạn đồng hành. Thân thể như đang bị thiêu đốt lại gắt gao quần lấy nhau, trút vội những cơn mưa hôn mãnh liệt xuống. Đầu lưỡi bị hần tinh tế mút lấy, răng môi cũng được cẩn thận liếm cắn. Bùi Minh choáng váng đầu óc, vòng hai tay qua cổ hần, không ý thức được gì khác nữa, thậm chí cứ như vậy hôn nhau là tốt rồi.

Tiểu Thiên Vũ ồ ồ thở, hai tay ôm lấy mặt Bùi Minh “Bùi Bùi, tôi thích cậu. Tôi muốn cậu, muốn từ rất lâu rồi. Nói cho tôi biết, cậu cũng thích tôi. Nói đi, nói cho tôi biết!”

Bùi Minh hé môi thở mạnh, nhìn đôi mắt sáng lấp lánh trong bóng tối của hần.

“Nói đi, nói cho tôi biết đi.” Tiểu Thiên Vũ đặt những nụ hôn khê lên bờ môi của cậu, càng siết chặt cậu vào lòng hơn, mạnh mẽ đến nỗi Bùi Minh không thể thở, làm cậu tức tối cắn tai hần. Ghé vào tai hần mà mắng: “Đồ tồi, nếu không thích cậu thì tôi đã sớm đem cậu đi hầm canh rồi! A ~”

Cơ thể trắng trẻo mềm mịn bị kiềm chặt dưới thân Tiểu Thiên Vũ, môi hần say mê trải những nụ hôn ngọt ngào từ cổ rồi sang vai cậu, mỗi một tác da thịt trên thân thể say lòng người này đều được hần dùng môi vuốt ve, càng lúc càng nhanh, càng ngày càng điên cuồng. Bùi Minh cắn chặt môi, cào tay vào drap dày, thở dốc không ngừng. Hai khóa châu trên ngực bị vân về bởi hàng răng đều đến sưng đỏ. Có chút đau, có chút nóng, nhưng lại càng muốn nhiều hơn nữa. Quần lót đã thấm ướt, hiện tại còn bị bàn tay hư hỏng nào đó sờ nắn, chậm rãi mân mê. Vết một cái quần lót đã bị kéo xuống dưới, lơ lửng trên đùi.

Lại vệt thêm một cái, cái quần mất tiêu luôn, hạ thân sưng đau được vòm miệng ẩm ướt xoa dịu, đầu lưỡi trơn mềm tỉ mỉ liếm nhẹ. Như đang mút lấy thực phẩm cực mỹ trên đời, Tiểu Thiên Vũ không thỏa mãn mà vùi cả đầu vào giữa hai chân Bùi Minh. Nặng nhọc hít thở từng hơi, Bùi Minh tựa như kẻ đang chèo thuyền lại không may bị những cơn sóng dồi dập.

Không được không được, muốn bùng nổ quá! Bùi Minh căng người chờ đợi giây phút thăng hoa bay bổng kia đến.

Nhưng, trong nháy mắt, hàng loạt các động tác nóng bỏng mê đắm lòng người lại ngừng hẳn. Không thể phát tiết được, Bùi Minh khó chịu lắc lắc thân mình, nhanh lên! Đồ khốn kia muốn làm mình ghen chết hay sao?

“Thiên Vũ ~ ư ư a ~” rên rỉ mời gọi vẫn là vô ích, Bùi Minh không có biện pháp nào hơn đành mở mắt nhìn, kết quả là:

Không phải người.

Cún đáng yêu khốn khổ Tiểu Thiên Vũ đưa cặp mắt bi thương về phía Bùi Minh, chậm rãi đem móng vuốt buồn bã mà nhét vào miệng: “Không phải tôi cố ý, thực không phải do tôi cố ý đâu, Bùi Bùi cậu đừng giết tôi!”

Một gào tiếng thảm thiết vang lên, Tiểu Thiên Vũ bị xách cổ ném ra khỏi phòng. Cửa phòng ngủ đóng cái rầm lại, Tiểu Thiên Vũ lần nữa đáp đất ngoạn mục, bốn cẳng chân dang rộng ra bốn phía, khóc không ra nước mắt. Trên giường, Bùi Minh bị thương cắn môi trừng mắt liếc trần nhà, đột nhiên lại nện ầm ầm xuống giường, Tiểu Thiên Vũ chết tiệt, cậu mau biến về thành người cho tôi! Cậu khơi mào cho đã rồi lại biến về thành chó, còn tôi thì phải làm sao bây giờ? Tôi giết cậu!

Sáng sớm, Bùi Minh mở mắt thức dậy, đầu có chút choáng váng nặng nề, vô cùng không thoải mái. Cũng khó trách, ôm hận cả một đêm hôm qua trong khi cơn lửa bùng bùng kia không được dập tắt, căn bản không ngủ được bao nhiêu. Thực vậy, hiện tại, còn mang theo chút ai oán.

Cũng không biết tên khốn bị đá ra tối hôm qua thế nào rồi? Lưỡi biếng đứng lên, Bùi Minh vừa mở cửa ra liền thấy con chó nhỏ Tiểu Thiên Vũ đang nằm bẹp dài trên sàn. Vừa nhìn thấy Bùi Minh đi ra, tứ chi Tiểu Thiên Vũ lập tức co lại, hai chân trước ôm lấy đầu, mông chống lên trời, đúng là một tư thế chịu phạt vô cùng hợp thời, chuẩn không cần chỉnh.

“Bùi Bùi ~ tôi sai rồi. Cậu nhẹ tay cho ~”

Màn đêm qua chợt tua lại trong đầu, Bùi Minh hung hăng trừng mắt liếc hắt, gương mặt vì tức mà đỏ như bị nấu chín. Khốn kiếp, đi chết đi! Cậu không thèm quan tâm đến hắt, bước chân vào toilet, xả nước vào bồn tắm, bôi kem đánh răng vào bàn chải. Tiểu Thiên Vũ bị ai nhìn Bùi Minh, biết rõ lỗi lầm sẽ không được tha thứ. Nhưng....nhưng Bùi Bùi a ~~ này thực không phải lỗi của tôi mà!

Bùi Minh tắm mát rửa mặt xong, như trước mặt âm trầm không để ý tới hắt. Tiểu Thiên Vũ thật cẩn thận đưa sang mấy mẫu bánh mì nướng, một lọ sữa. Thật ra hắt muốn làm một bữa sáng phong phú, Bùi Minh ăn ngon thì sẽ bớt giận nhưng chó làm gì có tay mà làm, cái móng vuốt nhỏ xíu, muốn chiên trứng cũng không xong chứ đừng mơ đến mấy thứ khác

Người và chó rốt cuộc không phải là một loại sinh vật a!

Bùi Minh cũng không nói không rằng, lạnh lùng nhai nhai nuốt nuốt. Tiểu Thiên Vũ thì dùng hai chân trước kẹp cây quạt giấy quạt cho cậu, lòng đầy bi ai! Lúc này cũng biết cái gì kêu chân chó khác tay người. Ăn no, sắc mặt Bùi Minh cũng dịu đi một chút. Tiểu Thiên Vũ chạy nhanh đến sô pha hồng đầm chân cho cậu.

“Bùi Bùi, đừng giận được không? Muốn đánh muốn phạt tùy cậu, nhưng đừng nói lời nào, tôi đau lòng lắm.” Đáng thương cầu xin lòng khoan dung, Tiểu Thiên Vũ ngưỡng mặt thành khẩn nhìn Bùi Minh.

Bùi Minh cúi mắt nhìn hắt: “Được thôi, chỉ cần từ nay về sau đừng cho tôi thấy cái mặt cậu.”

“Sao được chứ!” Kiên quyết chống lại yêu cầu không thỏa đáng, Tiểu Thiên Vũ lắc đầu kịch liệt: “Bùi Bùi a, chuyện tối qua cũng không phải tôi cố tình, cậu chịu khổ sở chẳng lẽ tôi lại dễ chịu sao? Tôi đến mức..... Ai u!” Bùi Minh mặt mày đỏ bừng đánh vào đầu hắt. Khốn kiếp, cậu còn dám nói!

Tiểu Thiên Vũ bị thương ngồi trên sô pha, tự ngồi nhổ lông đuôi mình. Bùi Bùi nói, nhổ không đến năm mươi cọng, sẽ không nói chuyện với hắt! Dù sao lông chó cũng không có tác dụng gì.

Nhỏ một cọng lại run run, nhổ thêm một cọng lại thắm rửa trong đầu: trông trời trông đất trong mây, trông cho tới một đêm xuân cùng người vậy mà cũng làm hỏng! Lần sau thì phải đợi đến khi nào mới được?

Mẹ nó, mình đã chọc tới ai mà lại bị biến thành như vậy chứ, nếu để ông đây biết là ai hại ông thành như vậy, ông sẽ chém hắt ra làm tám khúc rồi đem đi nuôi chim! Ai u

~~***

“Ách xì! Ách xì!” Trong bóng đêm, một thiếu niên tuấn tú vô biên vận y phục cực kỳ hoa lệ khác thường đứng ở bên đường không ngừng hắt xì, chân tay luống cuống, mắt đỏ, mũi sưng. Chưa từng bị hắt xì như vậy, ngay cả hơi cũng chẳng còn, rốt cuộc là bị làm sao vậy?

“Ách xì!”

Thiếu niên ngồi xuống ven đường, xoa chiếc mũi đã ửng đỏ, trong mắt ngập đầy lệ quang, vụn hắt xì hơi này đúng là khó đón nhận mà.

Lấy chiếc lọ ngọc nhỏ từ trong ngực ra nhìn, bị ai thở dài. Cái lọ thì tìm được rồi, nhưng Phù li hoá hình thủy thì không còn một giọt. Thứ này chỉ có thể dùng Phù li tiên thảo ở dao trì mới ngao thành được, đồng thời cũng là thứ được tối trọng yếu.

Hiện tại đã đánh mất, không nói đến là do sư tổ dùng hết củi kiếm ba năm đốt trong một giờ luyện thành, nếu hoá hình thủy bị người thế gian hút đi, chỉ sợ sẽ xảy ra một trận đại hỗn loạn, đến lúc đó sẽ không đơn giản quỳ trước mặt sư tổ lĩnh phạt, chỉ sợ bao nhiêu đó đạo hạnh cũng không đủ mà chịu! Không được, phải nhanh tìm được bảo bối, trước khi bị sư tổ phát hiện.

Thiếu niên bật đứng dậy, giơ cao Phù li tiên thảo vừa xin ở dao trì kia lên cao. Biển người mờ mịt, muốn tìm phù li hoá hình thủy đúng là chuyện gian nan, đành phải dựa vào phù li tiên thảo, thứ đồng loại với nó, dẫn dụ tính khí giống nhau. Có thứ này gọi về, phù li thủy nhất định sẽ tìm được.

Mặt ánh sáng chậm rãi tỏa ra xung quanh thiếu niên, đó là tinh quang trong suốt, nhu hòa tôn quý. Trong ánh hào quang, thiếu niên mày kiếm mất mất sáng phát nhẹ tay áo: “Phù li phù li, mau mau dùng linh quang của người, chỉ cho ta phương hướng.”

Ngọn cỏ bé nhỏ trong tay thiếu niên hơi hơi lay động, dần dần phát ra ánh sáng lam nhạt.

Bùi Minh tựa vào sofa xem TV, Tiểu Thiên Vũ kê đầu lên chân cậu híp mắt nhìn TV, trộm dùng móng vuốt vuốt ve đùi Bùi Minh. Rốt cuộc Bùi Minh vẫn đau lòng, không nhẫn tâm để hấn nhổ hết lông. Được dựa vào cậu như bây giờ, tay Bùi Minh nhẹ nhàng xoa cổ hấn, thực hạnh phúc a!

Tiểu Thiên Vũ bỗng thấy lòng rối loạn, mạnh đứng lên. Không tốt, cảm giác cả người như phình to, trong tai vù vù tiếng gió, tim đập nhanh từng hồi. Bùi Minh cũng nhìn ra cả người Tiểu Thiên Vũ đang run rẩy, không chờ cậu nói được gì, Tiểu Thiên Vũ nháy mắt liền biến thành người nhưng một giây sau lại biến thành bộ dạng lông lá kia. Tựa như ma quang ảo ảnh, trong vài giây ngắn ngủi biến hóa khiến Bùi Minh trợn mắt há hốc mồm chứng kiến, Tiểu Thiên Vũ cứ biến biến như thế được ba bốn lần, rốt cuộc lại biến trở về thành con chó nhỏ, Tiểu Thiên Vũ mệt mỏi nằm rũ trên sofa, mồ hôi đầm đìa thở phì phò. Lông mao cả người đều bị mồ hôi làm ướt đầm, nhớp nháp khó chịu.

Bùi Minh thoát khỏi cơn kinh hãi, bối rối vuốt ve Tiểu Thiên Vũ: “Thiên Vũ, Thiên Vũ! Cậu sao rồi? Cuối cùng là đang xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Thiên Vũ uể oải đáp: “Bùi Bùi, tôi không thoải mái.”

Bùi Minh đau lòng gật gật đầu: “Tôi biết tôi biết, đừng nói nữa, cậu hãy nghỉ ngơi đi.”

Trời ạ, đây là làm sao vậy? Bị biến đổi như thế ai chịu nổi a!

8. Chương 8

“Cậu thấy không khỏe ở đâu? Sao lại bị biến tới biến lui, trước kia đâu có như vậy?” Bùi Minh nhẹ nhàng ôm chó con vào người, đau lòng vuốt ve. Tiểu Thiên Vũ híp mắt hừ hừ, vừa rồi bị như thế quả là rất mệt nhưng bây giờ được Bùi Minh ôm như thế cũng đỡ hơn nhiều rồi. Chuông cửa bỗng nhiên vang lên, Bùi Minh sững sốt một chút, đặt Tiểu Thiên Vũ xuống sofa, xoay người đi mở cửa. Cửa mở, Phương Phương tươi cười khả ái đứng sẵn: “Sao vậy, gặp em không vui à? Thật là, em vất vả chăm sóc anh ở bệnh viện, nay anh lại qua sông đoạn cầu!”

“Làm gì có chuyện đó chứ!” Bùi Minh cười khổ, lấy thân ngăn lối vào, cân nhắc nên như thế nào đuổi vị đại tiểu thư này đi.

“Còn nói không phải, không muốn mời em vô nhà sao?” Phương Phương hờn dỗi liếc cậu, cố chen chân vào nhà. Đặt một bao thức ăn lên bàn, nhẹ giọng nói: “Em mang chút thức ăn qua cho anh lót dạ, anh mới ra viện phải bồi dưỡng thật tốt.”

Liếc mắt nhìn đến Tiểu Thiên Vũ trên sofa, nhanh đi tới ôm lấy chó con: “Chó ngoan, sao em chạy mồ hôi nhiều vậy? Ủa, em nhớ chó thường lấy lưỡi liếm lông mình lắm mà.” Nói xong, Bùi Minh cùng Tiểu Thiên Vũ nhất thời sững sốt.

Tiểu Thiên Vũ lập tức liền thè lưỡi ra liếm mình, vừa liếm vừa thở hồng hộc.

Bùi Minh trợn mắt nhìn rồi nhanh nhẩu nói “Đó không phải mồ hôi mà là nước dơ, cô đừng bế nó, tôi đang chuẩn bị đem nó đi tắm!” Nói xong vội nhanh tay giành lấy Tiểu Thiên Vũ.

Phương Phương cười: “Anh mau ăn mấy thứ em mang qua đi, để em tắm cho nó cũng được.” Nói xong lập tức hướng đến phòng tắm. Không thể được! Bị cô ta xoa nắn, đồ tòi Tiểu Thiên Vũ kia sẽ lập tức hiện hình cho coi!

“Không cần không cần ~”

“Ai nha, đừng khách sáo mà ~”

“Không phải khách sáo ~”

Bùi Minh tâm hoảng ý loạn giằng lấy, Phương Phương cũng bưng bình không buông tay. Tiểu Thiên Vũ thì trợn mắt trắng dã. Đột nhiên, Tiểu Thiên Vũ dùng sức trừng mắt nhìn Bùi Minh, hai chân trước liều mạng giãy dụa, cả người đều run lên. Không tốt! Hắn muốn biến thân! Bùi Minh bị dọa đến nổi mặt mũi trắng bệch, nhưng cái khó ló cái khôn, một phen đoạt được Tiểu Thiên Vũ ném lên sô pha, xoay tay ôm lấy Phương Phương còn đang sững sờ.

Phương Phương vừa mừng vừa lo lắng: “Bùi Minh, anh sao vậy?”

“Đừng cử động! Để tôi ôm cô một lúc.” Bùi Minh lắp bắp nói, mắt lại dán chặt vào Tiểu Thiên Vũ đã biến thành người, trần trụi nằm trên sô pha. Liều mạng nháy mắt ra hiệu cho Tiểu Thiên Vũ trốn mau, Tiểu Thiên Vũ lặng lẽ đứng lên đi vào phòng ngủ. Nếu để vị tiểu thư này nhìn thấy thì chẳng biết phải thế nào?

“Bùi Minh, em cảm động quá! Người ta vẫn luôn thích anh, anh thật sự cũng thích người ta sao?” Phương Phương vòng hai tay qua cổ Bùi Minh làm nũng. Bùi Minh cứng họng đáp không được.

Đã đi được đến cửa phòng ngủ, nghe thấy mấy lời này, Tiểu Thiên Vũ nhịn không được quay đầu nhìn. Bùi Minh nghiêng răng nghiêng lợi hướng về phía hắn quát mấy câu không thành tiếng: còn không mau cút vào trông, nếu không phải vì cậu thì tôi đâu lâm vào hoàn cảnh này!

Tiểu Thiên Vũ hình như hiểu được, khoa tay múa chân, há mồm đáp trả: bởi vì tôi mà cậu ôm cô ta chặt như vậy sao? Cậu ôm đủ chưa hả?

Phương Phương cảm thấy có điểm không đúng, Bùi Minh dường như đang làm gì đó sau lưng mình. “Anh sao vậy?”

Vừa định xoay người lại nhìn...Bùi Minh cuống cuồng giữ lấy mặt cô, hôn xuống “Tôi thích cô”

Tiểu Thiên Vũ nhất thời giống như cá mắc câu, há mồm trợn mắt ngó cậu, không thể động đậy. Phương Phương kích động, ôm cổ Bùi Minh chặt hơn, phần kích hôn lại.

Bất đắc dĩ mới phải dùng hạ sách này, không biết trước được hậu quả nó sẽ thế nào, nhưng có một chuyện hết sức rõ ràng chính là gương mặt trở như cột cờ giữa trời của kẻ gây họa: tôi xã thân hi sinh như vậy là vì ai hả? Bùi Minh tử thân đến mức nước mắt cũng ứa ra rồi lại nhanh chóng lau đi, mẹ nó, sao mình lại phải làm cái chuyện mất mặt vậy hả trời?Kéo cả người đã mềm nhũn ra của Phương Phương đến bậu cửa, trong giây phút hôn nồng nhiệt, Phương Phương cố nói vài lời tạm biệt: “Nhưng..... Ô ~~ em hơi bị kích động một chút..... Cho nên chúng ta..... Ô ô ~~ ngày mai gặp.”

Tổng được Phương Phương đi, nhanh chóng đóng cửa lại, Bùi Minh tựa vào cửa há mồm thở dốc. Ngoài cửa, Phương Phương vẫn đang kích động thét chói tai.

Vượt đôi môi đã sưng vù của mình, Bùi Minh xấu hổ nhìn kẻ đã đứng như trời trồng kia. Tên kia chẳng những không cảm kích, còn trưng ra bộ mặt bi thương cho cậu xem. Gì chứ! Cậu có lương tâm không hả?

Tôi là vì che giấu cho cậu mới làm vậy, nếu không vì thế thì đừng có mơ tôi làm thế! Tôi căn bản không hề tự nguyện!Bùi Minh thầm biện giải lý lẽ cho hành động của mình, tự nhủ rằng bản thân hoàn toàn làm đúng nhưng khi nhìn vào đôi mắt ướt ươn của ai kia thì cậu lại thấy xót xa, gãi đầu, Bùi Minh ném bộ đồ ngủ gần đó cho hắn: “Mặc vào đi, xấu chết được.”

“Cậu chưa bao giờ nói thích tôi, cũng chưa khi nào hôn tôi.” Từ cao nhìn xuống Bùi Minh, trên mặt Tiểu Thiên Vũ viết hai chữ to đùng: GHEN TỶ.

Bùi Minh oán hận đá hắn một cước: “Đồ khốn! Cậu nghĩ rằng tôi và cậu cái kia là tình nguyện sao! Nếu không phải vì cậu cái kia ~~ cậu còn muốn tôi thế nào?”

“Tôi muốn cậu lấy lại hết thấy mấy hành động lúc nãy trả về cho tôi!”

Người cậu bị giật mạnh, được vòm ngực rộng lớn vây lấy, nụ hôn dữ dội cũng trút xuống như cuồng phong, môi bị cắn nát đến đau rát, đầu lưỡi như chẳng còn cảm thấy gì được, đôi tay trên lưng kia cũng siết lấy đây chiếm hữu.

Đồ khốn, cậu định đem tôi ăn sạch sẽ luôn sao? Quên đi. Nhưng nhìn hắn phát điên như thế cũng có chút thỏa dạ.

Đôi môi nóng rực hôn dọc từ môi xuống cổ, một tay của hắn đã vói vào quần Bùi Minh, tay còn lại mạnh mẽ vuốt ve lưng cậu, chiếc áo ngủ cậu vừa ném sang cho hắn đã bị hắn vứt xuống đất, toàn thân trên dưới người hắn nóng đến dọa người. Bùi Minh ra sức lấy hơi thở ra, ôm lấy thắt lưng hắn, chợt người bị nhấc bổng lên, cậu hoảng hốt bám lấy bả vai Tiểu Thiên Vũ, giây tiếp theo thì cậu đã được đặt lên giường, quần áo cũng bị ai đó xé rách. “Tiểu Thiên Vũ! Cậu dừng lại cho tôi! Cậu còn làm càn thì đừng trách tôi chém cậu thành tám khúc quăng vô chảo chiên giòn! Chuyện lần trước..... Ô ~~tôi đã bỏ qua.....A! Buông ra.....đau~~” Bùi Minh tức giận la hét, hai điểm đỏ trên ngực bị hắn dùng răng cắn nát, cậu lại kiên trì nắm kéo tóc hắn lôi ra, nhưng hắn vẫn lì lợm tiếp tục, thậm chí còn càn quấy hơn với việc lột luôn cả quần lót của cậu, đẩy nó xuống đất. Thứ giữa hai chân hắn đã cương cứng, nhất thời cảm nhận được rõ ràng và trần trụi đến thế khiến cậu thấy sợ hãi. Lần trước, cũng là thứ khoái cảm điên cuồng này tập kích cậu lên bờ xuống ruộng, lần này cậu cố cắn chặt răng, quyết không hé môi ra tiếng. Tham lam cắn nát xoa nắn, Tiểu Thiên Vũ cũng có chút lo lắng. Khát vọng ẩn sâu trong thân thể nay bị bức đến mức điên cuồng phát ra, nếu đã không thể chờ được nữa vậy thì trước cứ mang cậu ra mà ăn cho hết, cho sạch rồi hẵng tính tiếp, đồng thời cũng ngăn chặn được một số việc ngoài ý muốn.

Bùi Minh ngưỡng mặt nằm, siết lấy drap giường, nước nở khóc, chỗ phía dưới kia được đầu lưỡi ẩm áp bao bọc, nâng niu, thoải mái muốn khóc. Oa ~~ cái gì vậy! Bị cơn đau phía sau dọa cho sợ, Bùi Minh lại giãy giụa, như có thứ gì nhỏ nhỏ đang khuấy động lõi vào bên dưới, nó không ngừng chuyển động, làm cậu vừa đau vừa nhột!

“Buông tay, buông tay, không được! A ~~” lõi vào đã được thêm vào một ngón tay, hắn còn vô sỉ xoay tròn tay mà xoa nắn vách thành nữa chứ, lại còn thoa nước bọt lên đó. Thứ cảm giác vừa đau đớn vừa tê dại này đúng là giết người mà, cậu sắp chịu không nổi nữa rồi. Đột nhiên, bàn tay đang xoa nắn thứ phía trước được buông ra, ngón tay trong lõi vào cũng đã li khai. Tất cả kích thích mãnh liệt đột nhiên đều dừng lại, Bùi Minh lập tức thích ứng không kịp, không tự giác nâng thắt lưng lên, hừ một tiếng.

Cơ thể nóng rực đang nằm trong lòng mình, mắt Tiểu Thiên Vũ tràn đầy khát vọng. “Bùi Bùi, tôi muốn cậu!”

“A a a ~~”

Không nghĩ đến sẽ phải đau như vậy, móng tay Bùi Minh cắm sâu vào lưng Tiểu Thiên Vũ. Chân bị nâng cao sang hai bên, lõi vào nhỏ bé phía sau không thể chịu được vật xâm lấn thô to kia. Cố nén không di chuyển, Tiểu Thiên Vũ không ngừng hôn lên gương mặt đầy lệ của Bùi Minh.

“Tôi muốn giết cậu ~~ ô ô ~~ đau ~~”

“Cực cực..... Kiên nhẫn một chút.....cực cực.....”

Tay hắn không ngừng xoa nắn mát xa, miệng cũng liên tục âu yếm khắp người cậu, thử thăm dò một chút. Cả người Bùi Minh đều là mồ hôi, ra sức đẩy hắn ra. Sớm biết sẽ đau như thế thì đã xích hắn lại để khỏi động dục lung tung! Mẹ kiếp, nhẹ một chút!

Tiểu Thiên Vũ cũng không chịu đựng nổi nữa, nơi đó của hắn vốn thô dài, vừa mới đi vào một nửa lại bị kẹp chặt. Người cũng ra đầy mồ hôi, Tiểu Thiên Vũ thở mạnh, cố di chuyển thử. Lõi vào sưng đỏ được mát xa một lúc đã dần thích ứng hơn, chắc đã có thể đi vào được rồi. Cậu bị hắn ôm siết như thế, từng tắc da thịt trên cơ thể đều cảm nhận được kích thích mãnh liệt như sóng đánh vỗ bờ, máu trong người như cũng sôi lên.

Từ từ, tiếng thét vì đau của Bùi Minh đã chuyển thành tiếng rên rỉ vì thỏa mãn. Tiểu Thiên Vũ ngậm nút vành tai Bùi Minh, thì thầm vào tai cậu: “Cực cực à, chỗ đó..... Vù vù ~~ rất nóng, rất mềm.....”

“Đồ khốn..... Hừ ~~ a a a a a a ~~” đột nhiên toàn thân lại bị đánh bật! Tựa như nơi nào đó đang bị thứ gì đó cắm cang sâu vào, mỗi tế bào thần kinh đều cảm nhận một cách mãnh liệt dòng điện đang đi qua. Bùi Minh hoàn toàn bị chôn sâu vào cõi mịt mờ đầy dục vọng, trừ bỏ cảm giác trôi nổi, bập bênh thì không còn cảm nhận được gì nữa, cậu ôm chặt lấy Tiểu Thiên Vũ, mặc kệ việc hắn đang bèn bả ra vào cơ thể cậu, tùy ý để hắn phun trào dòng thác lũ nóng như nham thạch kia vào sâu tận bên trong. Hai cơ thể đắm mồ hôi quấn lấy nhau, Tiểu Thiên Vũ chưa mãn nguyện, tiếp tục trút những nụ hôn của hắn xuống má, môi cậu.

Thứ vừa mới được giải phóng vẫn bưng bưng khí thế, nằm ở giữa nơi tiếp xúc phía dưới của cả hai mà thập thò vào ra, hoàn toàn trái ngược với bộ dáng uể oải của hắn.

“Bùi Bùi, hôn tôi.”

“Tôi cần chết cậu.....” Bùi Minh mở mắt, liếc nhìn Tiểu Thiên Vũ đang cười thỏa mãn.

“Cái miệng phía trên này thôi thì không đủ, hãy dùng luôn cả cái phía dưới mà cần chết tôi!”

“Tôi ~” Bùi Minh xấu hổ, nói không lại tên mặt dày vô liêm vĩ này. Đúng là vô lại!

Bóng đêm qua đi, vầng trăng biếng lười nằm ườn phía chân trời cũng sắp hết việc, chuẩn bị đi nghỉ thì lại có một đôi mắt sáng rực như sao trời đang nhìn mà đánh giá cửa sổ nhà Bùi Minh, ánh sáng của phù li tiên thảo đã hé lộ ra ở đúng ngôi nhà này, nhất định là đang ở đây! Ta nhất định sẽ tìm ra!

Không một tiếng động, thân ảnh nhỏ nhẹ kia phi thân bay lên cửa sổ, ngón tay thon dài dễ dàng mở được khóa cửa.

Trong phòng loáng thoáng truyền đến tiếng thở dốc ồ ồ. Cẩn thận nghe, lại giống như tiếng rên rỉ nức nở. Thiếu niên ngậy ngô gãi đầu, mấy người bên trong đang làm gì? Đã trễ thế này còn không ngủ?

Nhẹ vén bức rèm lên, hé ra một khe nhỏ, trên chiếc giường hỗn độn trong phòng là cảnh xuân vô hạn. Bùi Minh thân đầy mồ hôi quỳ gối trên giường, tựa lưng vào ngực Tiểu Thiên Vũ, người phía sau liên tục đẩy tới, ra ra vào vào, tiếng rên rỉ kèm theo tiếng khóc thoát ra từ cánh môi hồng xinh đẹp, thỉnh thoảng lại bị một đôi môi khác rút cạn lấy mọi tiếng kêu. Thân thể bóng loáng phía trước không ngừng được vuốt ve, hai điểm trên ngực đã sưng đỏ, một chân nâng lên cao, nơi bên dưới đang bị người ngồi sau ra vào mãnh liệt, thỉnh thoảng nơi đó còn chảy ra thứ chất lỏng màu trắng đục. Bức màn phía sau bị thiếu niên kéo ra càng lúc càng rộng, mắt y nhìn như sắp rớt ra đến nơi. Đây là đây là đây là..... Làm cái gì vậy? Người đó hôn miệng người kia, người đó sờ ngực người kia, lại còn ư ư a a..... Oa nha! Đây không phải chuyện tốt để nhìn, không được ngó nữa, phải nhanh nhắm mắt lại chạy đi! Tuy đầu thì gào thét như thế nhưng hành động thì ngược lại, thân thể y cứng đờ, muốn động cũng chẳng động nổi. Vì vậy cứ thế mà nhìn hết mọi thứ đang diễn ra trên giường, tiếng thân thể ma xát ngày lúc càng lớn. Tiểu Thiên Vũ nhẹ nhàng cắn tai Bùi Minh, thấp giọng nói: “Bùi Bùi, tôi biết cậu đang rất khao khát tôi. Kiên nhẫn một chút, để tôi đến thêm vài lần nữa.”

Bùi Minh khóc không ra nước mắt, cậu còn muốn làm thế nào nữa thì mới hết cơn đói khát đây! “Đừng ~~ a!” Đôi tay đang ôm lấy cậu bỗng buông ra, di chuyển đến nắm chặt thắt lưng cậu, mạnh mẽ kéo đẩy về phía sau, thứ chôn trong lối vào càng tiến sâu hơn. Bùi Minh gào thét, cuối cùng mất luôn cả giọng khi va chạm ngày một mãnh liệt.

Hô ~~ làm hai lần, bây giờ mới hoàn toàn có thể tiến sâu thật sâu vào thân thể cậu, Tiểu Thiên Vũ thỏa mãn khẽ thở ra. Thật hạnh phúc! Vì sợ cậu chịu không nổi nên lần đầu chỉ dám đi vào một nửa lại còn phải cố kìm chế, chậm rãi ma sát, lúc này, nơi tiếp nhận hắn đã mở ra hoàn toàn, lại được sự hỗ trợ của dịch trơn của hắn lần đầu mà ra vào càng thuận tiện. Bùi Bùi a, không phải tôi không xót xa, chỉ là cơ thể cậu khiến người khác điên cuồng!

Thắt lưng bị siết chặt, nơi phía sau lại có thứ đang tiến lùi như vũ bão, ra dứt khoát mà vào cũng thật mạnh mẽ, hắn như đã chạm đến nơi sâu nhất trong cơ thể cậu, dòng điện kia lần nữa lại tung hoành khắp người cậu. Chuyện đó tạm thời để sang một bên đi, chuyện quan trọng trước mắt chính là cậu sắp chịu không nổi nữa rồi.

“A ~~ Thiên..... Thiên Vũ! Không được..... Trời ạ ~~” gào thét loạn xạ, Bùi Minh đã không còn rõ bản thân đang muốn gì. Tiếp tục để hắn làm càng thì chịu không nổi mà bắt hắn dừng lại thì cũng không xong. “A ~~” Bùi Minh mạnh mẽ giải phóng dục vọng ra ngoài, dòng chất lỏng trắng ngà chảy tràn xuống giường. Nhưng sự tiến công cuồng nhiệt từ phía sau vẫn không ngừng, ngược lại càng hung mãnh, khiến Bùi Minh chỉ muốn ngất đi, phía trước cứ chảy tràn mà phía sau cũng ra vào không ngừng, đến khi cảm nhận lần nữa dòng nham thạch nóng bỏng, thứ thô dài được lấy ra, dịch ngà chậm rãi rơi xuống, cậu mới yên tâm khép mắt.

Trên mặt đất, thiếu niên đáng thương một tay bịt mũi, một bàn tay xoa mông. Một khắc trước, mũi chẳng

rõ vì sao lại chảy máu, lỗ buồng tay mà té nhào ra, đập mông xuống đất! Thật vô dụng a! Thiếu niên mắng chính mình. Từ lúc theo sư tổ tu hành, người đã dặn dò không thể đến bản thân bị thương chảy máu nếu không quá trình tu luyện sẽ gặp rắc rối, nhưng cảnh tượng vừa rồi.....

Không tốt, mũi lại chảy máu nữa kia! Sư tổ ~~~ chuyện này người không dạy qua con!

Trong công ty, Trần Sóc mệt mỗi khi cứ hết lần này đến lần khác nhấn số gọi cho Tiểu Thiên Vũ. Điện thoại tên kia đột nhiên ngoài vùng phủ sóng, cứ tưởng hẳn có chuyện gì, đi hai ngày là về nhưng tới nay đã mười ngày vẫn không thấy tâm hơi. Nhà cha mẹ, bà con dòng họ gần xa gì anh cũng đã tìm hết ráo nhưng vẫn không chút tin tức. Bất an cùng lo lắng, tâm tình Trần Sóc không được tốt cho lắm. Tiểu Thiên Vũ tuy tính tình tùy tiện nhưng không phải người vô trách nhiệm, hay là lần này dính phải phiền phức gì rồi? Đi tới đi lui trong văn phòng, dù có nắm tóc bút tai kiếu gì thì Trần Sóc vẫn nghĩ không ra nguyên do, mấy hôm trước anh còn đăng cả quảng cáo tìm người, chẳng màn là nó hữu ích hay vô dụng. “Trần tổng, Trần tổng! Anh mau đến coi nè!” Cửa phòng bị đẩy ra, thư kí khẩn trương chạy vào. Trần Sóc hoảng sợ, chạy nhanh đến: “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

“Có người đưa quần áo của trưởng phòng Tiểu đến!”

Trên sofa trong phòng khách, một phụ nữ quần áo lam lũ đang ngồi, thấy Trần Sóc đến liền đứng dậy nhưng anh không để tâm đến, chỉ nhìn chăm chăm vào bao gói đặt trên bàn. Vội xé mở ra, bên trong là một bộ vest đen thanh lịch, kèm theo cả thắt lưng, giày da và....quần lót, bên cạnh còn có cả chiếc cặp da.

Trần Sóc liếc mắt một cái liền nhận ra đây là quần áo của Tiểu Thiên Vũ, nhất thời hoảng hốt đến đổ mồ hôi lạnh. Tay lại lần xé mở áo quần, mọi thứ đều sạch sẽ, không dính máu hay vết bẩn, trong cặp da không có tiền nhưng lại có giấy tờ linh tinh.

Người phụ nữ kia cẩn thận giải thích: “Khi tôi nhặt được cái cặp này thì bên trong đã không có gì rồi, tiền bạc gì đấy trong đó không phải do tôi lấy.”

Trần Sóc cũng không quan trọng mấy chuyện đó chỉ lo lắng đến vấn đề trọng yếu khác “Chị đã nhặt được mấy thứ này khi nào, ở đâu? Chị còn thấy cái gì bất thường nữa không?”

Người kia nhỏ giọng trả lời: “Vài ngày trước, ngay bên cạnh công viên khu chung cư Hạnh phúc, lúc tôi nhặt được nó thì trời đã tối mịt. Sau lại nhìn thấy thông báo tìm người của mấy người nên tôi mới đem nó đến. Vậy không biết khoảng tiền trả công kia....”

Trần Sóc nhanh thay đổi sắc mặt, phát phát tay: “Nói phòng tài vụ đưa tiền cho chị ấy.” Thư kí nhanh nhẹn kéo người phụ nữ ra ngoài. Một hồi thả người xuống sofa, Trần Sóc lặng nhìn đồng quần áo trước mặt, lòng đột nhiên dâng lên một trận sợ hãi. Thiên Vũ nhất định đã xảy ra chuyện, nếu không sao lại chỉ còn mỗi bộ đồ này? Bắt cóc? Xã hội đen trả thù?

Trong tâm trí đang hỗn loạn của Trần Sóc bỗng hiện ra hình ảnh máu me đầm đìa vô cùng đáng sợ,... không được mình phải báo nguy!

Từ cục cảnh sát trở về, Trần Sóc vô cùng mệt mỏi thả người lên sofa, đến báo án còn phải trả lời khẩu cung, anh đã cẩn thận thuật lại toàn bộ câu chuyện, không dám bỏ sót một chi tiết. Vốn Trần Sóc cũng không chắc chắn Tiểu Thiên dính phải đám xã hội đen, nhưng khi nhìn đến vẻ mặt ơ thờ của cảnh sát viên lấy bản khai của anh thì liền không kim chế được mà dậm mồm thêm muối cho câu chuyện thêm li kì. Cái gì mà không có bằng chứng xác thực, không có thư đe dọa tổng tiền thì không thể cho rằng là bị bắt cóc? Quy định mất dạy gì hả? Tuy Tiểu Thiên Vũ không có kẻ thù cũng không giàu có nhưng cũng đâu đại biểu hẳn sẽ không bị bắt cóc? Lại còn nói cái gì mà nên đến đài phát thanh quảng cáo tìm người lạc nữa chứ! Thậm chí phút cuối còn bồi thêm một câu “chờ đến khi nào có bằng chứng xác thực sẽ điều tra”. Mặc cho Trần Sóc kêu gào, chỉ thiếu mỗi việc đánh gãy cái bàn, viên cảnh sát vẫn cứ ơ hờ vút cho hai chữ “Không được”. Và chuyện đáng nổi giận nhất là khi anh sắp ra về tay cảnh sát chiết tiết kia còn tiếp theo một câu “Cái người tên Tiểu Thiên Vũ kia có bệnh án tâm thần không? Nếu có thì anh thử đến viện tâm thần mà tìm thử xem!”

Mẹ kiếp! Đúng là thói quan liêu bét nhè của bọn nhà nước không ra gì, mẹ nó, ông đây đi tố các người không làm tròn trách nhiệm! Trần Sóc nhanh rút cho mình một chén trà, uống một hơi cạn vắn không vơi được cơn giận.

Cửa nhẹ nhàng đẩy ra, cô thư kí cẩn thận ló đầu vào báo cáo “Giám đốc, có một vị cảnh viên đến tìm anh.”

“Không gấp! Đừng có nhắc trước mặt tôi về mấy tay cảnh sát bố lão ấy nữa!” Đang sẵn cơn giận, Trần Sóc không kiêng dè, quát to. Tiếng gầm gừ vọng đế từ phía sau cánh cửa khiến một vị cảnh viên lo lắng, khẩn trương sửa lại mũ áo. Thư kí nhú mào, giám đốc mắc chứng gì vậy? Người ta đứng ngay đây mà nghe thấy thì không tốt chút nào! Quay đầu lại cười duyên với vị cảnh viên “Anh đừng để ý, giám đốc chúng tôi vì lo lắng chuyện của trưởng phòng Tiểu nên gần đây hay bực bội vô cớ lắm.....”

“Tôi biết, cấp trên không cho tôi nhận án này. Tôi vì lo lắng nên mới đến đây tìm giám đốc của cô bàn bạc” Cảnh viên cười khá ái, cho thấy không buồn lòng vì sự thất lễ kia.

Cửa đột ngột bị đẩy ra, Trần Sóc chạy nhanh ra ngoài. Nhìn chăm chăm vị cảnh viên kia, sắc mặt tối sầm của anh đỡ hơn đôi phần. Ngài cảnh sát đây trông trẻ quá, nhìn thế nào vẫn cũng chỉ là một thiếu niên, nhiều nhất mười lăm, mười sáu tuổi. Chẳng lẽ cũng có cảnh sát vị thành niên sao?

“Cái kia..... Tôi chính là Trần Sóc. Xin hỏi cậu tên gì?” Trần Sóc miễn cưỡng mở miệng hỏi.

Nghe thấy anh hỏi, cảnh viên vui vẻ trả lời: “Xin chào, tôi là Khai Dương!”

“Khai Dương, có người mang họ Khai sao?” Trần Sóc thì thào.

“Hắc hắc ~ có chứ, có chứ, nhưng ít, rất ít ~” cảnh viên cười lấp liếm cho qua. Trần Sóc lại miễn cưỡng mời y vào văn phòng mình. Khai Dương đi đằng trước, Trần Sóc dò xét phía sau, bộ đồng phục này có vẻ rộng, sao đồn cảnh sát không phát cho người của mình trang phục vừa người?

Đi vào văn phòng, Khai Dương tròn mắt ngó trái ngẫm phải, thấy cái gì cũng đều mới mẻ, thú vị, nhất là dàn máy tính trên bàn làm việc của Trần Sóc, không hiểu sao mấy bông hoa trong đó lại cứ biến hóa liên tục. “Uhm..... Cậu cảnh sát ới ” Trần Sóc có chút xấu hổ, cậu cảnh viên này không có tí uy nghiêm đứng đắn gì cả, nhìn như đứa trẻ mới ra đường trông cái gì cũng thấy lạ. Chẳng lẽ đồn cảnh sát cũng không có cả mấy vi tính sao? Trần Sóc khề siết lại cravat, ho khan một tiếng: “Mời ngồi.”

Khai Dương hoảng sợ, ừ hử một tiếng rồi lại lưu luyến chia tay dàn máy vi tính, lên ngồi trên sô-pha. “Xin hỏi.....”

“Anh cứ gọi tôi là Khai Dương.”

“Uhm, Khai Dương. Anh tìm tôi có chuyện gì không?” Trần Sóc nhìn y, một bụng đầy dấu chấm hỏi.

Khai Dương cũng nhìn lại anh, khề thẳng lưng, thấp giọng nói: “Có a! Tôi biết Tiểu Thiên Vũ là cấp dưới của anh, cũng là người anh em tốt nhất của anh, đúng không? Người anh em của anh đột nhiên mất tích trong khi anh đến báo án thì lại không được tiếp thụ.”

“Sao?” Trần Sóc vừa nghe thì đã vực dậy tinh thần, vỗ đùi: “Nói rất đúng! Cũng vì chuyện này mà tôi đã rất giận, ai nha, may còn có cậu biết lý lẽ! Vậy, cậu có gọi đồng nghiệp của mình đến hỗ trợ phá án không?”

Khai Dương có điểm xấu hổ lắc đầu: “.... không có. Nhưng tôi có linh cảm người anh em của anh..... Cũng chính là Tiểu Thiên Vũ, hiện tại nhất định rất nguy hiểm. Phải, đang rất nguy hiểm!”

Trần Sóc khẩn trương nhìn y: “Cậu cũng nghĩ cậu ta đang gặp nguy hiểm?”

Khai Dương lập tức bày ra vẻ mặt nghiêm túc “Tuyệt đối có nguy hiểm! Nhưng cũng lại có phần toái rất lớn đợi cậu ta. Hiện tại, biện pháp duy nhất chính là nhanh tìm được cậu ta!”

Trần Sóc lo lắng nhảy dựng lên: “Cục cảnh sát mấy người không chịu lập án điều tra thì tôi biết phải tìm thế nào?” Biện người rộng lớn, chờ đến khi tôi tìm thấy cậu ta thì không biết cậu ta đã biến thành dạng vật chất gì rồi. Khai Dương vỗ vỗ ngực: “Tôi sẽ giúp anh! Nếu không tôi đến đây làm gì?”

Trần Sóc ngăn người, miệng méo xệch.

Khai Dương chu môi hờn dỗi: “Anh không tin tôi? Tôi chính là tinh hoa của tinh hoa trong cục cảnh sát, anh đừng xem thường tôi thế chứ!”

Trần Sóc buồn cười nhìn gương mặt trái xoan đỏ bừng của người đối diện, mặt vẫn còn phúng ra sữa thế kia mà!

“Cảnh sát Khai, ngại quá, cậu đã tốt nghiệp chưa? Năm nay cậu bao nhiêu tuổi?” Nghẹn nửa ngày, Trần Sóc cuối cùng cũng hỏi ra miệng.

Khai Dương mặt đỏ bừng, ngóng cổ nói: “Tôi mới vừa tốt nghiệp, còn đang thực tập. Tôi..... Mười chín! Hỏi chi vậy?”

“Không có việc gì, tùy tiện hỏi thôi.” Trần Sóc phẩy tay, hắc hắc cười. Cho dù là cảnh sát đang thực tập nhưng nhìn cũng mạnh mẽ, cậu ấy nói cũng đúng, nhìn người thì không nên nhìn tướng mạo!

Trần Sóc cung kính rót cho Khai Dương một tách trà, nhìn y nói “Vây theo cậu, Tiểu Thiên Vũ đã xảy ra chuyện gì? Hẳn sẽ dính vô phiền phức gì?”

Khai Dương tới gần một chút, phi thường nghiêm túc thấp giọng nói: “Theo phân tích của tôi, Tiểu Thiên Vũ hiện tại hẳn là bị người ta bắt cóc.”

Tách trà trong tay Trần Sóc khê rung. Vốn anh cũng không dám nghĩ Tiểu Thiên Vũ thật sự có bất hạnh gì, chính là tìm không thấy người thì lại sốt ruột lo lắng. Nhưng nghe thấy đáp án này, lòng chợt hoảng loạn.

Cưỡng chế cơn hốt hoảng, Trần Sóc lo lắng nhìn Khai Dương: “Cậu thật sự nghĩ vậy?”

Khai Dương kiên định gật đầu. Trần Sóc vỗ bôm bóp vào đùi “Tôi nói rồi mà! Nhưng tôi nghĩ mãi không biết ai lại đi bắt cóc cậu ta. Cậu ta không có tiền cũng chẳng có quyền thế, bắt cóc cậu ta còn phải nuôi cậu ta ăn, như vậy thì lợi lộc gì chứ?”

“trả ~ trả thù a!” Khai Dương khê đảo mắt.

“Trả thù? Nhưng thằng ranh này tốt số lắm, được người người yêu thích, hẳn sao có thể đắc tội với người khác được?” Trần Sóc vẽ mặt dăm chiêu.

“Cậu ta không phải có người bạn rất tốt sao, bọn họ thường xuyên ở chung?” Khai Dương nhìn Trần Sóc.

Trần Sóc nghi hoặc gật gù: “Phải, cậu ta luôn bám dính Bùi Minh. Nhưng như vậy thì sao?”

Khai Dương thấp giọng nói: “Theo tin tức đáng tin, người bắt cóc cậu ta có thể chính là người này!”

“Không có khả năng!” Trần Sóc phất tay phản đối “Hai người họ đã thân nhau từ lúc học đại học đến giờ! Cậu dựa vào cái gì mà nói vậy?”

Khai Dương vỗ tay anh “Anh hãy nghe tôi nói, có một số việc không thể suy luận dựa theo đạo lý bình thường. Thế giới rộng lớn này có đủ dạng người a! Anh có bao giờ nghe đến vụ án ghê rợn ở Anh chưa? Một người đàn ông đã giam giữ bạn của mình, ngày thì đem người đó ra tra tấn, đêm thì nhốt lại, mãi một tháng sau mới bị hàng xóm phát hiện, nguyên nhân của hành động đó chẳng qua chỉ vì người bạn đó đã từng mượn ông ta 5 bảng Anh mà không trả.”

Trần Sóc có chút khản trương, chuyện này thật đã từng nghe qua. Lúc ấy anh còn nói với Tiểu Thiên Vũ rằng người đàn ông đó thật biến thái.

“Vây ý của cậu là Bùi Minh bắt cóc Tiểu Thiên Vũ vì cậu ta mượn Bùi Minh tiền mà không thèm trả?”

“Tôi không có nói như vậy nhưng nguyên nhân cũng tương tự như thế!” Khai Dương giải thích: “Ví dụ như bạn anh làm chuyện gì đó sai trái khiến Bùi Minh ôm hận trong lòng.....”

Trần Sóc hoảng sợ ôm miệng, khoát tay ra hiệu Khai Dương đừng nói thêm gì nữa. Nếu nói tên ranh kia làm gì khiến người khác ôm hận thì đúng là rất có khả năng! Ở Anh, người bạn kia chỉ mới mượn có 5 bảng Anh không trả mà còn bị như thế, trong khi Tiểu Thiên Vũ cứ rệu vào là chạy đến nhà Bùi Minh ăn vạ, nói không chừng bây giờ Bùi Minh đã chặt cậu ta ra làm 8 khúc, nhét vô nồi hầm canh rồi. Thiên Vũ a! Đã sớm nói cậu không nên không biết điều như thế, rồi cuộc cậu vẫn lì lợm mà không nghe tôi!

“Người anh em khốn khổ của tôi a

” Trần Sóc bị ai khóc than. Khai Dương nhìn mà cũng hoảng loạn theo, từ trước đến giờ y chưa bao giờ nhìn thấy người khác khóc, huống chi lại còn là một người đàn ông nữa chứ!

“Anh, anh đừng khóc a! Tôi cái gì cũng chưa có làm mà!” Luống cuống tay chân lôi khăn trải bàn lau mặt cho anh, Trần Sóc bị lau đến đau mặt thì mới phát hiện cái đang lau mặt mình là khăn trải bàn, liền trừng mắt nhìn Khai Dương rồi ném cái khăn sang một bên khiến y ngượng ngùng nhặt lại cái khăn, trả nó về chỗ cũ. “Anh đừng lo lắng quá, tôi đâu có nói cậu ta đã chết. Tôi tin chắc rằng cậu ta còn sống nhưng chúng ta phải nghĩ ra biện pháp mà tìm được cậu ta!” Khai Dương ngồi vào bên cạnh Trần Sóc, ra sức khuyên bảo.

Trần Sóc lau mặt, gạt gạt đầu: “Vậy cậu định làm thế nào? Tất cả tôi đều nghe cậu.”

Khai Dương ghé vào tai anh thì ào, nói nhỏ nói thầm suốt nửa ngày, Trần Sóc vừa nghe vừa gạt đầu không ngừng.

9. Chương 9

Bùi Minh ngủ thẳng đến giữa trưa mới miễn cưỡng mở mắt ra, xương cốt cả người như đã rụng rời thành từng mẩu. Một chiếc khăn ẩm dịu dàng đặt trên trán, chậm rãi lau đi mồ hôi cho cậu. Bên tai là giọng nói nóng bỏng đầy buồn nôn của Tiểu Thiên Vũ: “Cục cưng Bùi Bùi ~~ bảo bối ngoan ~~ mau ngồi dậy ăn cơm nào ~~”

“Cút! Tởm thấy ớn

” Bùi Minh nằm run rẩy trong chăn, nổi da gà khắp người. Cậu vứt cái khăn vô gương mặt tươi cười của tên cún chết tiệt Tiểu Thiên Vũ, đồ đáng ghét thì vẫn cứ là đồ đáng ghét, ngủ một đêm tỉnh dậy vẫn thấy chẳng ưa nổi.

“Sao cậu vẫn còn là người? Cậu nên biến lại thành chó thì hợp hơn đây, biết chưa?” Tức giận nói xong, Bùi Minh nhớ tới nguyên một đêm gây sức ép hôm qua, vừa nhớ lại đã muốn khóc rồi. Tên này căn bản không phải người mà! Bị hấn lấn qua lộn lại nguyên một đêm, tinh lực cũng bị rút cạn, đến khi trời sáng cậu mới có thể chớp mắt, hiện tại mỗi việc đứng lên cũng hao tổn quá nhiều sức lực.

Tiểu Thiên Vũ cũng biết Bùi Minh bị hấn làm cho thê thảm, nên bèn hắc hắc cười lấy lòng giúp cậu xoa thất lưng: “Biết biết, nhưng chuyện này chỉ làm khổ mỗi Bùi Bùi của tôi thôi! Tôi nếu lại biến thành chó thì cậu sẽ phải tự lo cho mình sao? Như thế nào thì cũng nên để tôi giúp cậu tắm rửa và làm bữa sáng chứ!”

Tiểu Thiên Vũ thừa dịp Bùi Minh không chú ý mà hôn mấy cái lên mặt cậu. Bùi Minh ngoài miệng thì nghiêng răng nghiêng lợi vậy chứ trong lòng cũng khoái chí lắm.

Tắm rửa ăn cơm, lại bị kẻ không thành thật Tiểu Thiên Vũ chiếm không ít tiện nghi. Nhưng ngày vui lại chóng tàn, cơm nước xong vừa định ôm Bùi Minh cùng nhau chiếu cố giấc ngủ trưa thì đáng buồn thay đuôi chó của hắn lại mọc dài ra.

Buổi chiều, Bùi Minh hằm hằm nằm trên giường cắn gối đầu, Tiểu Thiên Vũ ghé vào cạnh cửa nước mắt lưng tròng ngắm mây trời ngoài cửa sổ. Buổi tối, Bùi Minh nghiêm mặt hậm hực nện ầm ầm xuống sàn mà lết vô nhà bếp làm cơm chiều. Tiểu Thiên Vũ ngồi chồm hổm bên cạnh ra sức vẫy đuôi biểu đạt thành ý xin lỗi.

Chuông cửa vang, hai người trong phòng khấn trương liếc nhau. Không phải là Phương Phương tiểu thư kia lại mò sang nữa chứ?

Chuông cửa tiếp tục reo, Bùi Minh cà khật cà khịa ra mở cửa, lòng thầm nghĩ nếu là vị đại tiểu thư kia thì cậu sẽ giả cầm giả điếc mà lơ luôn.

Xuyên qua khe cửa, Bùi Minh lấp bắp kinh hãi. Kẻ đứng trước cửa nhà cậu là Trần Sóc, còn có một thiếu niên xa lạ. Sao anh ta tìm được chỗ này? Có phải anh ta đã biết gì rồi không? Cổ ý lớn tiếng hỏi: “Ai đó?”

“Là tôi, Trần Sóc!”

Bùi Minh một bên hướng về phía Tiểu Thiên Vũ xua tay, một bên lớn tiếng tiếp đón: “À! Là Trần tổng! Ngọn gió nào đã thổi anh đến đây thế này?”

Thanh âm quen thuộc khiến Tiểu Thiên Vũ sợ đến mức giật mình, Trần Sóc đến đây! Trời ơi, anh ta chạy đến đây làm chi? Bùi Minh sốt ruột xua tay, còn có một người xa lạ nữa! Tiểu Thiên Vũ vụt một cái chạy biến vô phòng ngủ, ngoan ngoãn chặn cửa lại.

Bùi Minh mời Trần Sóc và Khai Dương vào nhà, lo lắng nhìn hai vị khách không mời an tọa trên sofa.

Trần Sóc mau lẹ mở lời: “Để tôi giới thiệu một chút, người này là..... bạn tôi. Còn người này là Bùi Minh, bạn học của Thiên Vũ.”

Khai Dương nhìn Bùi Minh, quần áo thanh nhã mặt mày thanh tú, thần sắc điềm tĩnh, nhìn sao cũng là đáng thư sinh. Đúng là nghĩ không ra đây là cùng một người với kẻ rên rỉ đến ý loạn tình mê trên giường tối hôm trước. Trước mắt hiện ra hình ảnh đầy quyến rũ của Bùi Minh, Khai Dương lập tức đỏ bừng mặt, chớp mắt nhiều lần, ngượng ngùng nhìn cậu.

Bùi Minh cũng kỳ quái đánh giá chàng trai trẻ, thiếu niên xinh đẹp như vậy, trước giờ chưa từng thấy qua, Trần Sóc mang y đến làm gì?

“Bạn anh tuần tú như vậy sao Thiên Vũ chưa khi nào nhắc với tôi nhỉ?” Bùi Minh mang theo điểm hồ nghi nhìn Trần Sóc. Không biết vì sao, cảm thấy thiếu niên này lai lịch không rõ, hơn nữa lại khiến người ta lo lắng.

Trần Sóc vội ho một tiếng, biết ý tứ Bùi Minh. Tôi cũng đành bó tay thôi, hoàn toàn không có biện pháp để giải thích, cậu ta chết sống gì cũng muốn đến đây điều tra lại không nói cho tôi nghe chút lí lịch gì của mình cả! Cười khổ mà nói: “Bùi Minh a, xin lỗi đã quấy rầy. Tôi đến chủ yếu là vì chuyện của Thiên Vũ. Gần đây cậu có gặp cậu ấy không?”

Bùi Minh giật mình, nhanh chóng cười làm lành phe phẩy đầu: “Không có, vài ngày rồi tôi không có gặp cậu ấy. Làm sao vậy?”

Trần Sóc nhìn Khai Dương, chần chờ nói: “Vậy cậu ấy có nói với cậu là cậu ấy đi đâu không? Hoặc là cậu ấy có chuyện gì?”

Bùi Minh đỏ mặt hỏi. Đi đâu hả? Cậu ta đang trốn trong phòng ngủ đó! Chuyện của cậu ta phức tạp như vậy! Sao tôi có thể một lời mà kể với anh!?

Bùi Minh miễn cưỡng cười: “Không, không có a! mấy ngày nay tôi cũng hơi bận nên cũng có chút lơ đãng. Không phải mỗi ngày cậu ta đều đi làm ư? Sao anh còn phải đi tìm?”

Trần Sóc nhìn cậu: “Vài ngày trước, cậu ấy đã gọi cho tôi một cú điện thoại vô cùng kì lạ, từ đó về sau tôi không có gặp lại cậu ấy nữa. Tôi nghĩ có lẽ cậu ấy sẽ tới chỗ này.”

“A, không có không có. Tôi..... không gặp cậu ta. Bùi Minh chợt dạ, trên trán lấm tấm mồ hôi. Nói dối đúng không phải chuyện dễ dàng mà, trách không được mấy cảnh sát chìm đều được huấn luyện đặc thù! Nhưng còn mình thì phải làm sao bây giờ?”

“Đúng rồi, mấy ngày trước, không phải anh đã gọi cho tôi rồi sao? Tôi nghĩ, chuyện cũng không có gì kì quái đâu? Có lẽ cậu ta có chuyện gì phải làm, vài ngày nữa sẽ trở lại.” Bùi Minh khổ sở lau mồ hôi.

Trần Sóc cau mày: “Ngay từ đầu tôi cũng nghĩ vậy, nhưng càng nghĩ càng thấy không đúng. Thiên Vũ tuy tiện nhưng không đến mức thái quá đi mà không nhắn lại gì. Cho dù cậu ấy có chuyện, cũng không thể cứ như gián điệp quốc tế mà biến mất được! Tôi đã gọi cho cậu ấy rất nhiều lần nhưng điện thoại đều tắt máy, nhưng hôm qua, tôi đã gọi được!”

Bùi Minh mở to hai mắt nhìn: “A? Gọi được? Cậu ta..... Cậu ta tiếp điện thoại?” Không có khả năng, chuyện khi nào mà mình lại không biết?

Trần Sóc nghiêm túc nói tiếp: “Không phải, nhưng vì vậy tôi mới hoài nghi. Giọng từ điện thoại phát ra không phải tiếng của Thiên Vũ, là một người đàn ông xa lạ, nghe giọng thì hình như là người ở vùng khác. Lung tung đáp vài câu liền tắt máy. Tôi có gọi lại cỡ nào thì cũng không ai tiếp nữa. Cậu nói xem như thế có kì quái không? Tôi có linh cảm không tốt, có thể Thiên Vũ đã xảy ra chuyện gì?”

Bùi Minh nhẹ nhàng thở ra: “Không có chuyện đó đâu, điện thoại của Thiên Vũ khẳng định là bị cướp. Hiện tại nói không chừng đang nằm trong tay mấy tên buôn lậu!”

Trần Sóc nhìn cậu: “Sao cậu lại biết?”

“Tôi, tôi, tôi đoán! Tôi đoán thôi!” Bùi Minh mau lẹ xua tay giải thích. Tiểu Thiên Vũ ở trong phòng sốt vó đến mức dậm chân cào sần. Điện thoại của mình! Đó là kiểu dáng mà mình rất thích, mua chưa được hai tháng! Ai u uy, đau lòng chết mất! Tiểu Thiên Vũ hai chân trước ôm ngực, trốn trong phòng ngủ một mình khổ sở.

“Còn có một việc càng kỳ quái hơn, quần áo cùng giày của cậu ấy đều bị người ta trộm mất. Ngay cả quần lót cũng bị, chẳng lẽ cậu ấy cởi hết đồ trên đường sau đó cứ trần như nhộng mà bỏ chạy?”

“A? Quần áo ư?” Bùi Minh đứng ngồi không yên. Trong phòng, Tiểu Thiên Vũ thở dài nhẹ nhõm một hơi, hoàn hảo hoàn hảo, tổn thất không lớn.

Cửa không tiếng động mở ra, một thiếu niên xinh đẹp xuất hiện ở cửa. Tiểu Thiên Vũ lập tức khẩn trương mở to hai mắt nhìn.

Thừa dịp Bùi Minh bị Trần Sóc gây xao nhãng, Khai Dương lặng lẽ đẩy cửa vào phòng ngủ. Ánh sáng của phù li tiên thảo cứ chớp nháy liên tục, nguồn phát ra nó chính là từ trên thân con thú bốn chân này. Lần trước ánh sáng nhạt rõ ràng phát ra từ người một nam nhân, hiện tại như thế nào biến thành một con chó nhỏ? Suy đoán một chút, Khai Dương liền hiểu được, phù li thủy có thần lực biến hình, chỉ cần trước khi nước chưa đem đi luyện tiên đan thì chỉ cần nước phép đánh và vật hay con gì thì khi người khác chạm vào sẽ biến thành vật hay con đấy. Nhất định con chó nhỏ này là do phù li thủy tạo thành, nước phép không chừng đã thấm quá sâu vào thân thể người này. Phù li thủy không trải qua quá trình luyện thuốc, biến hóa vô cùng đa dạng khó lường, hiện tại đây là thời điểm hẳn bị biến hình. Mặc kệ thế nào, trước phải thu lại nước phép về!

Tiểu Thiên Vũ nhìn chằm chằm thiếu niên xa lạ ở cửa, lui từng bước về sau. Không biết vì lẽ gì, ánh mắt thiếu niên này khiến lòng hắn có chút sợ hãi. Trong thân thể như có thứ gì đang muốn xé rách lục phủ ngũ tạng mà chui vọt ra. Người này là ai? Sao lại đột nhiên mò đến đây? Làm gì mà cứ nhìn mình chằm chằm như thế, y định làm gì? Đừng sợ, lại đây. Ta chỉ muốn lấy lại đồ của ta, người tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời.”

Thiếu niên căn bản không mở miệng nói chuyện nhưng hắn lại nghe có tiếng nói phát ra. Thật là đáng sợ! Tiểu Thiên Vũ vẫn không nhúc nhích nhìn y, cho đến khi đôi tay kia đến gần hắn mới kinh động tháo chạy.

“Cho nên tôi rất lo lắng, Thiên Vũ nhất định đã xảy ra chuyện, tôi sợ cậu ấy bị người ta bắt cóc hoặc là giam lỏng, tôi muốn đi báo án.” Trần Sóc nói xong nhìn sắc mặt Bùi Minh. Bắt cóc? Giam lỏng? Bùi Minh ngờ ngác nhìn lại anh, nhất thời không biết phản ứng thế nào.

Tiếng động chợt truyền ra từ phòng ngủ, Bùi Minh cùng Trần Sóc đồng thời quay đầu lại nhìn.

Đột nhiên một đạo bạch quang vụt ra, không đợi kẻ đang sợ ngây người là Bùi Minh phản ứng, Tiểu Thiên Vũ cùng thiếu niên đang đuổi theo đã chạy vòng vòng khắp nhà. Động tác của chó con không chậm, nhưng thân ảnh của thiếu niên lại nhanh hơn, căn bản thấy không rõ y di động thể nào mà vèo một cái đã đuổi sát Tiểu Thiên Vũ. Nhưng may nhờ mấy thứ linh tinh như bàn ghế, chậu hoa, bồn cây... trong phòng cản ngăn mà Tiểu Thiên Vũ trốn khỏi được nanh vuốt. Bùi Minh kinh ngạc nói không ra lời. A, cái người tên Khai Dương kia đã tóm được Tiểu Thiên Vũ!

“Cậu làm gì đó! Đây là chó của tôi!”

Bùi Minh chạy nhanh qua, đoạt lại Tiểu Thiên Vũ từ tay Khai Dương, cảm giác cơn run rẩy của hắn, Bùi Minh tức giận quát: “Đây là nhà của tôi, không có sự cho phép của tôi ai cho cậu làm loạn hử!”

Trần Sóc đứng phía sau nhìn tới rồi lại nhìn lui. Làm ơn đi, tôi đưa cậu đến để tìm người chứ không phải đến bắt chó! Mau lẹ đứng lên hoà giải: “Bùi Minh à Bùi Minh, xin lỗi, cậu ấy còn nhỏ không hiểu phép tắc. Đại khái thấy con chó nhỏ nên thích! Có phải hay không Khai Dương?” Nói xong dùng sức trừng mắt nhìn Khai Dương.

Khai Dương thu lại tinh quang trong đáy mắt: “Thực xin lỗi, tôi thấy chó con đáng yêu quá, nhịn không được muốn ôm nó một cái.” Người tốt nhất mau đưa hần cho ta không thì đừng trách!

Bùi Minh theo bản năng lui về phía sau, thiếu niên tuy không nói ra trong tiếng nhưng cậu lại nghe thấy rất rành mạch. Trong lòng hốt hoảng, Bùi Minh hoảng sợ không nói nên lời.

“Cậu nuôi chó sao? Con này nhìn lanh lợi nhỉ, nó thuộc giống gì?” Cố tìm lời lấp liếm cho qua, Trần Sóc tuôn mồ hôi đầy mặt, trong khi ra sức kéo Khai Dương ra phía sau mình.

Bùi Minh nói có lệ: “Không phải giống tốt gì, tùy tiện nuôi cho vui thôi.” Người này rất kỳ quái, hần ta rốt cuộc muốn làm gì? Loại ánh mắt này giống như muốn..... Cả người cậu chợt run lên.

Khai Dương chưa từ bỏ ý định, tinh lực trong mắt nhấp nháy, chậm rãi tìm kiếm cơ hội tiếp cận Tiểu Thiên Vũ. Bùi Minh cảnh giác theo dõi y, cánh tay ôm càng siết chặt hơn khiến tròng mắt Tiểu Thiên Vũ suýt nữa đã rút ra! Nhe răng trợn mắt giẫy dụa, tuy rằng nói chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu. Nhưng ~ vẫn không cần thiết phải chết đâu!

Trần Sóc bối rối nhìn, sớm biết tên tiểu quỷ này làm loạn như thế thì anh đã không mang cậu ta đi để phải mất mặt như thế! Mạnh chèo kéo Khai Dương ra sau mình, anh đau khổ pha trò: “Ha ha a ~ chó cậu ngoan quá nhỉ, có người đến nhà cũng không sửa, không động. Nó chẳng lẽ không biết sửa?”

Bùi Minh sững sốt, cười gượng: “Ai nói nó không biết! Sửa coi, sửa một tiếng nghe coi!”

Bùi Minh nhìn Tiểu Thiên Vũ đầy đe dọa, Tiểu Thiên Vũ đau khổ cúi mặt, đời này hần chưa bao giờ thử học làm chuyện này! Hoàn toàn không muốn! Trần Sóc trông mong nhìn chó con, Bùi Minh bóp mạnh bụng Tiểu Thiên Vũ.

“Gâu ~ gâu ~ gâu.....” Tiểu Thiên Vũ ủy khuất sửa vài tiếng.

Đáng tiếc sự học không tới nơi, nghe vào, Trần Sóc trong nháy mắt có chút mơ hồ: “Sao cho nhà cậu sửa nghe giống tiếng người vậy? Nghe thấy quen quen a.”

Dòng họ mồ hôi nhà Bùi Minh túa ra ồ ạt “Hắc hắc, chó ngu! Khiến anh chê cười rồi.” Xoay người ném Tiểu Thiên Vũ vào phòng ngủ, đóng cửa kĩ càng.

Bùi Minh nghiêm mặt không thêm nói thêm, bầu không khí ngưng ngừng trong phòng càng nồng nặc. Thật sự không thể chịu được, Trần Sóc cảm thấy mặt mũi của mình đã bị tên cảnh sát chết tiệt kia làm mất hết! Hàm hồ cáo từ, Bùi Minh cũng không giữ lại, mặt âm trầm mở cửa tiễn khách.

Trần Sóc mặt điểm hồng, đời này chưa từng gặp phải chuyện dọa người như vậy, lôi kéo Khai Dương, kẻ vẫn còn lưu luyến ra ngoài.

Bùi Minh tựa vào cửa thản nhiên nói: “Trần tổng, tôi nghĩ Thiên Vũ không có việc gì đâu. Cậu ta có thể đi ra ngoài vài ngày và chưa kịp liên hệ với anh, nếu anh đi báo án, cảnh sát sẽ đi nơi nơi tìm người. Vạn nhất vài ngày nữa Thiên Vũ trở lại, không phải sẽ rất xấu hổ?”

Trần Sóc nhìn cậu hần, có điểm hàm hồ. Lời này nói nghe cũng có lý nhưng chuyện xảy ra quả thực rất kì quái nhưng anh lại không biết nó không hợp lí chỗ nào, ghen nũa ngày cũng không nói được câu nào, đành ra về.

Trở lại văn phòng, Trần Sóc hằm hừ ngồi trên sofa. Công ty đã sớm không còn ai, cũng không tắt yếu che giấu cơn bức tức của mình. Khai Dương sợ hãi theo vào, ngồi bên cạnh anh.

“Anh giận cái gì? Không phải tôi đến để tìm người anh em bị mất tích của anh sao?”

Trần Sóc xoay người nhìn cậu: “Cậu như thế mà cũng bảo là tìm người ư?”

Khai Dương mếu máo, bắt đầu dĩ lắc đầu. Đã tìm thấy, đáng tiếc không tóm được.

“Thật là! Cậu nói cậu ấy có thể ở nhà Bùi Minh, nhưng chính cậu cũng thấy, hai gian phòng kia, cậu ta có thể đem giấu một người sống ở đâu được? Người cậu không lo tìm, chó nhà người ta thì cậu lại lo bắt. Chẳng lẽ đây là việc mà một cảnh sát như cậu nên làm?” Trần Sóc càng nói càng giận, chỉ vào giữa mũi Khai Dương.

Khai Dương lắp bắp giải thích: “Tôi rượt theo con chó kia là bởi vì tôi thấy nó đáng nghi, tôi nghĩ.....”

“Cậu nghĩ cái gì? Một con chó khả nghi? Chả lẽ cậu ta biến Tiểu Thiên Vũ thành chó rồi đem giấu?” Trần Sóc quát. Cho dù tuổi còn nhỏ kinh nghiệm không đủ, cũng không nên quấy rối như vậy? Minh đúng là ngốc mới đi tin cậu ta!

“Nhưng tôi.....” Khai Dương còn chưa kịp nghĩ ra phải giải thích thế nào thì đã bị cướp lời.

“Nếu cậu nói do còn trẻ không có kinh nghiệm gì nhiều thì nên quay về trường mà học lại! Đừng có mà đi điều tra án như thế, cậu làm như thế thì sao tôi còn có thể tin cậu được nữa!?”

“Con chó kia chính là Tiểu Thiên Vũ!”

Trần Sóc đang luôn miệng lải nhải quả trách, vừa nghe xong câu này, cảm thiếu chút nữa đã rơi rụng xuống đất.

“Cái, cái gì? Cậu nói lớn chút, tôi nghe không rõ!”

“Con chó kia là Tiểu Thiên Vũ biến thành!” Khai Dương quát.

Trần Sóc ngẩn người, thương hại sờ trán Khai Dương, thằng nhỏ này không phải vì muốn phá án mà điên rồi chứ?

“Khai Dương a, trời không còn sớm, cậu mau về nhà đi! Về nhà, ngủ một giấc, đừng suy nghĩ linh tinh nữa!” Chó là người biến thành, lại là Tiểu Thiên Vũ biến thành nữa chứ..... Đứa nhỏ này thật giàu trí tưởng tượng mà. Tiểu Thiên Vũ nếu biến thành chó thật thì cũng nên thành chó béc-giê chứ. Hừ, tiểu bạch cầu sao, như vậy không phải đã quá xem thường cậu ta rồi sao!

Khai Dương ảo não nhìn Trần Sóc, đảo mắt trả lời: “Tôi nói thật! Kỳ thật việc này tôi đã sớm nói rõ, Bùi Minh luôn nằm trong vòng giám sát của chúng tôi, chỉ là anh không biết mà thôi.”

Trần Sóc lại sững sốt: “Giám sát cậu ta? Tại sao?”

Khai Dương thần bí thấp giọng nói: “Bùi Minh kỳ thật là một nhà khoa học điên cuồng, cậu ta luôn dùng người để thực nghiệm. Chính là đem người ta biến thành chó hoặc mèo gì đó, đối tượng đều là những người xung quanh cậu ta. Như vậy không dễ dàng bị phát hiện. Con chó trong nhà kia là Tiểu Thiên Vũ biến thành, không phải anh cũng nghe thấy tiếng kêu của nó rất giống người sao?”

Trần Sóc rùng mình một cái, trừng mắt nhìn: “Đừng nói giỡn a! Tôi không thích mấy chuyện kinh dị đâu!”

Khai Dương tiếp tục giảng giải: “Tiểu Thiên Vũ mất tích, chúng tôi đã bắt đầu điều tra, nhưng khi anh đi báo án, chúng tôi lại không nhận, bởi vì sợ dẫm thảo kinh xà. Cho nên trong cục mới để tôi đến trợ giúp anh tra rõ chân tướng.”

“Thiệt hay giả?” Trần Sóc vô cùng rối loạn. Mấy ngày nay ngạc nhiên không ít với những chuyện cổ quái, cảm giác như bản thân đã lạc vào thế giới ảo tưởng mất rồi. “Sao các người không trực tiếp bắt Bùi Minh đi thẩm vấn a?” Nhìn thế nào thì Bùi Minh hào hoa phong nhã, da trắng thịt trơn kia cũng không giống người điên a! Nhưng trên đời có nhiều chuyện đừng nên nhìn mặt mà bắt hình dong.

“Không phải không có chứng cứ sao? Cho nên chúng tôi mới phải sưu tập chứng cứ a!” Khai Dương mạnh miệng. Ngay cả mấy chuyện tâm sàm chỉ trên phim mới có cũng dùng đến. Hy vọng anh ta có thể tin? Mặc kệ như thế nào cũng không thể nói rõ sự thật được, tiên phạm khác biệt, giới điều nghiêm khắc, ai phạm vào điều luật cũng không dễ dung thứ. Họa là do y gây ra thì chỉ còn cách cố không để nó ảnh hưởng quá lớn, chỉ cần nhanh lấy lại phù li thủy thì đã tốt rồi. “Vậy, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Trần Sóc mơ màng màng hỏi.

Khai Dương tựa vào gần, nắm kéo tay anh nói: “Lần này không thành công, mai chúng ta lại tiếp tục. Ngày mai anh gọi điện cho Bùi Minh, dụ cậu ta ra ngoài. Tôi nhân đó mà lẻn vào nhà điều tra, nhất định có thể tìm được người!”

Trần Sóc thở dài, ngã vào sô pha “Cũng không biết bị trúng tà gì, cậu nói vài câu thì tôi đã tin. Ai ~ có lẽ ông trời sắp đặt để tôi gặp cậu! Bị cậu bốn cọt thế này.”

Khai Dương hì hì cười, tựa vào vai anh: “Tin tôi, sự thật là vậy.”

Trần Sóc thối phù một tiếng cười ra miệng, tiểu tử này ngay cả lời thoại kinh điển của Lưu Đức Hoa cũng học thuộc. Tuy cậu ta có chút không bình thường nhưng nhìn rất đáng yêu. Nhưng có quỷ mới đi tin cậu ta! Chắc xem phim khoa học viễn tưởng nhiều quá nên bị ám ảnh mất rồi. Song, khi nhìn vào đôi mắt trong veo tú lệ ấy anh lại không đành lòng tạt cho cậu một gáo nước lạnh. Trước cứ để cậu ta về nhà sau lại nghĩ biện pháp khác. Thật sự là, còn chưa rõ Thiên Vũ gặp chuyện gì đã đắc tội Bùi Minh. Trần Sóc bị ai thử dài, cười khổ.

“Anh cười nhìn rất đẹp, khi giận cũng đẹp luôn.” Đôi mắt lấp lánh của Khai Dương chợt phát ra tinh quang mà nhìn Trần Sóc, Trần Sóc bắt gặp thì chỉ biết trợn trắng..... Đứa nhỏ này thật sự là không thể hoà nhã với cậu ta, được đằng chân thì leo luôn lên trên đầu gối. Đây mà là giọng điệu để nói chuyện với một người đàn ông khác sao?

“Tôi nói.....” Khẩu khí không tốt.

“Tôi có thể hôn anh một chút không?” Rất chi là ngây ngô.

Ặc! Trần Sóc thiếu điều muốn té xỉu. Không chờ anh phản ứng lại thì Khai Dương đã sáp lại, chu đôi môi hồng ra. Trần Sóc trợn mắt há mồm nghênh đón.

Đôi môi mềm mại chạm vào, vừa gần đã lui ra xa. Mặt có chút hồng, tựa hồ vì hành động vừa rồi mà tưng quẫn, nhưng cũng không có vẻ hoảng hốt, vì cảm giác cũng không tồi.

Có lẽ là do rung động... Trần Sóc mở to mắt nhìn, thế nhưng hoàn toàn không có phản ứng. Sững sốt nửa ngày, Trần Sóc sờ sờ miệng mình, đứng dậy nhìn cậu nhóc bên cạnh. Khẽ cười, tiểu hài tử nghĩ muốn nếm thức ăn tươi có thể đã tìm lầm đối tượng, bất quá cũng không quan hệ.

“Còn ở đây không đấy?”

“A?” đột nhiên bị một gương mặt áp sát lại, Khai Dương theo bản năng muốn lui về phía sau. Nhưng lại thấy như vậy thì có điểm yếu thế, ngạnh ngửa đầu nhìn.

“Thử lần nữa đi!”

Cảm giác ướt át ngọt ngào trần trọc xâm lấn, Khai Dương nhũn người cả ra. Môi thực mềm, non nớt, đúng là nụ hôn của thiếu niên, mang vị ngọt, thơm mùi cỏ xanh tinh khiết, tươi mát như tia nắng sớm của ngày. Nhắm mắt lại, Trần Sóc ôm lấy Khai Dương. Đầu lưỡi cũng vói vào trong, ngọt ngào mềm mại giao hòa, ngay cả nước bọt cũng rất thơm, rất ngọt.

Hai đôi môi ướt át tách ra, kéo theo một sợi chỉ bạc. Ánh mắt mê ly nhìn nhau, tiếp theo vài giây.....

“Oa!”

Bị một tiếng thét cực kỳ bi thảm làm tỉnh mộng, Trần Sóc nửa ngày sau mới chậm rãi khôi phục tri giác. Kể vừa gào thảm thiết chính là..... Khai Dương.

Tựa như một tia chớp, căn bản không thấy rõ cậu ta chạy trốn bằng cách nào. Trần Sóc khổ não xoa hai tai mình, thật sự là tiểu hài tử, đôi hồi là cậu ta, sợ hãi cũng là cậu ta. Hôn môi thì có cần như bị khủng bố đến thế không?

Vuốt ve môi, thứ cảm giác ngọt ngào cứ dâng lên trong lòng. Trần Sóc tựa vào sô pha, mơ mơ màng màng nghĩ, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bất chấp là có đang tàng hình hay không, Khai Dương trực tiếp nhảy từ cửa sổ ra, choáng váng bổ nhào vào một thân cây. Con xong đời rồi! Sự tố

cứu mạng a! May mắn là đêm khuya, không ai thấy trên thân cây, có một thiếu niên vô cùng đau đớn đu cây.

Ôm thân cây, Khai Dương tâm thần hoảng hốt, ngày đó buổi tối nhìn thấy hai người kia hôn tới rồi lại hôn lui, trong lòng cứ ám ảnh không quên. Người kia tuy rằng cao lớn, nhưng bờ môi của anh thoạt nhìn tốt lắm. Vốn chính là nghĩ muốn thí nghiệm một chút, hai người miệng đối miệng rất cuộc có gì tốt. Ai biết thế nhưng hương vị lại rất được, bị anh ôm vào trong lòng hôn, tựa như uống phải rượu quỳnh tương khiến người mềm nhũn. Đầu lưỡi bị anh bắt lấy, nó như thứ tối ngọt ngào. Vô nghĩa ~ thuở nhỏ không rõ chuyện nhân gian, trong thân thể đều là ngọc lộ tiên thảo, cỏ linh chi, nước bọt tự nhiên ngọt lành ngon miệng. Khai Dương hận bản thân không có định lực. Đây là chuyện vi phạm điều luật, trầm mê trong ái tình là chuyện tối kỵ a!

Tâm ma, đây là tâm ma! Khai Dương lập tức ngồi xếp bằng, tụng tâm kinh. Môi chậm rãi khép mở, ánh mắt kinh ngạc ban đầu của người kia, cứ hiện lên trong tâm trí. Kỳ thật còn muốn..... Oa nha! Tâm thần toàn bộ rối loạn, Khai Dương a Khai Dương, chẳng lẽ lần này hành trình đến nhân gian của mi đúng là kiếp số?

10. Chương 10

Dưới ánh đèn mờ lung, Trần Sóc vuốt ve miệng mình, nhớ lại hương vị ngọt ngào vừa nãy, không phát hiện mình đang ngây ngô cười.

Điện thoại đột nhiên vang, Trần Sóc bình tĩnh, nhất thời trên mặt đỏ như nhuộm, nóng như bị mặt trời thiêu đốt. Thế này là thế nào? Không đâu lại bị một tên ranh hôn quấy rồi, vậy mà còn hồ đồ say mê. Điên rồi, thật sự là điên rồi!

Trần Sóc chột vật đứng dậy tiếp điện thoại: “Uy, ai? Thiên Vũ!” Trần Sóc trợn mắt ngạc nhiên.

“Tôi biết cậu lo lắng cho tôi, cảm ơn bạn hiền đã chiếu cố. Đợi khi tôi về tôi sẽ đãi cậu một bữa. Hiện tại cậu đừng có mà làm khó làm dễ tôi, tôi sống rất tốt. Cứ như vậy đi, lần tới gặp!” Nói nhanh vài câu, cần bản không nghe thấy Trần Sóc truy vấn, Tiểu Thiên Vũ mau mắn cúp máy.

Không như vậy không được a, chuyện hết sức là siêu nhiên, phi thực tế này làm sao có thể giải thích rõ ràng để Trần Sóc hiểu. Nhẹ nhàng thở ra, Tiểu Thiên Vũ xoay người lại: “Chỉ mong Trần Sóc có thể không làm phiền cậu nữa. Tôi thì chỉ lo lắng về người mà cậu ta dẫn đến cùng....”

Tiểu Thiên Vũ im bật, kinh hoảng trợn mắt nhìn Bùi Minh bên cạnh. Không xong rồi! Bùi Minh nghi hoặc nhìn hắn, trong giây lát tĩnh ngộ: Tiểu Thiên Vũ gọi bằng điện thoại nhà cậu!

Ngơ ngác nhìn vào điện thoại di động trong tay, miệng Trần Sóc khép mở nửa ngày mới phát ra âm thanh: “Khai Dương..... Khai Dương.....”

Khai Dương vỗ mớ bụi bám trên người, đứng dậy, buồn bực nện vào đầu. Tốt nhất là đừng nên đến gần người kia nữa, không khéo bản thân cũng rơi vào vòng luẩn quẩn chẳng có lối ra, vạn nhất nếu không cẩn thận lại làm chuyện hăm hồ, y cũng không muốn mình cũng trải qua cái chuyện phun máu mũi tùm lum kia mà bị mất tiên khí. Nhưng có vẻ như lòng không thật mong là sẽ không có quan hệ gì, sự tình càng ngày càng phiền toái.

Khai Dương nghĩ mình có nên bịt mắt lại rồi chạy xông vào nhà đó, bắt chấp tất cả tóm cổ con thú bốn chân kia đi, sau đó đến một nơi heo hút nhanh chóng giải quyết gọn lẹ. Nếu không sợ ở nhân gian vận dụng pháp lực sẽ bị sự tổ phát hiện hành tung từ đấy bại lộ việc y đánh mất phù li hoá hình thủy thì mọi chuyện đâu có chột vật thế này!

“Khai Dương! Khai Dương!” Đột nhiên truyền đến tiếng gọi ầm ĩ dọa Khai Dương nhảy dựng, xoay người nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Trần Sóc tựa như một cơn gió lao thẳng đến, thất kinh hô to. Lúc này không có lưu lại số điện thoại của Khai Dương, ngay cả nhà y ở đâu cũng không biết, này nếu tìm không thấy y

~~“Khai Dương!” Trần Sóc kinh hỉ vọt tới, ôm lấy Khai Dương.

Khai Dương giật mình ôm lại Trần Sóc: “Làm sao vậy, làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Trần Sóc nói năng lộn xộn giải bày: “Tôi tin! Tôi tin cậu! Thiên Vũ gọi điện đến, nói tôi không cần tìm cậu ấy. Chính là dãy số này, là số điện thoại nhà Bùi Minh. Cậu ấy đang ở chỗ đó!”

Khai Dương chớp chớp mắt, không hiểu lắm lời Trần Sóc nói. Bất quá có thể biết được chút manh mối, anh tin tưởng Tiểu Thiên Vũ đang ở nhà Bùi Minh.

“Anh đừng hoảng, tôi biết nên làm thế nào.” An ủi Trần Sóc đang kích động, Khai Dương cau mày, rốt cuộc phải làm như thế nào mới tốt?

Tiểu Thiên Vũ nhìn Bùi Minh đầy dò chừng, bây giờ còn có thể làm gì được đây? Tiểu Thiên Vũ lắc lắc đầu: “Quên đi, chuyện tới nước này rồi thì đừng giấu cậu ta nữa. Như thế này, khẳng định cậu ta sẽ lại đến, chờ cậu ta đến đây liền đem chuyện này nói ra rõ ràng. Ai ~~ gây sức ép nhiều ngày... thế này, cũng không biết khi nào thì mới đến cuối cùng!”

Bùi Minh an ủi vỗ lưng hân: “Đừng lo quá, Trần Sóc cũng không phải người ngoài. Tôi hiện tại lo lắng về người mà anh ta mang theo cùng.”

Tiểu Thiên Vũ vô lực tựa vào sofa “Đừng nhắc đến hân nữa, vừa nhìn thấy hân cả người tôi liền như nhũn ra, xương cốt đều rã rời.”

Bùi Minh lạnh lùng liếc hân: “Phải không, người nọ muốn ôm cậu, cậu còn trốn tránh cái gì a? Giả vờ thanh cao mà không thèm ngó lại cái mặt mình xem có hợp không!”

Tiểu Thiên Vũ mặt tái hân “Bùi Bùi, khi nào thì cậu có tâm tư nghĩ vậy? Người kia căn bản không phải người thường!”

“Tôi biết! Mặt hân sáng lấp lánh như sao trời, không mở miệng cũng vẫn có thể nghe thấy hân ta nói cái gì.” Bùi Minh không tự chủ được rung mình, vẻ mặt thiếu niên kia thật sự làm cho người ta khó chịu, giống như cậu cướp đồ của cậu ta mà còn mặt dày không chịu trả.

“Cậu nói thử xem việc tôi bị biến tới biến lui như vậy có liên quan gì đến hân không?” Như chợt hiểu được cái gì, Tiểu Thiên Vũ đề thấp âm thanh.

“Khó nói, cũng có thể lắm!” Bùi Minh kinh nghi.

“Phù thủy?”

“Người ngoài hành tinh?”

“Hân bắt tôi trở về có phải hay không muốn làm thí nghiệm gì nữa?”

“Trần Sóc đã bị hân khống chế?”

Hai đôi mắt kinh hoảng nhìn nhau không chớp nháy, hai người đó chắc lại sẽ đến đây! Làm sao bây giờ? Trốn đi!

Hai người, một suy nghĩ, đồng lòng chạy đi thu dọn hành lý. Bùi Minh lục tung nhà cửa gom hết mấy vật dụng cần thiết, Tiểu Thiên Vũ móng vuốt không tốt đành dùng miệng tha từng cái áo cái quần vào vali. Hai người luống cuống tay chân kéo hành lý ra cửa, ngoài cửa Phương Phương đang trở mặt nhìn lạ lẫm.

Phương Phương đang muốn ấn chuông cửa, liếc mắt một cái đã thấy Bùi Minh đang kinh ngạc đứng trước lối vào. Nguy rồi! Bùi Minh lòng thầm than khổ, sao lại xúi quẩy mà đụng phải vị Đại tiểu thư này. Tiểu Thiên Vũ trợn trắng mắt liếc Bùi Minh, nếu không vì hiện tại cần vội vàng chạy đến trốn chết, nói gì cũng phải buộc Bùi Minh rành mạch phân chia ranh giới với con nhỏ đáng ghét này! Nhưng bây giờ, trốn chạy vẫn quan trọng hơn!

Lặng lẽ chuồn đi, Tiểu Thiên Vũ quay đầu nhìn Bùi Minh, chui qua bụi hoa rậm rạp, chạy thẳng vào con đường nhỏ.

Bùi Minh thấy Tiểu Thiên Vũ đã biến mất trong bóng tối, lại xấu hổ nhìn Phương Phương cười. Lần trước tuy rằng là tình thế bất buộc, nhưng rốt cuộc cũng là chính cậu hôn người ta, còn nói thích. Hiện tại phải giải quyết thế nào a, chẳng lẽ bảo mình không còn nhớ hôm ấy đã xảy ra chuyện gì ư? Thấy Phương Phương cười ngày một chói chang tiến về phía mình, Bùi Minh tuân theo lời ước cả lòng.

“Phương Phương, ách ~ thực xin lỗi..... Kỳ thật tôi.....” Bùi Minh sốt ruột càng không tìm được lời thích hợp, trong lòng thì ra sức mắng tên đầu sỏ khiến mình làm vậy!

“Cái gì thực xin lỗi a? Anh hãy nói thật cho em biết. Chuyện ngày đó có thật lòng là anh muốn vậy không?” Phương Phương trào nước mắt.

Bùi Minh lập tức luống cuống, cậu làm thế chẳng qua là bất đắc dĩ thôi, nhưng sao có thể nói rõ với con gái nhà người ta! Giải thích thế thì ai tin a? Bùi Minh vắt hết óc ra cũng không biết phải nói gì, lại sợ Trần Sóc bọn họ tùy thời sẽ tới.

“Phương Phương, hiện tại tôi có việc gấp cần phải đi vài ngày, cô chờ tôi trở lại, trở về nhất định giải thích rõ ràng với cô.” Không chờ cô gái phản ứng, Bùi Minh chạy nhanh cái vèo mặc kệ tiếng gọi thống thiết phía sau, cậu chỉ càng gia tăng cước bộ. Đột nhiên, cánh tay bị người ta nắm lấy!

“Bùi Minh!” Trần Sóc thở mạnh, siết lấy tay cậu: “Thiên Vũ đâu! Cậu giấu cậu ấy ở đâu?”

Bùi Minh bị anh nắm phát đau, cười gượng giãi ra: “Sao anh quay lại? Tôi có chút việc phải đi trước.”

Giống như một trận gió, Khai Dương đã đứng trước mặt Bùi Minh “Con chó kia đâu? Tiểu Thiên Vũ đâu? Đem bảo bối của tôi ra đây!” Tinh quang trong đôi con ngươi chớp động, Bùi Minh run rẩy cả người.

Cậu chậm rãi lui về phía sau, mạnh miệng hỏi lại: “Ai là bảo bối của cậu? Đừng không biết xấu hổ! Cậu có quan hệ gì với Thiên Vũ và tìm hắn làm gì?”

Khai Dương vịn lần cũng không ngờ câu nói của mình lại bị người khác hiểu thành như vậy, tức suýt chút nữa đã ói ra máu

Trần Sóc cũng kinh ngạc không kém: “Khai Dương, cậu nói Thiên Vũ..... Cậu sớm đã quen biết cậu ấy?” Vô số liên tưởng lập tức xông thẳng lên não, Trần Sóc nhìn Khai Dương đầy trông chờ.

Cơn giận không sao kiềm chế được, trán Khai Dương nổi đầy gân xanh, quát lớn “Đủ rồi! Im hết cho tôi!” Y đường đường là thất tinh Khai Dương, sao lại phải chịu đựng mấy chuyện dở hơi thế này a!

“Oanh!” Một trận khói nhẹ nổ bung. Tinh quân sinh khí, hậu quả thực nghiêm trọng. Bị sức nổ làm cho quần áo rách bươm, Bùi Minh đáng thương bị dọa té ngã.

Đồng thời, người cũng hoảng sợ không kém là Trần Sóc đang đứng phía sau. Khai Dương ngăn người, do giận quá mà quên không chế chính mình, biến người ta thành như thế đúng là có chút quá phận. Nhìn Bùi Minh, y xấu hổ nói “Đây là ngoài ý muốn..... Sẽ không có lần sau.”

“Không ~ có ~ gì ~” Thanh âm run rẩy kèm theo tiếng khóc nức nở của Bùi Minh vang lên. Trần Sóc hoảng hồn, giúp đỡ cậu dậy “Bùi Minh, cậu không sao chứ?”

“Ô ~ giải lắm

cậu là đồ bất nhân! Tên ranh như cậu mà lại dám ôm bom bên người, tôi sẽ không để yên cho cậu! Có ngon thì đừng chạy!” Trần Sóc liều mạng ôm lấy Bùi Minh, Khai Dương lại như là cảm giác được gì, xoay người chạy đi như một tia chớp, biến mất ở phía trước.

Trong rừng cây rậm rạp, lớp tinh quang bao phủ lên thân ảnh cao lớn, sắc ngọc hào quang chiếu sáng trên trâm cài tóc của thiếu niên, giữa mi tâm là vết chu sa tròn. Dung nhan thanh lệ bất phàm, đây đúng là tiên nhân ở cõi trời.

Quang ảnh bao phủ trên mặt đất, Tiểu Thiên Vũ-người nằm im. Một cổ lưu quang kỳ lạ theo đầu ngón tay hần trăn ra, dòng thanh dịch chảy trên đất như một thứ động vật vô hình thái bò lan trên đất, kiếm tìm thứ gì đó sau lại hội tụ thành một khối, bay lên không.

Khai Dương chạy đến nơi, nhíu mày nhìn, trong lòng thở dài. Lấy ngọc bình trong ngực áo ra, giơ cao trong không trung, khối thanh dịch như bị ngọc bình dẫn dụ, ngoan ngoãn chui tọt vào trong.

“Thiên Xu.....” Khai Dương bất đắc dĩ gọi một tiếng.

Thiếu niên mỹ lệ lấp lánh hào quang miễn cưỡng đáp “Khai Dương, ngươi vốn làm sai, lại khẳng khẳng một mực sai càng thêm sai! Ngươi cho là ngươi không trở về Thái Hư Cung thì có thể tiếp tục lừa dối sao?”

Khai Dương cau mày: “Sư tổ đã biết?”

“Ngươi nghĩ mình có thể giấu được ai? Tham luyện hồng trần đánh rơi phù li, cư nhiên còn tác động tình ý, vướng vào tà niệm, còn không mau theo ta trở về hướng sư tổ linh tội!” Thiên Xu chính trực thuyết tội.

Khai Dương cúi đầu, trầm mặc một lát: “Thiên Xu, ngươi hãy về trước bẩm báo sư tổ, Khai Dương biết sai rồi. Bất quá ta phải xử lý ổn thỏa chuyện ở đây, dù sao hết thảy đều do ta gây nên.”

Thiên Xu gật gật đầu: “Xong việc lập tức quay về Thái Hư Cung, sư tổ đang đợi ngươi!” Xoay người đi, Thiên Xu lại quay đầu nhìn Khai Dương, có điểm thương hại thấp giọng nói: “Tất cả mọi người đều sẽ cầu xin giúp ngươi, chính ngươi tốt xấu gì cũng nên tự kiểm điểm mình!” Khai Dương nghe vào mặt liền đỏ bừng.

“Thiên Vũ!” Bùi Minh chạy đến, liếc mắt liền nhìn thấy Tiểu Thiên Vũ đang nằm trong bụi cây. Trong lúc hoảng sợ, Bùi Minh ôm gương mặt lạnh lẽo của Tiểu Thiên Vũ, ý niệm duy nhất trong đầu cậu chính là: Thiên Vũ đã bị tên khốn kiếp nào giết chết.

Gắt gao ôm lấy Tiểu Thiên Vũ, Bùi Minh đau đớn gào khóc. Trần Sóc ngơ ngác đứng chôn chân tại chỗ, không thể tin được mà nhìn Khai Dương đang im lặng bên cạnh. Tâm tưởng hỗn loạn không nghĩ được gì.

Tay Tiểu Thiên Vũ run nhẹ, ôm lấy thắt lưng Bùi Minh. Sau đó ngưỡng đầu khỏi lòng Bùi Minh, thở mạnh: “Bùi Bùi a, cho tôi thở hai hơi đi, xong rồi cậu lại khóc tiếp.”

Bùi Minh mặt đầy lệ ôm siết Tiểu Thiên Vũ.

May mắn trong vali có quần áo, Tiểu Thiên Vũ rất nhanh đã mặc đồ vào, ôm chặt Bùi Minh, dùng mọi cách xoa dịu, lau nước mắt trên gương mặt cháy đen của cậu.

“Khụ.....” Khai Dương xấu hổ ho một tiếng, mắt tự nhiên xoa gáy. Mặc kệ là phạm nhân hay là tinh quân, bị hai đôi mắt chất chồng bị ai cùng oán niệm nhìn như thế rất là khó chịu a.

“Cái kia.....” Thực thật có lỗi vì đã khiến mọi người bị liên lụy. Hiện tại cũng chỉ có thể rành mạch giải thích. Ta vốn là tinh quân trong bắc đẩu thất tinh, gọi là Khai Dương tinh quân, nhận lệnh của sư tổ Thái hư chân nhân đến Dao trì, mang Phù li hoá hình thủy của Đông Sơn địa tiên hồi cung. Vốn tiên phạm khác biệt, ta chưa bao giờ được thăm thú nên nhất thời tò mò, nửa đường lên đi ngao du.”

Khai Dương thật thấy chuyện cũng rất bình thường. Lén xuống thế gian là chuyện phạm vào giới luật của trời, nhưng chỉ cần có cơ hội ai lại không muốn một lần nhìn thấy hồng trần náo nhiệt chứ? Thần tiên cũng buồn a! Lần trước hạ phạm cũng là chuyện hai năm trước, lần này thật vất vả mới trốn được, vì thế nhất thời bị ma quỷ ám ảnh liền lưu lại hơi lâu. Nghĩ nhìn một lát thôi sẽ trở về mà không bị ai phát hiện, nhưng lại bị cảnh đẹp của thế gian kỳ quái làm mê mắt. Đang lúc si mê ngắm thắng cảnh danh lam, lại không biết thế nào đã đánh rơi phù li thủy, lúc này mới nhận ra đại họa.

“Ta nơi nơi tìm, chỉ tìm được ngọc bình. Sau lại dựa vào bản tính của phù li tiên thảo mới tìm được phù li thủy, nguyên lai phù li thủy bị người kia hít vào người. Phù li thủy vốn là thứ trọng yếu do cửu chuyển kim đan luyện thành, linh tính cực mạnh lại rất phức tạp. Thứ dịch bị Tiểu Thiên Vũ hấp thụ vào người chẳng may đã lưu lại dấu vết của loài chó nên hần mới bị biến hình như thế và gây ra vô số chuyện rắc rối. Biện pháp duy nhất chính là phải tìm được hần, thu lại phù li thủy.” Khai Dương nói xong, cũng không quản những ánh mắt đang trân tráo nhìn mình.

Tiểu Thiên Vũ miễn cưỡng đáp: “Nếu đây là thật sự, sao tiên nhân đây không nói rõ với tôi, tránh được một hồi não loạn đến thế!”

Khai Dương thở dài: “Đó là thiên cơ, căn bản không phải chuyện các ngươi nên biết đến. Ta chỉ muốn nhanh thu hồi phù li thủy, lại không nghĩ rằng sự tình càng ngày càng rối ren.”

“Cho nên cậu mới giả vờ giả làm cảnh sát đến tiếp cận tôi, gạt tôi tin cậu, đưa cậu đến gặp họ. Tôi thực ngốc mới bị cậu điều khiển.” Trần Sóc miệng nói khổ nhưng bỗng nhiên lại muốn cười.

“Vốn không cần phải phiền toái như vậy, hơn nữa ta cũng đã sớm tìm được. Nếu không thấy bọn họ đang..... Ta đã sớm làm xong.” Nhớ tới ngày đó, Khai Dương đỏ mặt ho khan vài tiếng: “Cho nên mới tìm đến người, hy vọng có thể mượn sức của người trợ giúp tìm về bảo bối. Không phải có ý định lừa gạt người.”

Thấy vẻ mặt mất mát của người kia lại chợt thấy khổ sở. Khai Dương thở sâu, thôi đi! Nhân gian không phải nơi ở lâu, tiên phạm vĩnh cách, không ai có thể ngoại lệ. Phù li thủy đã bình an hồi thiên cung, sự tình tuy có chút rối loạn nhưng cũng không nghiêm trọng.

Một đoàn hào quang vây lấy Khai Dương, trong suốt như nước. Giữa làn hào quang Khai Dương thần thái sáng láng, tóc dài tung bay, xiêm y ngân bạch thướt tha. Không còn nhìn thấy vẻ khờ khạo của cậu cảnh viên kia nữa, chỉ còn sót lại sự diễm lệ cùng thanh cao mà phạm nhân không có. Đôi mắt sáng lấp lánh như sao trời nhìn lướt qua ba người, mỉm cười “Các vị, tại hồng trần gặp gỡ là vì hữu duyên, Khai Dương mãi ghi nhớ trong lòng. Nay thời gian đã đến, Khai Dương phải về cung phục mệnh. Các vị bảo trọng.”

Hào quang rung vãi khắp nơi, lại quây quần thành khối bao lấy cả người thiếu niên xinh đẹp. Đột nhiên ý thức được sẽ không bao giờ được nhìn thấy người này, thứ cảm giác mất mát, trống trải giăng mắc trong lòng Trần Sóc, anh không tự giác lui về sau vài bước, ngửa đầu ngơ ngác nhìn.

Trong trời đêm, tinh quang lấp lánh phủ lấp Khai Dương, y cúi mắt nhìn, trong một khắc đôi con ngươi tinh động hiện lên một tia nuối tiếc nhưng nó chỉ lướt qua rất nhanh, sau y đã khôi phục lại vẻ đạm mạc mà một tiên nhân cần có, quay lưng đi, hướng về cõi xa xôi ngoài sức tưởng tượng cũng như ngoài tầm với của con người. Ánh hào quang chói lòa nhạt dần, và biến mất. Trên trời, thất tinh bắc đẩu, sáng lung linh. Thôi không nhìn nữa, Tiểu Thiên Vũ bỗng nhiên thấy có điểm hư không. Mấy ngày nay đã quen với chuyện phi nhiên này, nay lại khôi phục lại bình thường, mọi thứ như chưa từng phát sinh. Ngược lại cảm thấy có chút trống vắng.

Quay đầu lại, Trần Sóc cũng đã cúi đầu nhìn mặt đất, có lẽ cũng đang thấy giống hần.

“Xong hết rồi sao?” Bùi Minh có điểm không cam lòng ngược đầu nhìn không trung.

“Cậu còn ngại bị làm phiền không đủ sao? Không xong thì còn có thể thế nào nữa?” Kéo Bùi Minh vào lòng, ôm chặt, xoay người quay về. Từ nay về sau không bao giờ lo lắng bị biến tới biến lui nữa, hết thấy đều đã xong.

Tiểu Thiên Vũ cúi đầu hôn vành tai Bùi Minh, nhỏ giọng dụ dỗ: “Bùi Bùi, tôi sẽ trả phòng mình lại, dọn đến ở chung với cậu. Cậu cứ yên tâm, sau này tôi sẽ không làm gì khiến cậu phải buồn rầu hay khổ sở.”

Bùi Minh ngượng ngùng cười: “Vậy thì tiền thuê nhà là cậu trả, cả tiền gas, điện nước, tất tần tật mọi thứ cậu cũng bao trọn gói luôn đi!”

Tiểu Thiên Vũ mặt ảo não: “Bùi Bùi, cậu ý lại tôi như vậy tôi rất vui nhưng mình chia 5:5 được không?”

“9:1!”

“6:4?”

“8:2. Một cái cũng không được thiếu!”

~*

~Tại nhà bếp, Tiểu Thiên Vũ hùng hổ trở tài.

Hôm nay là sinh nhật Bùi Minh, Tiểu Thiên Vũ đang ra sức làm vài món ngon cho cậu.

Lãng mạn là gì? Lãng mạn chính là làm cơm cho người phù hợp vào thời điểm thích hợp. “Tôi nấu cơm cho cậu, tôi rửa chén cho cậu~~” Tiểu Thiên Vũ vừa xào nấu vừa huýt sáo.

Bùi Minh cũng nằng nổ mà trải khăn bàn, thắp nến, tuy rằng sinh nhật mỗi năm mỗi có nhưng năm nay có chút đổi mới. Nghe thấy mớ âm thanh tạp nham từ nhà bếp vọng ra, khóe môi Bùi Minh cũng mấp máy, cười không thành tiếng.

“A!” Một tiếng hét thảm thiết vọt ra từ nhà bếp khiến Bùi Minh run tay làm ngã cả nến xuống bàn. “Thiên Vũ!” Chạy ào vào nhà bếp như một cơn gió, Bùi Minh thống khổ nhìn con chó nhỏ đang rúc trong đồng quần áo. Bình tĩnh đi tới, vươn tay ôm lấy chó cưng, nước mắt Bùi Minh khẽ rơi: “Thiên Vũ, đừng sợ. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, mặc kệ cậu biến thành cái gì, tôi cũng sẽ không bỏ rơi cậu, tôi yêu cậu.”

Cúi đầu hôn chớp mũi ướt nước của chó cưng khiến nó kêu ô ô, vươn đầu lưỡi liếm nước mắt của cậu.

Một đôi tay ôm lấy cậu từ phía sau, lời nói nóng bỏng phủ vào tai: “Nói thì phải giữ lời, cậu đừng khi dễ con chó này không biết nói mà chạy làng nhá”

Sớm chuẩn bị tinh thần Bùi Minh lại nổi điên, Tiểu Thiên Vũ siết chặt vòng tay, thả trôi những lời tận đáy lòng vào không trung.

Bùi Bùi, sinh nhật vui vẻ. Anh yêu em.

Mọi chuyện lại trở về như lúc đầu, những phồn hoa náo nhiệt của cuộc sống hằng ngày tạm lắng đi. Nhưng trong công ty quảng cáo, Trần Sóc bỏ điện thoại xuống, không khách khí mà quay sang hét vào mặt Tiểu Thiên Vũ “Đừng có dở chứng nữa! Chúng ta là người làm ăn, nếu không mời khách ăn cơm, không uống rượu nói chuyện phiếm thì sao moi được tiền? Nhanh đi với tôi!”

Sắc mặt Tiểu Thiên Vũ nhẵn như trái khế qua, thuyết trình “Hãy nghe tôi nói, cậu đừng lôi kéo tôi vào con đường tội lỗi nữa, khó khăn lắm tôi mới có được hai ngày tốt đẹp vừa rồi.”

Trần Sóc vỗ vai hấn: “Người anh em, kiên cường một chút. Đường đường là một thân nam nhi, sao vừa nhắc đến chuyện lập nghiệp thì lại như chuột thấy mèo vậy?”

“Cái gì ~~ tôi mà là chuột? Đừng có nhắm, tôi phải gọi là mãnh hổ mới đúng!”

“Phải, phải, cậu là mãnh hổ, Bùi Minh nhà cậu là Võ Tòng!” Trần Sóc bủi môi, lấy bản kế hoạch đập vào vai Tiểu Thiên Vũ: “Đây chính là miếng mồi giá một trăm ngàn tệ, liên quan trực tiếp đến tương lai ăn mặn hay ăn chay của chúng ta! Đừng trách tôi không báo trước, nếu dự án này mà không thành công thì tôi sẽ hai tay dâng cậu cho Võ Tòng!”

“Này, này! Đây chả khác gì là đang áp bức người khác hết! Trần Sóc!” Tiểu Thiên Vũ vừa la lối vừa chạy theo Trần Sóc.

Có lẽ vì uống rượu hơi nhiều, hoặc trong lòng có tâm sự, mỗi khi từ trong mộng tỉnh lại Trần Sóc đều không ngủ lại được nữa.

Tiểu Thiên Vũ chết tiệt kia dám giả vờ bệnh tật trên bàn nhậu, hại anh phải thay hấn uống không biết bao nhiêu ly, hiện tại bụng vẫn thấy khó chịu. Bất quá, sự khó chịu này cũng không hẳn vì rượu, mà còn là vì giấc mơ vừa rồi.

Trong mơ, có đôi khi là thiếu niên xinh đẹp ấy, lúc lại là côi bông lai tại ngoại, nhiều khi cũng là bầu trời tiên ảo hoa mỹ. Bất luận là gì, anh đều thấy như mình bị lừa gạt. Ai ~~ Trần Sóc thở dài, bước chân xuống giường.

Đêm khuya thanh vắng, sao nhiều lấp lánh. Giữa biển trời mênh mông là dãy ngân hà với muôn ngàn vì tinh tú chớp nháy, tọa giữa khoảng không phương bắc là chòm thất tinh bắc đầu sáng rọi, ngôi sao thứ sáu trong chòm sao, có tên là Khai Dương. Trần Sóc mở cửa sổ, để làn gió đêm tự do đi vào. Cuộc gặp gỡ ấy cách đây cũng đã hơn một năm, không rõ vì sao đêm khuya giật mình tỉnh lại giữa cô đơn lại chợt nghĩ đến người đó, nhớ đến nụ hôn ngoài ý muốn kia. Tình huống đó liệu có tính là tôi quấy rối cậu không, thiên thần

của tôi? Trần Sóc khẽ hé môi cười, hết kiếp này có lẽ tôi sẽ không có thể gặp lại cậu, nói ra chỉ e người đời lại bảo người si tình nói chuyện nằm mơ. Khai Dương, hãy cho tôi được gọi như thế một lần nữa! Ai đã khiến tôi không thể quên em?

End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-la-con-cun-nho-cua-cau>